

TỰ DO NGÔN LUẬN

Ban biên tập

Lm NGUYỄN VĂN ĐẠI

Lm PHAN VĂN LỢI

Lm NGUYỄN VĂN LÝ

Tiếng nói của Người Dân Việt Nam đòi Quyền Tự Do Thông Tin Ngôn Luận

Một chế độ ngày càng lãnh nhục con người !!!

Câu chuyện của cô Nguyễn Hoàng Vi, một blogger dân chủ kiên cường bị đám công an côn đồ làm nhục tại đồn phường Nguyễn Cư Trinh, Sài Gòn hôm 28-12, nhân phiên tòa phúc thẩm 3 thành viên Câu lạc bộ Nhà báo Tự do, quả đã gây chấn động và phần nộ nơi đồng bào Việt Nam từ trong ra tới ngoài nước và cả công luận quốc tế nữa. Tuy nhiên, đây chỉ là một trong muôn vàn biểu hiện của việc đảng và nhà cầm quyền CSVN đã và đang lãnh nhục bằng nhiều cách mới con người, mọi công dân đang phải sống trên nước Việt. Đứng trước viễn cảnh chủ nghĩa ngày càng bị bêu riếu và sẽ bị vứt bỏ, chế độ ngày càng bị kinh tởm và sẽ bị tiêu diệt, đảng ngày càng bị khinh ghét và sẽ bị đào thải, Cộng sản đang dồn hết tàn lực để trấn áp, để chà đạp những ai đang sống trong vòng kềm tỏa của nó hầu níu kéo thêm cho mình thời gian tồn tại. Chúng ta hãy cùng nhau điểm qua những kiểu lãnh nhục mà CSVN đang ngày càng tung ra đối với nhân dân và đất nước.

1- Văn minh hiện thời của nhân loại công nhận mọi con người đều có nhân phẩm mà trước hết là sống với một bản tính tự do, có những nhân quyền mà trước hết là sống trong một đất nước dân chủ. Sự lãnh nhục đầu tiên do đó đến từ những nhà cầm quyền chủ trương chế độ độc tài, nhất là độc tài toàn trị. Và đây là điều mà CSVN đang thực hiện. Đang khi nhân loại năm châu ngày càng đi vào xu hướng toàn cầu hóa về dân chủ, như thấy qua các cuộc cách mạng chống độc tài tại Trung Đông và Bắc Phi, qua sự chuyển dần từng bước theo đường dân chủ tại Miến Điện và qua cuộc chiến khừ bạo tàn hiện nay tại Syria, thì đảng cầm quyền tại Việt Nam, dù mất hết uy tín trước nhân dân do bất lực và bất tài, lại càng ra sức củng cố ách thống trị của mình hòng giữ lấy ngai vàng và túi bạc. Họ dùng đủ mọi cách để đè bẹp, lãnh nhục cuộc đấu tranh ngày càng mãnh liệt của nhiều công dân trong nước nhằm phản đối lối hành động, phê phán kiểu cai trị và chất vấn quyền lãnh đạo tuyệt đối toàn diện của đảng, hầu đòi lại quyền tự do cho con người, quyền tự quyết cho dân tộc, quyền toàn vẹn lãnh thổ cho quốc gia. Thái độ khinh bỉ khát vọng tự do dân chủ của toàn dân đã ngang nhiên bày tỏ qua Tuyên bố của Hội nghị lần 6 Ban Chấp hành TW đảng kháng định đảng là lực lượng lãnh đạo duy nhất của đất nước, qua câu biểu gằn đây của tay Thủ tướng độc tài nhất quyết không để hình thành các tổ chức chính trị đối lập, qua cái gọi là “trung cầu dân ý về sửa đổi Hiến pháp 1992” trong đó việc giữ lại điều 4 đã là ngón đòn chặn họng, là cú tát vào mặt toàn thể nhân dân!

2- Tiên bộ hiện thời của nhân loại xác nhận nền kinh tế thị trường (với các công ty tư nhân cạnh tranh lành mạnh và phi độc quyền) là phương thức tốt hảo để phát triển đất nước về mặt vật chất, mang lại công ăn việc làm cho vô khối người dân và cơm no áo ấm cho đại đa số gia đình. Chính sự no cơm ấm áo này là một trong những yếu tố làm nên tự do và nhân phẩm. Thế nhưng, CSVN vẫn cứ chủ trương kinh tế nhà nước là chủ đạo, công ty quốc doanh là ưu tiên, một đảng để đảng viên và thân tộc có nhiều thuận lợi nhất hầu thao túng kinh tế, làm giàu dễ dàng, một đảng để giữ nhân dân trong tình trạng nếu không đói khổ triền miên thì cũng đầu tắt mặt tối mưu sinh hồng đảng yên tâm thống trị. Và đây chính là một sự lãnh nhục con người. Trong thực tế tại Việt Nam, đường lối kinh tế ấy của đảng quả đã giúp cho đảng viên cán bộ, đặc biệt cao cấp, ngày càng trở nên giàu sụ, thành giai cấp tư bản đồ, nắm các tổng công ty, đại tập đoàn, ngân hàng lớn. Nhưng chính việc lợi dụng quyền lực lẫn ưu ái của đảng, việc tung tiền do tham nhũng ra mua đất đai nhà cửa, hàng cơ chừng khoán và bất động sản, việc làm kinh tế chỉ nhằm tư lợi bản thân gia đình chứ không phục vụ đồng bào xã hội, đã giết chết các công ty vừa và nhỏ do tư nhân làm chủ, dẫn tới tình trạng tổng sản lượng nội địa ngày càng đi xuống, đồng tiền Việt từ từ mất giá trị, hàng trăm ngàn doanh nghiệp tư nhân bị giải thể, kéo theo sự đổ vỡ của chính các công ty nhà nước và khiến tuyệt đại đa số nhân dân lâm cảnh khốn cùng. Dù vậy, sau Hội nghị TW 6, đảng tiếp tục duy trì chính sách kinh tế bất công và sai lạc đó, nhằm giúp các công ty của đảng viên bù lỗ trả nợ, tạo điều kiện cho đảng viên tiếp tục vơ vét làm giàu, bắt chấp dân tình điêu linh khốn khổ. Đây tuyệt đại đa số nhân dân vào cảnh thê thảm kinh tế như thế là một sự lãnh nhục không thể chấp nhận.

3- Thành tựu hiện thời của nhân loại là đã xác định mọi con người đều được thủ đắc và hưởng dụng các quyền dân sự, chính trị, kinh tế, văn hóa và xã hội (xem hai Công ước quốc tế nhân quyền do Đại hội đồng LHQ ban hành năm 1966). Từ đó, pháp luật của mọi quốc gia đều có mục tiêu cổ vũ, bảo vệ, tăng cường các quyền con người và quyền công dân ấy. Thế nhưng, đảng CSVN tiếp tục coi mọi bộ luật và toàn thể hệ thống tư pháp là công cụ bảo vệ quyền lực độc đoán của mình hơn là cổ vũ nhân quyền và bênh vực lẽ phải. Hầu hết mọi văn bản pháp luật (liên quan đến 5 quyền cơ bản và tổng quát nói trên) được đưa ra hay tu chính chẳng hề nhắm đến quyền lợi chính đáng của công dân mà chỉ để củng cố quyền uy của đảng. Điều này thấy rõ trong các phiên tòa chính trị xét xử các công dân dám lên tiếng phản đối bất công bạo hành của người nhà nước, đòi lại đất đai, nhà cửa, tài sản bị cán bộ đảng viên cướp đoạt, đấu tranh cho các quyền tự do tôn giáo, bầu cử, ngôn luận, lập hội bị đảng tước đoạt... chống ngoại bang xâm lấn bằng biểu tình, viết bài, sáng tác nhạc, rải truyền đơn... Tại các phiên tòa đó, công an điều tra, viện kiểm sát công tố, chánh thẩm và bồi thẩm luôn nhất nhất tuân lệnh đảng, không ngừng câu kết hiệp đồng với nhau để chỉ làm một việc là kết tội, là trừng phạt với những bản án định sẵn; các luật sư thì bị ngăn cản tác nghiệp từ nghiên cứu hồ sơ đến biện hộ trước tòa; các bị cáo bị tước các quyền cơ bản như hỗ trợ tâm lý, cố vấn pháp luật, bào chữa bản thân; thân nhân bằng hữu của họ thì bị cấm tham dự phiên tòa, thậm chí bị hành hung lãnh nhục. Các vụ sơ thẩm và phúc thẩm năm qua là những bằng chứng sờ sờ. Chưa hết, trại giam tiếp tục đối xử khắc nghiệt với nhiều tù nhân lương tâm để buộc họ phải nhận tội, hầu lường gạt công luận rằng luật pháp và án xử nhà nước là chính đáng. Đó quả thật là sự lãnh nhục công lý lẫn phẩm giá con người cách trắng trợn.

4- Kể từ xa xưa, mà đặc biệt hiện nay, các chế độ nhân bản và văn minh đều tôn trọng quyền tư hữu tài sản, nhất là tư hữu đất đai. Vì đó là một trong những điều kiện để bảo vệ tự do và nhân phẩm. Thế nhưng, từ gần 60 năm

**GIẢI NHÂN QUYỀN
VIỆT NAM 2008
GIẢI TRUYỀN THÔNG
LIÊN MẠNG 2011**

TRONG SỐ NÀY

- Trg 01 ► **Một chế độ ngày càng lừng lừng nhục con người !!!**
- Trg 03 ► **Lời kêu gọi thực thi Quyền con người theo Hiến pháp...
- Một số người Việt Nam.**
- Trg 04 ► **Tuyên bố vạch trần thủ đoạn lừa mị của nhà cầm quyền CS...
- Khó 8406.**
- Trg 05 ► **Nhận định tổng kết về tình hình Việt Nam năm 2012.
- Khó 8406.**
- Trg 07 ► **Thỉnh nguyện thư xin GM Nguyễn Thái Hợp lên tiếng...
- Thân nhân 17 thanh niên Vinh**
- Trg 08 ► **Lời phản đối tối hậu về luận văn phi báng Giáo lý và Giáo...
- Hội trường Lê Quang Liêm.**
- Trg 10 ► **Hội thánh Tin lành Menno-nite Bình Tân đi thăm tù nhân...
- Ms Nguyễn Mạnh Hùng.**
- Trg 12 ► **Thêm một gia đình ở Côn Đảo phải bỏ xứ.
- Mặc Lâm, RFA.**
- Trg 13 ► **Công an tấn công chùa Liên Trì vì phát quà Noel cho TPB.
- Phóng viên VRNs.**
- Trg 13 ► **Thay đổi chế độ ở Trung Quốc
- Minxin Pei (Bùi Mân Hân).**
- Trg 14 ► **Càng chậm trễ trì hoãn, cái giá phải trả càng đắt!
- Song Chi.**
- Trg 16 ► **Việt Nam đi hết chu kỳ.
- Nguyễn Xuân Nghĩa.**
- Trg 18 ► **Cái chết của nền kinh tế VN.
- Dự Đoán Kinh Tế.**
- Trg 19 ► **Hiến pháp hay hợp đồng điện nước?
- Lê Quốc Quân.**
- Trg 21 ► **Đặng Hùng Võ lấy nhục làm vinh !?
- Minh Điện.**
- Trg 23 ► **Đại tá Trần Đăng Thanh đã ngu lại còn tỏ ra nguy hiểm!
- Lê Diễn Đức.**
- Trg 25 ► **Những cái đồng hồ chết!
- Song Chi.**
- Trg 26 ► **Đêm khó ngủ (thơ).
- Hà Văn Thịnh.**
- Trg 27 ► **Công an văn hóa - Văn hóa công an.
- Tưởng Năng Tiến.**
- Trg 28 ► **Công an, bàn tay tội ác của đảng Cộng sản Việt Nam.
- Nguyễn Thị Nga-Hoàng Vi.**

trên thực tế và hơn 20 năm trên pháp lý, đảng CSVN luôn chủ trương “đất đai thuộc toàn dân do nhà nước đại diện sở hữu”. Chính sách bất công trắng trợn, đường lối cùng cực phi lý, quan niệm hủ ào lừa bịp này đã tước bỏ cái quyền cơ bản và chính đáng của nhân dân mà lịch sử và nhân loại nghìn năm đều công nhận. Chính sách đó thực tế đã tạo điều kiện cho quan chức, cán bộ, đảng viên địa phương cướp trắng gia sản tổ tiên, công sức xương máu của hàng chục triệu dân lành qua chiêu bài “quy hoạch đô thị”, “phát triển kinh tế”, “xây dựng công nghiệp”... Nó đã đẩy hàng triệu gia đình vào đường cùng (đến nỗi có kẻ đã phản ứng với ít nhiều bạo lực), lâm cảnh vô nghề vô nghiệp, dờ sống dờ chết, con cái mờ mịt tương lai. Đó là chưa kể nó khiến nhân dân lo âu hồi hộp tại nơi đang sống vì không biết sẽ bị bưng lúc nào, và nông dân chẳng thèm làm cho đất đai đang thuê mượn của nhà nước thêm màu mỡ. Khốn thay, hội nghị Trung ương 6 và Dự thảo Luật đất đai sửa đổi vẫn ngoan cố bám giữ chính sách sai lầm đó và duy trì tình trạng thê thảm này. Đẩy nhân dân vào sự lệ thuộc nhà nước và vào sự bấp bênh cuộc sống như thế, khiến người ta không thể an cư lạc nghiệp, là 1 sự lãng nhục quyền sống của con người.

5- Cũng kể từ xa xưa, mà đặc biệt hiện nay, các chế độ nhân bản và văn minh đều tôn trọng quyền tự do tôn giáo. Vì đó cũng là một trong những điều kiện để nhân phẩm quý cao được thăng tiến và nhân tính thiêng liêng được bảo toàn. Điều này đương nhiên đòi buộc các chính quyền phải công nhận cho các tổ chức tôn giáo, tức các giáo hội, được quyền có quy chế pháp nhân, quyền độc lập trong tổ chức, quyền tự do trong sinh hoạt, quyền rao giảng giáo lý cho quần chúng, quyền tham gia việc giáo dục giới trẻ và quyền hoạt động cứu trợ xã hội. Thế nhưng, CSVN vẫn luôn nuôi ý đồ biến các Giáo hội thành công cụ phục vụ chế độ. Sau thất bại trong việc tiêu diệt tôn giáo bằng bạo lực vũ khí, họ chuyển sang bạo lực hành chánh. Đảng chỉ thị ban các thứ tự do tôn giáo phụ tùy như tổ chức lễ hội, xây dựng điện thờ, cho chức sắc ra ngoại quốc (nhưng chỉ đối với những ai không có vấn đề với chế độ) nhằm lừa gạt công luận, còn những thứ tự do tôn giáo chủ yếu và đích thật nói trên thì hầu như chẳng có trên lý thuyết lẫn hiện thực. Pháp lệnh Tín ngưỡng Tôn giáo và Nghị định 92 áp dụng Pháp lệnh này chỉ là một sợi dây thòng lọng ngày càng siết cổ tôn giáo để biến các Giáo hội hoặc thành những cơ thể thiếu máu hoặc thành những công cụ ngoan ngoãn. Nhiều sự cố đau lòng (tức các cuộc đàn áp) luôn xảy ra cho mọi Giáo hội. Chạm tới tôn giáo như thế là chà đạp và lãng nhục một trong những nền tảng của phẩm giá con người: đạo đức cõi lòng và tâm linh hướng thượng.

6- Còn nhiều kiểu lãng nhục nhân dân của CSVN nữa. Thời sự nhất là việc đảng tăng cường “giáo dục” nhân dân về “lòng biết ơn, tinh hủu nghị” đối với Trung Quốc và ru ngủ nhân dân hãy “đề đảng và nhà nước lo chuyện bang giao” với cái nước lớn luôn nuôi mộng thôn tính VN này. Giành quyền lo việc nước vào tay mình, ngăn cản trấn áp tất cả mọi biểu hiện về lòng ái quốc chống quân xâm lược (từ nghiên cứu lịch sử đến hội họp thảo luận, từ phát biểu báo đài đến đăng bài trên mạng, từ giảng biểu ngữ đến rải truyền đơn, từ kiến nghị văn bản đến xuống đường biểu tình...), đảng CSVN thực ra chỉ mong thỏa hiệp với lũ cướp nước để được yên thân, muốn ung dung làm thái thú Tàu để giữ quyền lực, cam tâm đem bán đất nước để mua phú quý. Đó là một sự lãng nhục khôn cùng chẳng những với đồng bào mà còn với Tiên tổ.

Kết: Phẫn nộ và lên tiếng về việc cô Nguyễn Hoàng Vi bị làm nhục là điều chính đáng và cần thiết. Nhưng chính đáng và cần thiết hơn biết bao trước những kiểu lãng nhục mà CS đang làm đối với Tổ quốc đất nước, nhân dân đồng bào như vừa thấy, những kiểu lãng nhục còn ngàn lần sâu rộng hơn, thâm thía hơn, tai hại hơn. Chẳng lẽ toàn dân cứ đứng yên cho chúng xúc phạm? **BAN BIÊN TẬP**

Bùa hộ mạng chống biểu tình của đảng (Babui-DCVonline.net)

LỜI KÊU GỌI

thực thi Quyền con người theo Hiến pháp tại VN

.....*Một số người VN 25-12-2012*.....

Chúng tôi, những người Việt Nam ký tên dưới đây kêu gọi chính quyền và toàn thể nhân dân thực thi những quyền con người đã được Hiến pháp nước CHXHCN Việt Nam và những Công ước quốc tế mà Việt Nam tham gia ghi nhận và bảo đảm. Trong những quyền đó có quyền tự do ngôn luận, tự do báo chí, quyền được thông tin, quyền hội họp, lập hội, biểu tình theo Điều 69 Hiến pháp năm 1992 (được sửa đổi bổ sung năm 2001) và theo Điều 19, Điều 21, Điều 22 về những quyền dân sự và chính trị trong Công ước quốc tế mà Việt Nam gia nhập năm 1982.

Trong Tuyên ngôn độc lập ngày 2-9-1945, Chủ tịch Hồ Chí Minh đã nhấn mạnh những quyền con người phổ quát được ghi trong Tuyên ngôn độc lập năm 1776 của nước Mỹ và Tuyên ngôn nhân quyền và dân quyền của cách mạng Pháp năm 1791, khẳng định “*đó là những lẽ phải không ai chối cãi được*”.

Trên tinh thần đó, chúng tôi yêu cầu Quốc hội Việt Nam hủy bỏ Điều 88 Bộ luật Hình sự (BLHS) Việt Nam về “*tội tuyên truyền chống nhà nước CHXHCN Việt Nam*” và Nghị định 38/2005/NĐ-CP của Chính phủ ngày 18-3-2005 “*quy định một số biện pháp bảo đảm trật tự công cộng*”.

Điều 88 BLHS quy định một cách mù mờ về tội danh tuyên truyền chống nhà nước CHXHCN Việt Nam, thực chất là bóp nghẹt quyền tự do ngôn luận đã được Hiến pháp Việt Nam và Công ước quốc tế về những quyền dân sự và chính trị ghi nhận và bảo đảm. Việc người dân phản biện, phê phán Nhà nước, kiến nghị về luật pháp về chính sách, về bộ máy nhà nước... là những việc làm cần thiết và thường xuyên trong một nhà nước dân chủ, để xã hội tiến bộ. Nhưng với Điều 88 BLHS, công dân có bất cứ hành vi nào như vậy cũng có thể bị trừng trị. Nhiều công dân Việt

Nam đã và đang bị khởi tố, truy tố, xét xử, bị án tù về tội danh này, khiến cho lòng dân bất bình, thế giới chê trách việc thực hiện nhân quyền ở Việt Nam.

Nghị định 38/2005/NĐ-CP của Chính phủ ngày 18-3-2005 thực chất là một nghị định cấm biểu tình được ban hành trái thẩm quyền và có nội dung vi hiến. Theo các điều 50, 51 Hiến pháp 1992 (được sửa đổi bổ sung năm 2001), quyền con người, quyền của công dân là do Hiến pháp và luật quy định, tức do Quốc hội quy định. Chính phủ không có quyền quy định những quyền đó, càng không có quyền hạn chế, ngăn cản, thậm chí cấm những quyền đó. Ngay sau khi tuyên bố độc lập, Chủ tịch Hồ Chí Minh đã ký sắc lệnh số 31 ngày 13-9-1945, trong đó đã khẳng định biểu tình là quyền cơ bản trong một chế độ dân chủ, công dân chỉ cần thông báo cho chính quyền địa phương trước khi tiến hành biểu tình. Đến nay sắc lệnh này chưa có luật nào hủy bỏ, mặc nhiên vẫn còn giá trị pháp lý. Nghị định 38 nêu trên vừa trái sắc lệnh này, vừa trái các quy định của Hiến pháp hiện hành và Công ước quốc tế về những quyền dân sự và chính trị, nên phải được hủy bỏ ngay lập tức.

Chúng tôi kêu gọi toàn thể đồng bào yêu cầu chính quyền các cấp phải bảo đảm thực hiện đúng các quyền con người của công dân đã được ghi trong Hiến pháp Việt Nam và các Công ước quốc tế mà Việt Nam đã tham gia.

Chúng tôi đề nghị các luật sư, luật gia, giảng viên luật hãy giải thích sâu rộng quyền con người của công dân cho đồng bào, cho chính quyền, cho những lực lượng như công an, quân đội, dân phòng, cho các tổ chức thuộc Mặt trận Tổ quốc Việt Nam... để mọi công dân Việt Nam được hưởng những quyền con người như những dân tộc khác trên thế giới, để những giới chức Việt

Nam tôn trọng và bảo đảm quyền con người cho đồng bào mình.

Chúng tôi kêu gọi cán bộ, công chức, sĩ quan, chiến sĩ trong các cơ quan chức năng của Việt Nam tôn trọng và bảo đảm các quyền con người theo Hiến pháp Việt Nam và Công ước quốc tế, không mù quáng tuân theo mệnh lệnh vi phạm quyền con người.

Thực thi và đảm bảo quyền con người tại Việt Nam là điều kiện không thể thiếu để xây dựng một nước Việt Nam “*hòa bình, thống nhất, độc lập, dân chủ và giàu mạnh*”, có vị thế xứng đáng trên thế giới. Đó cũng là cách hiệu quả nhất để thực hiện hòa giải và hòa hợp dân tộc, như ý nguyện của toàn thể đồng bào.

Để thực thi những quyền này, trước hết Quốc hội hãy hủy bỏ Điều 88 BLHS và Nghị định 38/NĐ-CP/2005, yêu cầu Chính quyền trả tự do cho tất cả những tù nhân công khai bày tỏ chính kiến của mình một cách ôn hòa mà đã bị quy vào tội danh theo Điều 88 BLHS.

Một lần nữa chúng tôi kêu gọi toàn thể đồng bào quyết thực thi những quyền cơ bản của con người và buộc Chính quyền phải tôn trọng và bảo đảm những quyền đó. Để thể hiện sự hưởng ứng, chúng tôi mong đồng bào trong và ngoài nước tích cực tham gia và vận động ký tên vào Lời kêu gọi này.

Chúng tôi tin tưởng rằng cuộc đấu tranh của nhân dân Việt Nam giành quyền con người ngày càng được nhân dân thế giới đồng tình và ủng hộ.

Ngày 25 tháng 12 năm 2012

Danh sách những người ký tên:
Cập nhật đến 30-12-2012 là 455 người theo <http://boxitvn.blogspot.com>.

Chú thích của TDNL: Mặc dù chúng tôi không cho rằng ông Hồ Chí Minh thực tâm cổ vũ những quyền con người phổ quát trong “Tuyên ngôn độc lập” 1945 và quyền biểu tình của công dân trong Sắc lệnh số 31 cùng năm, nhưng dù sao đây cũng là các văn bản giấy trắng mực đen, có thể dùng để nhắc nhở cho hàng lãnh đạo CSVN hiện tại.

KHÔI 8406 TUYÊN BỐ

VẠCH TRẦN THỦ ĐOẠN LỪA MỊ CỦA NHÀ CẦM QUYỀN CSVN qua việc "lấy ý kiến nhân dân về dự thảo sửa đổi HP 1992"

.....Việt Nam 31-12-2012.....

Kính gửi:

- Đồng bào Việt Nam trong và ngoài nước.
- Các chính phủ dân chủ, các tổ chức nhân quyền và cộng đồng thế giới tiến bộ.

Trong phiên bế mạc kỳ họp thứ 4, Quốc hội nước CHXHCN Việt Nam khóa 13, tháng 11-2012 mới rồi đã thông qua Nghị quyết "Tổ chức lấy ý kiến nhân dân về dự thảo sửa đổi Hiến pháp 1992", kéo dài trong 3 tháng. Theo Nghị quyết này thì "...Người dân có thể góp ý trực tiếp hoặc bằng văn bản gửi đến các cơ quan, tổ chức; Tổ chức thảo luận tại các hội nghị, hội thảo, tọa đàm; Thông qua Trang thông tin điện tử của Quốc hội và các phương tiện thông tin đại chúng. Thời gian lấy ý kiến bắt đầu từ 2-1-2013 đến 31-3-2013. Quốc hội kêu gọi đồng bào, cán bộ, chiến sĩ cả nước, người Việt Nam định cư ở nước ngoài hưởng ứng và tích cực tham gia đóng góp ý kiến xây dựng cho bản Hiến pháp thể hiện đầy đủ ý chí, nguyện vọng của nhân dân, đáp ứng yêu cầu xây dựng, phát triển và bảo vệ Tổ quốc trong thời kỳ mới..."

Kính thưa đồng bào Việt Nam và cộng đồng thế giới tiến bộ.

Hơn 67 năm qua, kể từ ngày Đảng Cộng sản cướp được chính quyền hồi 1945 đến nay, Quốc hội nước Việt Nam dân chủ cộng hòa (1946-1976) và nối tiếp là Quốc hội nước CHXHCNVN (1976-2012) đã ban hành 4 bản Hiến pháp vào các năm: 1946, 1959, 1980 và 1992.

Với bản Hiến pháp 1946, do hoàn cảnh lịch sử lúc đó, khi đảng Cộng sản do ông Hồ Chí Minh cầm đầu chưa chiếm được ưu thế tuyệt đối trên chính trường, nhiều cá nhân và nhiều đảng phái khác vẫn tham gia được vào quốc hội và chính phủ, thì nội dung của Hiến pháp ấy -dù

còn nhiều khuyết điểm- vẫn quy định được 2 quyền rất căn bản: *Quyền tư hữu tài sản của công dân Việt Nam được bảo đảm.* (Điều 12) và *Nhân dân có quyền phúc quyết về Hiến pháp và những việc quan hệ đến vận mệnh quốc gia.* (Đ. 21).

Thế nhưng, với 3 bản Hiến pháp sau, được soạn thảo khi Đảng Cộng sản đã thiết lập xong bộ máy chuyên chính vô sản sắt máu ở miền Bắc sau Hiệp định Genève ngày 20-7-1954 và cả nước sau ngày 30-4-1975 thì quyền tư hữu tài sản của công dân đã bị thu hẹp đến mức tối thiểu, thậm chí xóa hẳn, như đối với quyền tư hữu ruộng đất của người dân. Hai hình thức sở hữu nhà nước và sở hữu hợp tác xã (sở hữu toàn dân và sở hữu tập thể) đã lên ngôi. *Quyền phúc quyết của nhân dân* tức là *Quyền dân tộc tự quyết* mà bản Hiến pháp 1946 đã xác lập thì nay đã hoàn toàn bị thủ tiêu! Hơn nữa, trong Hiến pháp năm 1980 và năm 1992 lại có điều khoản quy định rõ quyền lãnh đạo tuyệt đối của đảng Cộng sản để bảo đảm cho độc quyền toàn trị của đảng này đối với toàn xã hội. Đây là một điều hoàn toàn phản dân chủ!

Điều đau xót cho dân tộc là suốt chặng đường lịch sử dài hơn nửa thế kỷ đầy đau thương, nhân dân Việt Nam đã đổ biết bao xương máu để mong có được "nền hòa bình, thống nhất và độc lập, tự do" như Nhà cầm quyền CSVN vẫn thường tuyên truyền. Thế mà hôm nay chỉ cần ai lên tiếng phản đối sự thủ tiêu *Quyền dân tộc tự quyết* hay sự xác lập *Quyền thống trị tuyệt đối của đảng CS* nói trên thì lập tức bị quy kết là "*Bọn phản động câu kết với các thế lực thù địch nhằm bôi nhọ nền dân chủ xã hội chủ nghĩa tươi đẹp và điên cuồng chống lại cuộc sống yên lành của nhân dân*"!?! Thật không

có kiểu lật lọng nguy hiểm và phản bội phũ phàng nào có thể so sánh được!

Vậy Nhà cầm quyền CSVN thực sự muốn gì qua đợt "Lấy ý kiến nhân dân về dự thảo sửa đổi Hiến pháp 1992" sắp được thực hiện vào 3 tháng đầu năm 2013? Đây không phải là lần đầu tiên họ thực hiện việc này. Thực tế cho thấy rằng: mỗi khi cần "tráng lớp men dân chủ" lên điều gì nhằm tuyên truyền cho chế độ thì họ lại sử dụng trò lấu cá ấy. Trước đây họ đã từng lấy ý kiến nhân dân về việc cải cách luật thuế (nhưng nhân dân ngày càng bị sưu cao thuế nặng), về việc sửa đổi luật đất đai (nhưng quyền tư hữu đất đai vẫn không được công nhận)... và nay là lấy ý kiến nhân dân về việc sửa đổi bản H. pháp hiện hành.

Trong khi đưa ra việc này, thì chính Tổng bí thư và các ủy viên Bộ chính trị lại chặn họng nhân dân trước: "Bỏ điều 4 Hiến pháp là tự sát", "Không thể cho quyền tư hữu đất đai", "Không thể có báo chí tư nhân", "Không thể chấp nhận đa nguyên đa đảng", "Kinh tế nhà nước là chủ đạo"... Điều đó càng chứng tỏ tính chất bịp bợm của cái trò hề lấy ý kiến nhân dân của đảng cầm quyền.

Sẽ có một bộ máy đồ sộ được phát động để tuyên truyền, thu thập ý kiến và cuối cùng là một bản "Báo cáo tổng kết" cho chiến dịch này. Kịch bản sẽ là lựa chọn và khuếch trương những ý kiến có lợi cho Nhà cầm quyền Việt Nam theo kiểu "hớt váng sữa" để họ rêu rao rằng: "*Đây là một trong những hoạt động nhằm hiện thực hóa quyền dân chủ trực tiếp của nhân dân. Nó tương đương với một cuộc Trưng cầu dân ý trong việc xây dựng Hiến pháp lần này. Nói một cách khác, nó là một Hội nghị Diên Hồng của dân tộc ta trong thời đại mới, đáp ứng tốt yêu cầu xây dựng, phát triển và bảo vệ Tổ quốc!*"

Ngược lại, những ý kiến nào Nhà cầm quyền CSVN thấy bất lợi thì họ sẽ thẳng thừng vứt vào sọt rác, những đề nghị nào động tới chuyện "nhạy cảm" hay "cấm kỵ" thì họ sẽ cẩn thận ghi vào sổ đen. Hoặc nếu có đề cập đến thì họ sẽ đề

cập với cái giọng giễu cợt, lên án thường thấy: “Đó là những quan điểm của một thiểu số bất mãn phản động, hoàn toàn xa lạ, lạc lõng với tình hình đang phát triển và đi lên hàng ngày hàng giờ của đất nước; chúng hoàn toàn ngược lại với ý chí, nguyện vọng của đại bộ phận dân tộc và của xu thế thời đại!”

Tất nhiên, nhiều tội danh của Bộ luật Hình sự hiện hành đã và đang đón chờ “thiểu số bất mãn phản động” ấy như: Điều 78 - Tội phản bội Tổ quốc, Điều 79 - Tội hoạt động nhằm lật đổ chính quyền nhân dân, Điều 80 - Tội gián điệp, Điều 87 - Tội phá hoại chính sách đoàn kết dân tộc, Điều 88 - Tội tuyên truyền chống Nhà nước Cộng hòa xã hội chủ nghĩa Việt Nam v.v...

Từ những nhận định trên, Khối 8406 chúng tôi tuyên bố:

1- Việc Nhà cầm quyền Cộng sản Việt Nam tổ chức lấy ý kiến nhân dân về dự thảo sửa đổi Hiến pháp 1992, từ 2-1-2012 đến 31-3-2012 là một ví dụ nữa thêm vào vô số ví dụ về thủ đoạn lừa mị dối trá của họ! Làm việc này, họ nhắm 2 mục đích chính:

- Phỉnh phờ dân tộc và lường gạt thế giới rằng đây là một bản Hiến pháp đã được toàn dân Việt Nam đồng tình và ủng hộ.

- Tạo điều kiện cho bộ máy công an Việt Nam lên được một bản danh sách các “tù nhân dự khuyết” của chế độ, với các “tội danh” được quy định trong Bộ luật Hình sự hiện hành đã liệt kê ở trên.

2- Nếu thật tâm muốn dân chủ hóa đất nước, Nhà cầm quyền CSVN phải để cho nhân dân thực hiện Quyền dân tộc tự quyết của mình, thông qua một cuộc Trưng cầu Dân ý có quốc tế giám sát, về vấn đề cốt lõi của bản Hiến pháp là: Việt Nam nên theo chế độ chính trị độc tài độc đảng hay chế độ chính trị đa đảng đa nguyên?

3- Nếu thật tâm muốn đoàn kết dân tộc, Nhà cầm quyền CSVN phải thả ngay lập tức và vô điều kiện tất cả những tù chính trị đang bị họ giam giữ; chấm dứt ngay việc khủng bố, sách nhiễu trái phép những người đấu tranh dân chủ hiện nay. Đồng thời, báo đài tư nhân

phải có quyền hoạt động và quyền này phải được quy định rõ trong Hiến pháp và luật pháp Việt Nam.

Làm tại Việt Nam, ngày 31 tháng 12 năm 2012.

Ban điều hành Khối 8406:

1- Linh mục Phan Văn Lợi – Huế – Việt Nam.

2- Kỹ sư Đỗ Nam Hải – Sài Gòn – Việt Nam.

3- Giáo sư Nguyễn Chính Kết – Houston – Hoa Kỳ.

4- Bà Lu Thị Thu Duyên – Boston – Hoa Kỳ.

Với sự hiệp thông của Linh mục Nguyễn Văn Lý, cựu quân nhân Trần Anh Kim, nhà văn Nguyễn Xuân Nghĩa và nhiều tù nhân chính trị, tôn giáo khác đang ở trong lao tù cộng sản./.

của dân tộc, quyền toàn vẹn lãnh thổ của quốc gia, đặc biệt qua nhiều trang mạng và trang blog “lề dân”, qua nhiều văn bản tập thể của giới trí thức, giới thanh niên và giới đối kháng, qua nhiều cuộc xuống đường biểu tình yêu nước; thì bất chấp lòng dân và xu hướng thời đại, đảng CSVN ngày càng ra sức siết chặt ách độc tài đảng trị, ngày càng tăng cường đàn áp, khủng bố ác liệt tất cả những ai phản đối lối hành động, phê phán kiểu cai trị và chất vấn quyền lãnh đạo tuyệt đối lẫn toàn diện của đảng. Cụ thể là qua Tuyên bố của Hội nghị lần 6 của Ban Chấp hành Trung ương hồi tháng 10, qua kế hoạch sửa đổi Hiến pháp năm 1992 trong đó điều 4 được đảng khư khư giữ lại, qua tuyên bố mới đây của Thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng nhất quyết không để hình thành các tổ chức chính trị đối lập và qua chủ trương thường hằng là dùng công an, quân đội, kể

KHỐI 8406 NHẬN ĐỊNH

TỔNG KẾT VỀ TÌNH HÌNH VIỆT NAM NĂM 2012

.....Việt Nam 31-12-2012.....

- Kính gửi:
- Toàn thể đồng bào Việt Nam trong và ngoài nước.
 - Các chính phủ dân chủ, các tổ chức nhân quyền và cộng đồng thế giới tự do.

Quyền lợi và nghĩa vụ của công dân là lên tiếng để xây dựng đất nước và canh tân xã hội. Vì thế, trước khi kết thúc năm 2012, một năm có nhiều biến động lớn lao trên nhiều mặt của quốc gia, **Khối 8406 chúng tôi có những nhận định sau đây về tình hình xã hội và đất nước:**

1- Về mặt chính trị, đảng Cộng sản Việt Nam ngày càng ra sức củng cố ách độc tài độc đảng để bám lấy quyền lực, dù mất hết uy tín trước nhân dân. Đảng khi thế giới càng lúc càng đi vào xu hướng toàn cầu hóa về dân chủ, đặc biệt qua các cuộc cách mạng chống độc tài tại Trung Đông và Bắc Phi năm rồi, qua sự chuyển dân từng bước theo con đường dân chủ của Myanmar và qua cuộc chiến ác liệt chống chế độ bạo tàn tại Syria hiện nay; đang khi nhân dân trong nước càng lúc càng đấu tranh mạnh mẽ để đòi hỏi quyền tự do của con người, quyền tự quyết

cả các tổ chức đoàn thể của nhà nước làm công cụ đàn áp nhân dân. Tất cả các động thái đó chứng tỏ đảng CSVN muốn thống trị đất nước vô thời hạn dù vô tài, bất lực, mất uy tín, và cho thấy việc kêu gọi toàn dân góp ý sửa đổi Hiến pháp trong những ngày sắp tới chỉ là trò khôi hài và lừa bịp.

2- Về mặt kinh tế, đảng Cộng sản Việt Nam kiên trì khẳng định kinh tế nhà nước là chủ đạo và các công ty tập đoàn nhà nước là ưu tiên. Cho đến nay, đường lối kinh tế ấy đã dẫn tới tình trạng tổng sản lượng nội địa (GDP) ngày càng đi xuống, các tổng công ty, đại tập đoàn quốc doanh thi nhau vỡ nợ, nhiều ngân hàng liên tiếp suy sụp, đồng tiền từ từ mất giá, thị trường bất động sản càng lúc càng đóng băng, hàng trăm ngàn công ty và doanh nghiệp tư nhân phải giải thể. Lý do là đảng viên, nhất là cán bộ cấp cao, đã tung rất nhiều tiền (do tham nhũng mà có) để mở công ty sản sau, mua đất đai nhà cửa, đầu cơ vào chứng khoán, bất động sản; làm kinh tế chỉ lo trục lợi cho mình chứ không phải phục vụ đồng bào xã hội, và lợi dụng quyền lực lẫn sự ưu ái của đảng để giết chết

các công ty vừa và nhỏ do tư nhân làm chủ. Tất cả đã khiến nền kinh tế thị trường gọi là “theo định hướng xã hội chủ nghĩa” ngày càng đầy tuyệt đại đa số nhân dân vào cảnh khốn cùng. Dù vậy, sau Hội nghị Trung ương 6, đảng tiếp tục duy trì chính sách kinh tế bất công và sai lạc đó, kèm theo việc ra nghị định về vàng và đôla, nhằm giúp các công ty của đảng viên bù lỗ trả nợ và tạo điều kiện cho các đảng viên tiếp tục vơ vét làm giàu, bất chấp dân tình điêu linh khốn khổ, ngô hầu đảng tiếp tục nắm giữ quyền lực. Ngoài ra, đảng đã làm cho nền kinh tế Việt Nam suy thoái, trì trệ suốt bao năm qua, thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng chỉ chịu trách nhiệm “chính trị” trước đảng thay vì trách nhiệm hành chính (thậm chí hình sự) trước quốc dân.

3- Về mặt pháp chế, đảng Cộng sản Việt Nam tiếp tục coi các bộ luật và toàn thể hệ thống tòa án là công cụ bảo vệ quyền lực độc đoán của mình hơn là bảo vệ công lý và sự thật. Nhiều bản văn pháp luật (liên quan đến tôn giáo, báo chí, đất đai, biểu tình...) được đưa ra hay tu chính chẳng hề nhắm đến quyền lợi chính đáng của công dân, mà chỉ để củng cố quyền uy của đảng. Công an điều tra, viện kiểm sát công tố, chánh thẩm và bồi thẩm vẫn nhất nhất tuân lệnh đảng, vẫn không ngừng câu kết với nhau, đặc biệt trong các phiên tòa chính trị, để trừng phạt các công dân dám lên tiếng phản đối bất công bạo hành của người nhà nước, đòi lại các quyền lợi như đất đai, nhà cửa bị cán bộ đảng viên cướp đoạt, đấu tranh cho các quyền tự do tôn giáo, bầu cử, ngôn luận, lập hội..., chống lại ngoại bang xâm lấn bằng biểu tình, viết bài, sáng tác nhạc, rải truyền đơn.... Các luật sư tiếp tục bị ngăn cản tác nghiệp từ nghiên cứu hồ sơ đến biện hộ trước tòa, các bị cáo tiếp tục bị tước các quyền cơ bản như hỗ trợ tâm lý, cố vấn pháp luật, bào chữa bản thân, các thân nhân bằng hữu của họ bị cấm tham dự phiên tòa, thậm chí bị hành hung lăng nhục. Bằng chứng là các phiên tòa xử 4 sinh viên tại Nghệ An, 3 thành viên Câu lạc bộ Nhà báo tự do và 2 nhạc sĩ yêu nước tại Sài Gòn vừa qua. Nhiều tù nhân lương tâm tiếp tục bị hành xử khắc nghiệt (cưỡng bức tâm lý, tra khảo đánh đập, không chăm sóc y tế đầy đủ...) hòng buộc họ phải nhận tội, hầu lường gạt công luận rằng luật pháp và án xử nhà nước là chính đáng, như trong trường hợp bà Mai Thị Dung, ông Nguyễn Xuân Nghĩa, anh Đoàn Huy Chương...

4- Về mặt dân sinh, đảng Cộng sản Việt Nam không từ bỏ chính sách “đất đai thuộc về toàn dân do nhà nước đại diện sở hữu”. Từ hơn 20 năm qua, chủ trương bất công trắng trợn và hết sức phi lý này, quan niệm hư ảo và lừa bịp này -được dùng làm cốt tủy cho Luật đất đai- đã tước bỏ quyền tư hữu ruộng đất mà lịch sử và nhân loại hàng nghìn năm nay xác nhận là chính đáng. Chính sách đó đã mở đường cho các quan chức, cán bộ, đảng viên địa phương cướp trắng gia sản tổ tiên, công sức xương máu của hàng chục triệu nông dân và thị dân qua chiêu bài “quy hoạch phát triển”. Nó đã đẩy hàng triệu gia đình vào đường cùng, lâm cảnh vô nghề vô nghiệp, dờ sống dờ chết. Nó khiến nhân dân lo âu hồi hộp tại nơi đang sống, và nông dân không chỉ thú làm ăn, chẳng buồn làm cho đất đai thêm màu mỡ. Hội nghị Trung ương 6 và Dự thảo Luật đất đai sửa đổi vẫn ngoan cố bám giữ chính sách sai lầm đó và duy trì tình trạng thê thảm này của dân oan.

Ngoài ra, việc trung ương đảng quyết tâm đeo đuổi dự án khai thác bauxite tại Tây Nguyên dù rõ ràng có nguy cơ cho quốc phòng an ninh lẫn tàn phá môi trường, quyết tâm xây dựng nhà máy điện nguyên tử tại Ninh Thuận, dù rõ ràng có nguy cơ làm suy kiệt công khổ và gây thảm họa hạt nhân, cũng như việc nhiều địa phương, đặc biệt tại miền Trung, xây dựng các đập thủy điện cách bờ bãi, ầu tả (như tại Sông Tranh 2, Dak Rông, Dak Mek) và quản lý các đập thủy điện cách vô trách nhiệm (gây lũ lụt lấn hạn hán), tất cả những sự kiện ấy đó đã làm cho dân sinh ngày càng đây lo âu và khốn khổ.

5- Về mặt tôn giáo, đảng Cộng sản Việt Nam trước sau như một, vẫn nuôi ý đồ biến các Giáo hội thành công cụ phục vụ chế độ. Sau bao nhiêu năm thất bại trong việc tiêu diệt tôn giáo bằng bạo lực vũ khí, Cộng sản đã chuyển sang phương pháp bạo lực hành chánh bằng Pháp lệnh tôn giáo tín ngưỡng năm 2004. Để lừa gạt công luận trong và ngoài nước, CS chỉ thí ban các thứ tự do tôn giáo phụ tùy như tổ chức lễ hội, xây dựng điện thờ, cho chức sắc ra ngoại quốc (nhưng chỉ đối với những ai và những nơi không có vấn đề với chế độ). Còn những thứ tự do tôn giáo chủ yếu và đích thật như quyền có quy chế pháp nhân, quyền độc lập trong tổ chức, tự do trong sinh hoạt, quyền rao giảng giáo lý cho quần chúng và tham gia việc giáo dục giới trẻ thì không có trên lý thuyết lẫn thực tế. Trên lý thuyết, nhà cầm quyền CS

vừa ban hành Nghị định 92 thay thế Nghị định 22 năm 2005 để áp dụng Pháp lệnh tín ngưỡng tôn giáo. Chi tiết hơn, thâm độc hơn, Nghị định 92 này như một sợi dây thông lọng ngày càng siết cổ tôn giáo để biến các Giáo hội hoặc thành những cơ thể thiếu máu hoặc thành những công cụ ngoan ngoãn. Trong thực tế, các cuộc đàn áp vẫn tiếp tục xảy ra cho mọi Giáo hội. Công giáo thì tại Kontum, Thanh Hóa và Nghệ An, nơi có những nhà thờ bị chiếm đoạt, bị phá hoại, những nghĩa trang bị xúc phạm, những linh mục bị hành hung, những giáo dân bị cầm tù. Phật giáo Hòa Hảo thì nhiều tín đồ bị cầm tù oan ức hay bị hành hạ trong ngục, giáo lý và giáo chủ bị lăng nhục phỉ báng. Phật giáo Thống Nhất thì nhiều chùa chiền bị cấm cửa đối với tín đồ, bị đe dọa xóa bỏ, nhiều tăng sĩ bị quản chế, bị cầm trở tu trì, hoảng sợ hay hành thiện, nhiều lễ hội bị phá rối, cản trở. Tin Lành thì nhiều mục sư và tín đồ bị cầm tù, nhiều Hội thánh bị sách nhiễu cấm cản trong sinh hoạt v.v...

6- Về mặt đối ngoại, đảng Cộng sản Việt Nam càng lúc càng lộ nguyên hình là tay sai của đảng Cộng sản Trung Quốc và là “thái thú” của chúng trên đất Việt. Vốn đã lệ thuộc Tàu cộng một cách chặt chẽ từ thời Hồ Chí Minh, tái lệ thuộc một cách ô nhục thời Đỗ Mười (hội nghị Thành Đô 1990), nay đảng CSVN ngày càng lệ thuộc Tàu cộng kiểu sinh tử qua những nhượng bộ trong việc ký kết các hiệp định về lãnh thổ và lãnh hải, qua những yếu hèn trong việc để cho Tàu cộng xâm nhập nội bộ, chính trị, lãnh thổ, văn hóa, thương mại, qua những suy sụp về kinh tế tài chánh do điều hành đất nước cách ngu xuẩn và tham tàn đến độ phải nhờ Tàu cộng ra tay cứu trợ. Từ mấy năm nay, sự lệ thuộc kiểu chủ tớ đó ngày rõ nét qua sự kiện đảng luôn mồm tụng niệm “16 chữ vàng”, “4 chữ tốt”, luôn thay nhau qua Bắc Kinh để triều kiến, nhận chỉ thị, luôn ra lệnh cho các bộ, các cơ quan nhà nước giao lưu, hợp tác toàn diện với Trung Quốc; qua việc đảng luôn bỏ mặc nhân dân trên đất liền bị xua đuổi khỏi những vùng đất nhượng cho Trung Quốc (rừng phòng hộ biên giới phía Bắc, khu khai thác bauxite Tây Nguyên, phố Tàu Bình Dương, Hà Tĩnh, hải cảng Vũng Áng...), hoặc bỏ mặc ngư dân trên biển cả cho tàu dân sự lẫn tàu quân sự của Trung Quốc cấm cản, cướp bóc, bắn giết; qua sự kiện đảng hạn chế hoặc cấm tiệt việc nghiên cứu và phổ biến về chủ quyền Hoàng Sa Trường Sa, việc tưởng niệm các chiến sĩ bỏ mình khi

bảo vệ biên giới và hải đảo, việc xuống đường biểu tình, sáng tác ca khúc hay rải truyền đơn viết biểu ngữ của nhân dân cả nước chống quân xâm lược. Gần đây hơn là việc tăng cường các loa miệng và loa đài nhằm “giáo dục” nhân dân về “lòng biết ơn, tình hữu nghị” đối với Trung Quốc và nhằm ru ngủ nhân dân hãy “đề đảng và nhà nước lo chuyện bang giao” với cái nước lớn luôn nuôi mộng thôn tính VN này.

Đảng khác, cũng trên mặt đối ngoại, đảng CSVN đang tăng cường việc gọi viên chức ra nước ngoài, đến các cộng đồng người Việt tỵ nạn khắp thế giới, một đảng để chiêu dụ đầu tư vào nước, kêu mời đóng góp xây dựng quê hương (thực chất là để cứu nguy chế độ đang cạn kiệt tiền bạc), một đảng để “đối thoại” với các cá nhân và tổ chức tranh đấu, hứa hẹn cho “tham gia” vào Quốc hội, tìm “con đường hòa giải hòa hợp” (thực chất là để triệt tiêu tinh thần chống độc tài toàn trị Cộng sản, lũng đoạn phân hóa các lực lượng dân chủ hải ngoại).

Tóm tắt lại, ĐCSVN đã mất uy tín rất trầm trọng, đang lâm vào một cuộc khủng hoảng nội bộ sâu sắc. Một là do bế tắc về đường lối: bỏ chủ nghĩa Mác-Lênin thì sợ, giữ nó thì ngày càng lộ bịch khôi hài, bỏ tư tưởng HCM thì chẳng còn chỗ dựa tinh thần để lừa bịp, ru ngủ quần chúng nữa; hai là do sự tha hóa trầm trọng, nạn tham nhũng tràn lan của cán bộ từ thấp lên cao; ba là do sự đấu đá nội bộ, bè phái xâu xé nhau từ thượng tầng đến cơ sở.

Cho nên để cứu đảng chỉ còn 3 cách. Một là tăng cường đàn áp rất dã man, rất côn đồ; từ trước đến nay chưa hề có những hành động man rợ và độc ác như vậy, các bản án bây giờ hết sức nặng cốt để đe dọa quần chúng và giam chân những chiến sĩ dân chủ có khả năng lãnh đạo phong trào; hai là tìm cách luật hóa hết sức có thể vai trò lãnh đạo độc nhất và các đường lối cai trị độc tài của đảng trên các phương diện chính trị, kinh tế, dân sinh, tôn giáo, xã hội... ngõ hầu nhân dân không thể chống lại mà không phạm pháp; ba là ra sức lừa bịp dân chúng và quốc tế bằng đủ trò gian trá mỹ dân và bằng đủ mọi phương tiện. Nhưng việc lừa bịp này càng ngày càng khó, vì thế giới hôm nay khác hẳn rồi, internet hiện giúp cho phe dân chủ dễ vạch trần âm mưu phỉnh phờ của Cộng sản!

Từ những nhận định trên, Khối 8406 chúng tôi tuyên bố:

1- Kiên định đường lối của Tuyên ngôn Tự do Dân chủ cho Việt Nam

2006: giải thể chế độc độc tài độc đảng để xây dựng chế độ đa nguyên đa đảng, dân chủ tự do.

2- Phản đối nền kinh tế thị trường theo định hướng xã hội chủ nghĩa, lấy công ty quốc doanh làm chủ đạo, vì đó chỉ là cách đảng và đảng viên làm giàu trên sự bóc lột nhân dân và tàn phá đất nước.

3- Lên án những bộ luật và những phiên tòa trong đó đảng chà đạp các nhân quyền chủ yếu, các tự do cơ bản của con người, trấn áp những công dân chân thành yêu nước và thực tâm xây dựng.

4- Kêu gọi đảng và nhà nước trả lại quyền sở hữu đất đai cho các tập thể và tư nhân cũng như từ bỏ những dự án khai thác bauxite và xây dựng nhà máy điện nguyên tử đầy hiểm họa cho dân sinh.

5- Yêu cầu đảng và nhà nước tôn trọng tự do tôn giáo dưới mọi hình thức, để cho các Giáo hội được góp phần giáo dục lương tâm, giải độc văn hóa, tăng cường đạo đức xã hội để canh tân Đất nước.

6- Đòi hỏi đảng và nhà nước bảo vệ chủ quyền quốc gia và sự toàn vẹn lãnh thổ một cách đích thực, cương quyết, can đảm và hữu hiệu, trong sự chung vai sát cánh và đồng tâm hiệp lực với toàn thể nhân dân.

7- Chỉ chấp nhận đối thoại với đảng CS khi nào đảng từ bỏ độc quyền cai trị, trả tự do cho các tù nhân lương tâm, sám hối trước quốc dân về những sai lầm và tội ác quá khứ, khôi phục các quyền tự do cho công dân và quyền tự quyết cho Dân tộc.

Làm tại Việt Nam ngày 31 tháng 12 năm 2012.

Ban điều hành Khối 8406:

1- Linh mục Phan Văn Lợi – Huế – Việt Nam.

2- Kỹ sư Đỗ Nam Hải – Sài Gòn – Việt Nam.

3- Giáo sư Nguyễn Chính Kết – Houston – Hoa Kỳ.

4- Bà Lưu Thị Thu Duyên – Boston – Hoa Kỳ.

Với sự hiệp thông của Linh mục Nguyễn Văn Lý, cựu quân nhân Trần Anh Kim, nhà văn Nguyễn Xuân Nghĩa và nhiều tù nhân chính trị, tôn giáo khác đang ở trong lao tù CS.

Thỉnh Nguyện Thư Xin Lên Tiếng Bảo Vệ Người Thân

Kính gửi

Đức Cha Phaolô Nguyễn Thái Hợp, Giám Mục Giáo Phận Vinh

Trọng kính Đức Cha,

Chúng con xin được cập nhật bức thư mà chúng con đã trình Đức Cha về việc 17 Thanh niên Công giáo - con cái của chúng con và cũng là con cái nhiệt thành của Giáo hội - đang bị giam cầm và sắp bị đem ra tòa trong vài tuần sắp tới đây.

Chúng con tin tưởng tuyệt đối là con cái của chúng con đã dẫn thân vào đời, giúp đỡ tha nhân theo tiếng gọi của Thiên Chúa và Giáo hội. Con cái của chúng con đã hợp sức với rất nhiều người ngay để làm việc thiện và không hề làm gì sai trái để phải tù tội. Đây là một oan ức, một gian truân mà con cái chúng con đang gánh chịu vì ánh sáng Phúc Âm. Và vì thế chúng con không thể im lặng, bỏ mặc những đứa con vô tội và tốt lành này.

Chúa Giêsu can đảm chúng con về bản phận đối với những người gặp hoạn nạn mà Người nhận là chính mình: “Ta đói các ngươi không cho ăn, ta khát các ngươi không cho uống, ta trần truồng các ngươi chẳng cho mặc, ta bị giam cầm các ngươi không viếng thăm” (Mt 25:35-37), chúng con càng tha thiết mong Đức Cha sẽ giúp chúng con chu toàn bản phận này qua sự cho phép dâng các thánh lễ thấp nển cầu nguyện, hiệp thông với con cái của chúng con đang bị cầm tù và sắp đi đem ra xử án, diễn ra tại các nhà thờ trong Giáo phận Vinh.

Chúng con cũng khẩn thiết xin Đức Cha lên tiếng bênh vực cho 17 con cái ngay lành của Giáo hội. Những lời quý báu của Đức Cha vừa là sự an ủi tinh thần cho con cái chúng con, vừa là sự khuyến khích các thanh niên công giáo khác mạnh dạn dẫn thân vào đời như chính TC giảng trần vì nhân loại.

Nghệ An, ngày 24-12-2012

Kính thư: Bố của Nguyễn Văn Duyệt: JB Nguyễn Văn Chức. Mẹ của Nguyễn Văn Oai: Trần Thị Liệu. Chị gái của Hồ Văn Oanh: Hồ Thị Truyền. Bố của Hồ Đức Hòa: Hồ Đức Hiền. Anh trai của Trần Minh Nhật: Trần Khắc Hiền. Mẹ của Phêrô Nguyễn Đình Cương: Nguyễn Thị Hóa. Vợ của Phêrô Nguyễn Xuân Anh: Đinh Thị Oanh. Anh trai của Đặng Xuân Diệu: Đặng Xuân Hà. Anh trai của Thái Văn Dung: Thái Văn Hòa. Cậu của Paulus Lê Sơn: Đỗ Văn Phẩm.

Cùng ký: 2150 người (01-01-2013)

PHẬT GIÁO HÒA HẢO THUẬN TÚY

LỜI PHẢN ĐỐI TỐI HẬU

về luận văn phỉ báng Giáo lý và Giáo chủ Phật giáo Hòa Hảo

.....**Hội trưởng Lê Quang Liêm 25-12-2012**.....

Vào cuối tháng 11-2012, Giáo hội Trung ương Phật giáo Hòa Hảo Thuận túy có phát hiện được một bản luận văn tốt nghiệp của tăng sinh Thích Thiện Huệ là tăng sinh khóa 4 (1997-20001) của Học viện Phật giáo Việt Nam ở số 750, Nguyễn Kiệm, phường 4, quận Phú Nhuận (TP. HCM). Bản luận văn này mang đề tài: **Thực chất của đạo Hòa Hảo.**

Bản luận văn này gồm 57 trang, từ trang 1 đến trang thứ 57 tác giả đã xử dụng những lời lẽ thô bỉ, vô giáo dục và ngu xuẩn nhằm nhục mạ Đức Huỳnh Giáo Chủ và đã kích nền giáo lý PGHH một cách thậm tệ.

Luận văn của một tăng sinh như thế nào là một chuyện bình thường, nhưng đáng nản bản luận văn này có ghi chú có nhiều Giáo sư hướng dẫn như Giáo sư Minh Chi chẳng hạn và được Ban Điều hành Học viện Phật Giáo VN duyệt phê: **“Luận văn đạt yêu cầu”** tức là bản luận văn **“Thực chất đạo Hòa Hảo”** của tăng sinh Thích Thiện Huệ đã thành một bộ phận tư tưởng trong nền văn hóa của Phật giáo Việt Nam về phương diện truyền khai Đạo pháp. **Sự việc này là một sự xúc phạm nặng nề đối với danh dự của Đức Huỳnh Giáo Chủ và Phật giáo Hòa Hảo.**

Theo chiều dài của lịch sử, Phật giáo du nhập vào VN trên 2000 năm, đã phát huy từ bi trí tuệ trầm sâu vào lòng hằng tỷ con người muốn tiến về Chân, Thiện, Mỹ... Phật học viện là môi trường đào tạo và phát huy từ bi trí tuệ đó của nhà Phật vốn sáng tỏ như ánh thái dương, thế mà các cao tăng Phật học viện VN lại duyệt phê bản luận văn **Thực chất đạo Hòa Hảo** của tăng sinh Thích Thiện Huệ, là **đạt yêu cầu**... trong lúc bản luận văn này mang những lời lẽ ngu xuẩn, thô bỉ, vô giáo dục, không tiếc lời thóa mạ Đức Thầy của một tôn giáo cùng chung thờ Đức Từ phụ Thích Ca Mâu Ni. Tất cả đó tạo ra một số nghi vấn rằng có những bản tay lông lá chính trị đứng sau lưng bản luận văn.

Đọc suốt bản luận văn **“Thực chất đạo Hòa Hảo”**, xin thú thật tôi có cảm giác tác giả bản luận văn này là một nhà văn Mác-xít hơn là một tăng sinh Phật giáo !!! Dưới đây là một vài trường hợp điển hình để nhận định cái tâm hồn “cuồng ngạo” của tăng sinh Thích Thiện Huệ đã bị những

bản tay lông lá “xỏ mũi”...

I- Nhìn ngay trang đầu là trang Mục lục lộ lộ hàng chữ: Sự nghiệp của Huỳnh Phú Sổ thì ai cũng có thể thấy cái lối xưng hô của Thích Thiện Huệ là một phần tử “mất dạy”... và suốt bản luận văn Thích Thiện Huệ đều viết Huỳnh Phú Sổ này... Huỳnh Phú Sổ nọ, trong lúc Đức Huỳnh Giáo Chủ, tính đến năm 2001 là 82 tuổi, còn Thích Thiện Huệ cao lắm là 35 tuổi, có thể nói tuổi của Đức Huỳnh Giáo Chủ lớn bằng cha, bằng ông nội của Thích Thiện Huệ mà Thích Thiện Huệ xưng hô vô lễ đối với Đức Huỳnh Giáo Chủ như vậy. Có lẽ ở nhà Thích Thiện Huệ xưng hô với cha, ông mình cũng như thế này chăng? Và 4 năm học tại Học viện Phật giáo VN, Thích Thiện Huệ được đào tạo như thế nào mà khi cầm bút viết một bản luận văn lại phạm phải lễ nghĩa sơ đẳng nhất của con người VN “kính già, trọng trẻ”. Thế mà bản luận văn lại được duyệt phê là: Luận văn đạt yêu cầu !!! Yêu cầu gì ??? Phải chăng yêu cầu làm tay sai cho loài ác gian để triệt tiêu PGHH chăng ???

II- Cho đến tháng 5-1947, tại Đốc Vàng, Tháp Mười, Huỳnh Phú Sổ đã bị mất tích trong một trường hợp khó hiểu... (nguyên văn)

Vấn đề Đức Huỳnh Giáo Chủ bị Việt Minh Cộng sản ám hại thì trong đất nước VN không một ai là không biết, cả quốc tế cũng thế. Nay Thích Thiện Huệ cố ý che giấu là có ý nghĩa gì??? và đặt ra 2 chữ “khó hiểu” là cố ý gián tiếp bảo rằng không phải Việt Minh Cộng sản ám hại để tạo một “nghi vấn” lịch sử muốn đời chăng? Như vậy, Thích Thiện Huệ là một tăng sinh hay là một “gián điệp” CS ?

III- Chúng ta có thể bỏ qua những lỗi lầm do nhận thức thô siển của một nông dân ít học, thích diễn giải Phật pháp như Huỳnh Phú Sổ, nhưng chúng ta không thể chấp nhận thái độ ngang ngược mang tính bất lương của ông khi cố tình lý giải sai lệch mục Chánh Tinh Tấn trong Bát Chánh Đạo đầy ác ý nhằm bài xích tư tưởng của những người theo tư tưởng Mác-xít... (nguyên văn)

Đọc câu này ai cũng có cảm nghĩ đây là lời nói của một phần tử vô thần cực đoan hơn là lời nói của một tăng sinh Phật Giáo VN. Tại sao Thích

Thiện Huệ lại dùng lời lẽ thô bỉ bằng những từ ngữ : “ngang ngược”... “bất lương”... “ác ý” để thóa mạ Đức Huỳnh Giáo Chủ và bình vực, lo lắng tư tưởng của người Mác-xít bị bài xích ?? Vậy Thích Thiện Huệ là ai ??

Với tinh thần từ bi trí tuệ của Phật pháp, một luận văn có mang những lời lẽ, nhận định cuồng ngôn loạn ngữ như thế ấy có đáng được phê là đạt yêu cầu không? Điều này tôi xin nhường lại cho các bậc cao tăng Phật giáo chân chính phán đoán.

IV- Chẳng hạn, trong Điều thứ 5 Huỳnh Phú Sổ dạy: “không nên sát sanh hại vật”, thế mà người tín đồ Hòa Hảo khi sát nhân lại không hề bị kết án, trái lại họ còn được khuyến khích để sát, vì việc này phù hợp với tinh thần của đạo. (nguyên văn)

Đọc câu này nhận thấy Thích Thiện Huệ quá sức hỗn láo, hỗn láo hơn cả những tên vô loại “đá cá lặn dưng” sống ngoài lề xã hội, vì Thích Thiện Huệ đã công khai sỉ nhục tín đồ PGHH là kẻ sát nhân và gián tiếp mạ lỵ PGHH là Đạo sát nhân “vì việc làm này (sát nhân) phù hợp với tinh thần của Đạo” (nguyên văn).

Tín đồ PGHH sát nhân... vậy sát nhân ai? Thích Thiện Huệ phải giải thích cho rõ. Kể ra thật đáng buồn, một bản luận văn ngông cuồng như vậy của Thích Thiện Huệ mà lại được Ban Điều hành Học viện Phật giáo Việt Nam cầm bút duyệt phê “Luận văn đạt yêu cầu”. Điều này chúng tôi mong các vị cao tăng chân chính trong Giáo hội PGVN phán đoán.

V- Xét cho cùng, Huỳnh Phú Sổ vẫn là một nhà thông thái của một đám người dốt nát đang tôn xưng ông là giáo chủ, một Giáo chủ kiêu căng, khoác lác, hay lòe đời bằng một mô kiến thức rơm rác do học lóm mà được... (nguyên văn)

Đọc câu này ai cũng có thể thấy cái lối hỗn xược của Thích Thiện Huệ đã đến mức không thể dung thứ. Thích Thiện Huệ đã hỗn xược dùng những lời lẽ vừa mỉa mai, vừa khinh bỉ để miệt thị Đức Huỳnh Giáo Chủ bằng từ ngữ “một nhà thông thái” và sỉ nhục 7 triệu tín đồ PGHH là “đám người dốt nát”.

Trình độ học vấn của Thích Thiện Huệ tới đâu vậy mà dám khoác lác khinh miệt gọi 7 triệu tín đồ PGHH là “một đám người dốt nát” ? T.T. Huệ hãy mở con mắt cho thật lớn để nhìn trong 7 triệu tín đồ PGHH hiện nay có bao nhiêu Bác sĩ, Kỹ sư, Giáo sư! Thế là đám người ngu dốt sao???

Rất tiếc cái lối hỗn xược này lại nằm trong một bản luận văn của một tăng sinh được Ban Điều hành Học

viện PGVN gồm những cao tăng duyệt phê là: Luận văn đạt yêu cầu.

VI- Có lẽ ông ta đã học lóm đầu đó được một vài chữ “có không” trong tư tưởng Bát Nhã rồi ngốc nghếch nói theo... (nguyên văn).

Đây là một câu nói trích thượng vừa khinh khi, vừa mỉa mai để miệt thị Đức Huỳnh Giáo Chủ một cách thậm tệ mà chỉ có loài người vô giáo dục mới làm. Tôi nghĩ mấy từ ngữ “học lóm”, “ngốc nghếch” là những lời lẽ mà một Phật tử không thể thốt ra để đánh giá người khác huống hồ viết ra thành sách, và nhất là được các vị cao tăng trong Học viện Phật giáo VN phê chuẩn là : Luận văn đạt yêu cầu.

Như vậy lời phán dạy của Đức Phật Thích Ca rằng: “Nhứt thiết chúng sanh giai hữu Phật tánh” “Ta là Phật đã thành... các người là Phật sắp thành...” hoàn toàn sai với lời dạy của Phật tử Thích Thiện Huệ và Học viện Phật giáo Việt Nam.

VII- Khởi đầu bản luận văn, chương một đã lộ lộ hàng chữ “Đạo Hòa Hảo một hình thức tôn giáo tạp pha”. “Tạp pha” ở đây là tác giả muốn dung một từ ngữ xấu xa, tục tĩu nhất để đánh giá đạo PGHH chớ từ ngữ tạp pha không thấy sử dụng trong phạm trù văn học VN.

Thực ra (theo lời minh giải của Huyền Phong Cư Sĩ trong quyển PGHH Yếu Lược), PGHH là một tôn giáo kết tinh tinh hoa của 3 nền tư tưởng lớn ở Phương Đông: Phật, Nho, Lão, lập thành một nền giáo lý hoàn toàn VN, thuần khiết VN, đóng góp vào vận hội thăng hoa văn hóa của dân tộc... Về phương diện hành Đạo, Giáo lý PGHH giản dị hóa đến tối đa về hình thức, ai cũng đều tu được, giàu tu cũng được, nghèo tu cũng được, có học tu cũng được, thất học tu cũng được, có phương tiện tu cũng được, không phương tiện tu cũng được. Không có sắc phục đặc thù, mặc chi cũng được miễn là sạch sẽ hòa đồng với mọi người. Điều cần yếu là phải: - Làm tất cả những điều lành. -Tránh làm những điều dữ. - Rửa lòng cho trong sạch. - Lấy Tâm làm gốc. (vạn Pháp duy Tâm tạo).

Tóm lại, dung chữ “tạp pha” để đánh giá một tông phái Phật giáo khác là chứng tỏ không hiểu biết gì về giáo pháp của Đức Phật Thích Ca. Hãy nhớ lại bài kệ của Đức Phật ẩn ký cho Đức Ma Ha Ca Diếp: *Pháp pháp bốn vô pháp. Vô pháp pháp diệt pháp. Kim phú vô pháp thời. Pháp pháp hà tăng pháp.* Như vậy là ý nghĩa gì ???

Và *Sắc bất dị không, không bất dị sắc. Sắc tức thị không, không tức thị sắc* là nghĩa gì ???

Và : *Tam Thừa giáo cương chi thị ứng cơ chi được, lâm thời sở thuyết, tạm thời thi thiết, các các bất đồng. Đản nang liễu tri tức bất bị hoặc. Thực vô hữu định pháp Như Lai khả thuyết...* là nghĩa gì ???

Là tăng sinh chớ không nói đến các vị cao tăng mà không biết cái nguyên lý cơ sở của Giáo pháp Như Lai thật là một chuyện đáng tiếc.

Sau khi Đức Phật nhập Niết Bàn, Phật giáo truyền sang Trung Quốc và rất thịnh hành, phát sanh ra 10 tông phái từ Thiên Tông, Tịnh Độ Tông, Mật Tông, Pháp Hoa Tông, v.v... Mỗi tông phái truyền khai đạo pháp, theo định kiến của mình. Như vậy có gọi các tông phái này là “tạp pha” không?

Tóm lại, đại lược một ít trường hợp điển hình nêu trên đã cho thấy bản luận văn của Thích Thiện Huệ chất chứa từ đầu đến cuối toàn những lời văn thô bỉ, vô giáo dục để miệt thị Đức Huỳnh Giáo Chủ và đã kích nhen giáo lý PGHH. Như vậy có thể xét thấy rằng bản luận văn này xuất hiện là do một âm mưu có hệ thống và sau lưng của Thích Thiện Huệ ắt có nhiều bàn tay lông lá yểm trợ và đạo diễn.

Nhưng thiên bất dung gian, bản luận văn bị phát hiện, đại đa số tín đồ PGHH trong các tỉnh Miền Tây dưới sự điều khiển của Giáo hội Trung ương PGHH Thuận tụy đã phản ứng mãnh liệt bằng nhiều hình thức:

- Ngày 27-11-2012, một số đại diện các tầng lớp PGHH nhóm tại Huyền Phong Các (Văn phòng Giáo hội Trung ương PGHH Thuận tụy tại Sài Gòn) ra Tuyên cáo đồng thanh cực lực lên án bản luận văn Thực chất Đạo Hòa Hảo.

Rồi một phong trào phản đối Thích Thiện Huệ nổi lên ở ạt trong các tỉnh Miền Tây. Ngày nào cũng có những cuộc Hội họp khoảng hai, ba trăm người rầm rộ phản đối Thích Thiện Huệ, Bản luận văn và Hội đồng Điều hành Học viện Phật Giáo VN vì Hội đồng đã duyệt phê là: “Luận văn đạt yêu cầu”.

Trong lúc đó, vào ngày 07-12-2012, Ban Trị sự Trung ương PGHH quốc doanh cùng Hội đồng Điều hành Học viện Phật giáo VN âm thầm hội họp với nhau, không có một người tín đồ PGHH tham dự và sau đó Ban Trị sự Trung ương PGHH quốc doanh ra một văn thư loan báo rằng: Vấn đề bản luận văn của Thích Thiện Huệ đã giải quyết xong vì Hội đồng Điều hành Học viện Phật giáo VN đã có lời xin lỗi... Thế là xong ! Trong lúc nguyện vọng của toàn thể tín đồ PGHH đòi hỏi: Thích Thiện Huệ và Đại diện

chánh thức của Hội đồng Điều hành Học viện Phật giáo VN phải lên đài truyền hình xin lỗi với toàn thể tín đồ PGHH và chính Thích Thiện Huệ phải làm lễ sám hối tại An Hòa tự và Tổ đình PGHH.

Thế là một trò “đánh lộn con đen” lại diễn ra trên đất nước VN, xem công luận như “bằng không”. Quốc doanh với quốc doanh tiếp tay nhau để trò non lợi suốt, “lòe” mắt thiên hạ một cách “mục hạ vô nhân”... để thực hiện những âm mưu chánh trị.

Như vậy, vấn đề bản luận văn và TTH không giải đáp thỏa mãn ý nguyện của toàn thể tín đồ PGHH..

- Ngày 12-12-2012, một phái đoàn đại diện các thành phần PGHH gồm 30 người, dưới sự điều khiển của Giáo hội PGHH Thuận tụy hướng dẫn đến Học viện Phật giáo VN tại số 750, Nguyễn Kiệm, phường 4, quận Phú Nhuận (TP. HCM). Phái đoàn được tiếp đón khá niềm nở do một nhà sư trẻ đại diện và cho biết Hội đồng Điều hành Học viện đi vắng. Cuộc tiếp đón nổi bật với hàng trăm CA chen chúc lẫn lộn trong đám nhân viên Học viện.

Thật đáng buồn cười, nhà sư trẻ cho biết là đã ăn xếp xong mọi việc với Ban Trị sự Trung ương PGHH và yêu cầu phái đoàn về gặp Ban Trị sự này. Thế là xong ! Không biết ông Nguyễn Tấn Đạt, Hội trưởng Ban Trị sự Trung ương PGHH quốc doanh, người đã bày mưu thiết kế để gỡ rối cho Học viện PGVN được huy chương hạng mấy về việc phô diễn cái trò **đánh lộn con đen này?**

Tuy nhiên vạn sự không phải đơn giản như nước chảy qua cầu... Vì quá phần uất trước cái trò “đánh lộn con đen” kể trên, ngày 19-12-2012, hàng trăm nhà tín đồ PGHH ở phường Thới An, thị trấn Ô Môn (TP. Cần Thơ) nhà nào cũng như nhà nào đều treo một tấm biểu ngữ với dòng chữ: **Phản đối Thích Thiện Huệ mạ ly Đức Huỳnh Giáo Chủ, mạt sát PGHH trước hàng ba nhà.**

Đến 8 giờ sáng cùng ngày, hàng trăm công an xuất hiện ở vùng này, súng ống tua tủa, dùi cui, roi điện... ra lệnh các nhà nói trên phải gỡ biểu ngữ nhưng các nhà này đều trả lời: Đây là chuyện giữa tôn giáo và tôn giáo, công an có muốn gỡ thì lên gỡ...

Những cuộc cãi và nổi lên, những cuộc dằng co liên tiếp diễn ra và dĩ nhiên phần thất thì là dân chúng, các biểu ngữ đều bị công an gỡ hết. Riêng tại nhà bà Nguyễn Thị Ngọc Lan, Hội trưởng Giáo hội PGHH Thuận tụy TP. Cần Thơ thì có đến bốn, năm chục công an bao vây, ồ ạt tràn vào nhà phá phách và leo lên gỡ biểu ngữ. Bà Lan chống đối quyết liệt.

Nghe tin này, anh Nguyễn Văn Cường, Đoàn trưởng Đoàn Thanh niên PGHH Thuận túy TP Cần Thơ nhà ở gần đó chạy đến nói rằng: “Đây là chuyện tôn giáo, nhà nước không giải quyết theo lẽ công bằng thì thôi, chớ sao lại trấn áp anh em tín đồ PGHH?” Cuộc cãi vã sôi nổi, cuối cùng công an ào ạt bắt anh Cường công lại và dùng roi điện không chế đem về văn phòng công an phường. Vì quá phẫn uất, anh Cường đập đầu vào một bàn viết để tự vẫn, máu me dầm dề... Chờng đó công an mới chờ anh Cường đi băng bó thương tích rồi cầm giữ máy tiếng đồng hồ nữa rồi mới cho về.

Kể ra, từ ngày phát hiện bản luận văn của Thích Thiện Huệ, có một luồng nghi vấn cho rằng: Ất có đảng csVN đứng sau lưng Thích Thiện Huệ, bây giờ cuộc bố ráp ở phường Thới An vừa kể trên làm cho nghi vấn có thể trở thành sự thật.

Theo ngược dòng thời gian kể từ ngày Việt Minh ám hại Đức Huỳnh Giáo Chủ thì trên thực tế, đảng csVN tiếp tục triệt tiêu PGHH trong mọi trường hợp, trong mọi cơ hội, trong mọi tình huống có thể được.

- Hàng ngàn Độc giảng đường, hàng trăm Hội sở, hàng trăm Chùa chiền, Viện Đại học Hòa Hảo, bệnh viện Nguyễn Trung Trực, đều bị tịch thu, không chừa một miếng ngói, một viên gạch.

- Hàng vạn nhân sĩ, tín đồ PGHH bị giết hại.

- Một Giáo hội quốc doanh được dàn dựng ra để Cộng sản hóa PGHH. v.v... và v.v...

- và hiện nay, bản luận văn của Thích Thiện Huệ cũng là một khía cạnh để tiêu diệt giáo lý, tư tưởng PGHH. Tất cả đều nằm trong kế hoạch triệt tiêu PGHH. Cuộc bố ráp ở phường Thới An ngày 19-12-2012 đã để lộ cái đuôi chồn của csVN đối với PGHH.

Đối với vấn đề bản luận văn của Thích Thiện Huệ, mặc dù phía quốc doanh đang tìm đủ mọi cách để “đổi trắng thay đen”, nhưng với tinh thần hòa ái cùng là con nhà Phật, ngày 25-12-2012, một nhân sĩ của Giáo hội PGHHTT là anh Nguyễn Châu Lang đi với vài tín đồ PGHH lên An Hòa tự để gặp Nguyễn Tấn Đạt, Hội trưởng PGHH quốc doanh để trao đổi lần cuối cùng hầu giải quyết vấn đề.

Qua 6 tiếng đồng hồ hội luận, ông Nguyễn Tấn Đạt một mực bênh vực Ban Điều hành Học viện Phật giáo VN và Thích Thiện Huệ, chứng tỏ Nguyễn Tấn Đạt không còn là tín đồ PGHH nữa. Cho nên, anh Nguyễn Châu Lang đành ra về và Giáo hội

Trung ương PGHH Thuận túy lấy quyết định là phải làm sáng tỏ vấn đề để rửa sạch danh dự của Đức Huỳnh Giáo Chủ và đạo PGHH, bắt buộc Học viện Phật giáo VN và Thích Thiện Huệ phải thi hành 2 điều kiện:

1- Hội đồng Điều hành Học viện Phật giáo VN và Thích Thiện Huệ phải đứng trước Đài truyền hình VN để xin lỗi với toàn thể tín đồ PGHH đồng thời tuyên bố sẽ tiêu hủy bản luận văn: Thực chất của đạo HH.

2- Thích Thiện Huệ phải đích thân về Thánh địa Hòa Hảo làm lễ sám hối tại An Hòa tự và tại Tổ đình PGHH.

Hai điều kiện trên không được thể hiện, Giáo hội Trung ương PGHH Thuận túy và toàn thể tín hữu PGHH sẽ làm tất cả những gì có thể làm được để bảo vệ thanh danh Đạo, và bảo vệ danh dự Thầy.

PGHH trường tồn bất diệt. Đức Huỳnh Giáo Chủ vạn tuế.

Nam mô Bổn sư Thích Ca Mâu Ni Phật. Nam mô A Di Đà Phật.

Huyền Phong Các, 25-12-2012
TM. Giáo hội Trung ương PGHH Thuận túy.

Hội trưởng Lê Quang Liêm

Lần này là lần thứ hai Hội thánh tổ chức đi thăm nuôi các anh chị em còn đang mắc vòng xiềng xích. Rút kinh nghiệm chuyên thăm nuôi mùa Giáng sinh năm 2011, năm nay Hội thánh thống nhất tập trung và khởi hành từ 6 giờ sáng ngày 20-12-2012. Phái đoàn năm nay có 2 tù nhân lương tâm mới ra tù từ trại Z30A Xuân Lộc là anh Võ Văn Bửu (chồng chị Mai Thị Dung hiện đang thọ án 11 năm tù) và Truyền đạo Nguyễn Chí Thành là Chấp sự HTCB. Để chuẩn bị cho chuyến thăm này, thân nhân người tù ở các tỉnh Đồng Tháp, An Giang phải đón xe từ 10g đêm hôm trước. Đặc biệt, vợ tù nhân lương tâm Cao Văn Tinh phải có mặt từ chiều hôm trước (19-12-2012).

Trước khi đi, phái đoàn đã tập trung hướng về Thiên Chúa cầu xin Chúa quan phòng và ban phước cho đoàn trong suốt hành trình đi và về được bình an. Để tránh giờ cao điểm trên xa lộ Hà Nội, đoàn phải

HỘI THÁNH TIN LÀNH Mennonite Bình Tân đi thăm tù nhân Bến Tre —Ms Nguyễn Mạnh Hùng 25-12-2012—

Một mùa Giáng sinh nữa lại đến, mùa Giáng sinh tràn đầy niềm tin và hy vọng về sự phục hưng của Thiên Chúa với Vương quốc Đức Chúa Trời trên quê hương Việt Nam thân yêu. Nhân dịp mùa Giáng sinh 2012, được sự hỗ trợ, giúp đỡ của Tổng Giáo hội Mennonite Việt Nam và con dân Chúa trong và ngoài nước, ngày 20-12-2012, Hội thánh Mennonite Bình Tân (còn gọi là Hội thánh Chuồng bò) đã tổ chức một phái đoàn đi thăm các tù nhân lương tâm hiện đang bị giam giữ tại trại tù Z30A của Bộ công an tại huyện Xuân Lộc, tỉnh Đồng Nai với cáo buộc “âm mưu lật đổ chính quyền”.

Phái đoàn gồm có: Mục sư Nguyễn Mạnh Hùng, Ủy viên Ban chấp hành Giáo hạt Sài Gòn kiêm Quản nhiệm Hội thánh Chuồng bò (HTCB). Mục sư Thân Văn Trường, Cố vấn Hội thánh Chuồng bò. Ban chấp sự, một số tín đồ Hội thánh Chuồng bò và thân nhân người tù.

tranh thủ vượt qua địa phận Hồ Nai, đến Trảng Bom mới dừng lại ăn sáng. Sau bữa ăn điểm tâm sáng vội vàng, đoàn bắt đầu lên xe du lịch 16 chỗ xuất phát. Ngồi trong xe, mọi người được nghe thông báo về sự nỗ lực đấu tranh của các tổ chức nhân quyền, các hội đoàn trong nước và trên thế giới cho các tù nhân lương tâm Việt Nam cùng những người đấu tranh cho tự do và nhân quyền. Đặc biệt là các buổi lễ trao Thịnh Nguyên Thư của phong trào “Triệu con tim - Một tiếng nói” tới các vị Dân biểu, Quốc hội của các nước tự do dân chủ. Mọi người cũng được nhận tập “Cầm nang luật cho bạn và tôi” do Luật sư Nguyễn Văn Đài biên soạn. Hội thánh cũng thông báo cho thân nhân anh Tinh, chị Thúy và chị Dung biết trong 7 người tù nhân lương tâm bị xử oan sai ở Tòa án Bến Tre hiện đã có 3 người là anh Nguyễn Thành Tâm, chị Phạm Ngọc Hoa và anh Nguyễn Chí Thành đã mãn hạn tù trở về gia

đình. Hôm nay, anh Thành tiếp tục tới trại Z30A không phải để ở tù nữa mà để thăm anh chị em bạn tù.

Sau khi nghe xong, mọi người rất vui mừng vì được biết những việc làm của thân nhân họ được dư luận trong và ngoài nước quan tâm, đấu tranh yêu cầu nhà nước Việt Nam phải thả ngay lập tức thân nhân họ vô điều kiện. Họ rất cảm kích trước sự quan tâm của các vị dân biểu, Quốc hội các quốc gia đã lên tiếng yêu cầu chính quyền Việt Nam phải trả lại quyền tự do cho thân nhân của họ. Họ đoán chắc thân nhân họ bị tù oan và sẽ sớm được trở về sum họp với gia đình. Họ sẽ thông báo cho thân nhân trong tù biết sự quan tâm của đồng bào trong nước, cộng đồng người Việt ở hải ngoại và dư luận quốc tế để thân nhân họ vững vàng hơn.

Cảm tạ Chúa, mặc dù chuyến thăm này mọi người phải thức khuya dậy sớm để kịp giờ, song dưới sự quan phòng của Chúa không có chị em nào bị say xe. Do chị Trần Thị Thúy đã chuyển từ trại K4 đến trại K5 nên lần thăm nuôi này hành trình gần hơn 20km. Hơn 9g thì đoàn đến trại K5 là nơi giam giữ chị Trần Thị Thúy và chị Mai Thị Dung. Mục sư Thân Văn Trường thay mặt đoàn trình bày với nhân viên công an gác cổng xin cho đoàn được vào thăm gặp hai người chị em đang thọ án trong trại. Cũng như lần trước, nhân viên công an trả lời theo quy định một tháng chỉ cho thăm gặp một lần thôi nên không thể giải quyết được. Tuy nhiên, nhân viên công an này cũng đồng ý cho gọi quà vào cho thân nhân trong tù. Sau đó đoàn tiếp tục hành trình đến trại K2 và K3.

Khoảng gần 11g thì đoàn đến trại K2 và K3. Lúc này đã hết thời gian thăm gặp buổi sáng nên đoàn phải ra ngoài công nghỉ trưa và chờ thăm gặp vào buổi chiều. Trong thời gian chờ đợi, đoàn tranh thủ ăn trưa bằng một bữa ăn mì gói. Sau khi đoàn tập trung cầu nguyện Thiên Chúa gìn giữ và ban phước cho các anh chị em tù nhân lương tâm còn đang mắc vòng xiềng xích, Ms Thân Văn Trường dẫn đầu đoàn tới phòng tiếp đón gia đình phạm

nhân. Mục sư Trường đại diện giới thiệu đây là đoàn thăm viếng của Hội thánh Tin lành Mennonite cùng thân nhân tới xin gặp mặt và gửi quà cho các anh Dương Kim Khải ở K2 và anh Cao Văn Tinh ở K3. Nhân viên công an ở đây cũng viện dẫn quy định chỉ cho thân nhân ruột thịt gặp mặt thôi, còn bạn bè không được gặp. Tuy nhiên anh cũng đồng ý cho gọi quà cho các anh em. Mục sư Trường cũng ngỏ ý muốn tặng Giám thị trại giam một cuốn Thánh Kinh bản phổ thông nhờ anh công an này chuyển giúp nhưng anh này không dám nhận.

Sau đó, đoàn hành trình trở về lúc 3g46 chiều cùng ngày. Trên đường về, các thân nhân cho biết các anh chị em trong tù rất cảm động khi được biết đồng bào trong và ngoài nước tin tưởng họ là những người vô tội, là “tù nhân lương tâm”. Đặc biệt, khi họ biết phái đoàn HTCB có tới thăm nhưng không được vào gặp, chỉ được gọi quà thôi thì tinh thần anh chị em trong tù rất phấn khởi. Anh chị em rất vui mừng vì biết đồng bào trong và ngoài nước luôn quan tâm tới họ và gia đình họ. Họ cũng nhắc nhớ thân nhân nhớ chuyển lời cảm ơn của họ tới Hội thánh và mọi người.

Do đoạn đường về bị kẹt xe, khoảng 7g tối thì đoàn về tới nhà Mục sư Thân Văn Trường ở khu du lịch Suối Tiên ăn bữa cơm thân mật rồi tạm chia tay. Hội thánh cũng tổ chức người đưa các thân nhân anh chị em tới bến xe Miền Tây để trở về nhà trong đêm.

Cảm ơn Chúa, bởi tình yêu thương Ngài ban cho mà chuyến đi thăm tù của HTCB đã đem đến cho anh chị em tù và gia đình họ một niềm tin. Họ tin rằng họ là những tù nhân lương tâm vô tội. Dù họ có bị hoạn nạn, lao tù song họ cũng được an ủi bởi tình yêu thương của Hội thánh và đồng bào trong, ngoài nước. Bởi tình yêu thương của Thiên Chúa (qua con dân Ngài), họ cảm thấy họ thật phước hạnh, họ sẽ được an ủi trong những năm tháng tù đầy. Họ và gia đình họ không còn phải sống trong mặc cảm bị xa lánh vì cáo buộc là “phản động”.

Tôi cũng tin rằng kể từ chuyến

thăm viếng này, các tù nhân lương tâm Bến Tre càng mạnh mẽ hơn lên hầu cho Danh Chúa được vinh hiển trong trại giam Z30A Xuân Lộc, Đồng Nai.

Mọi sự vinh hiển đều thuộc về Đức Chúa Trời. Amen.

Viết tại Hội thánh Chuồng bò ngày 25-12-2012.

*Mục sư Nguyễn Mạnh Hùng,
Quản nhiệm Hội thánh Chuồng bò.*

Trích Thông báo khẩn của Mục sư Nguyễn Mạnh Hùng ngày 29-12-2012 về việc Hội thánh Tin lành Mennonite Bình Tân (còn gọi là Hội thánh Chuồng bò) bị bách hại lần thứ 3.

....Mùa Giáng sinh năm nay, sau khi đi thăm tù nhân lương tâm về Hội thánh dự kiến tổ chức lễ mừng Giáng sinh vào ngày 29/12 thì bị chính quyền phường Bình Hưng Hòa ngăn cấm. Từ sáng sớm ngày và đêm 27 - 28/12 (là ngày xử vụ án 3 blogger Nhà báo Tự do), Mục sư Quản nhiệm Nguyễn Mạnh Hùng và Mục sư Cố vấn Thân Văn Trường bị giam lỏng tại nhà riêng không ra được khỏi nhà thì chính quyền phường Bình Hưng Hòa cho dân phòng tới nhà chờ Tín đồ Hồ Thị Cúc (là chủ nhà, không biết chữ) về phường ép buộc ký giấy cam kết không cho Hội thánh thờ phượng Chúa tại nhà bà kể từ ngày 28-12-2012. Hiện nay Tín đồ Hội Thánh phải tản mác chưa có nơi thờ phượng Chúa. Cảm tạ Chúa, mặc dù chúng tôi không được tổ chức mừng Giáng sinh năm nay nhưng chúng tôi cũng rất thỏa lòng vì Chúa đã cho chúng tôi được cơ hội mang tình yêu thương của Ngài đến với con cái Ngài nơi lao tù. (xin xem bài Hội Thánh Chuồng Bò đi thăm tù nói trên).

Chúa phán: “Khi nào vì cơ ta mà người ta mắng nhiếc, bắt bớ, và lấy mọi điều dữ nói vu cho các ngươi, thì các ngươi sẽ được phước” (Ma-thi-ơ 5:11). Hội Thánh Chuồng Bò bị bách hại lần này là lần thứ 3, sự nhẫn nhịn của chúng tôi đã quá sức đấng. Vâng lời Chúa, vì sự vinh hiển của Chúa, chúng tôi đang tạm thời nhẫn nhịn. Chúng tôi tin rằng đây là phước hạnh mà Chúa ban cho Hội thánh của Ngài. Khi sự chịu đựng thử thách của chúng tôi làm đẹp lòng Ngài thì Ngài sẽ ban cho chúng tôi quyền năng phá tan mọi xiềng xích.

THÊM MỘT GIA ĐÌNH Ở CỒN DẦU PHẢI BỎ XỬ

Mặc Lâm RFA 25-12-2012

Gia đình chị Hòa ở Cồn Dầu lại bị xã hội đen với sự bảo trợ của công an tấn công phải bỏ chạy khỏi xứ sở của mình và kêu cứu tới đài Á Châu Tự Do.

Đánh người vô cớ

Mặc Lâm ghi lại lời trần tình của nạn nhân là chị Hòa và chồng hiện đang trốn tránh tại miền Nam Việt Nam, trước tiên chị Hòa cho biết:

Chị Hòa: (*) Đây là một sự việc do các cấp chính quyền, công an phường, quận Hai Bà Trưng sắp đặt để đưa dân đến khủng bố và đánh gia đình tôi và đánh tôi.

Vào lúc 10g30 ngày 17 tháng 12, gia đình tôi đang ăn cơm, có 7 người đàn bà xông vô nhà tôi, còn một số đông người rất đông đứng ngoài sân, ngoài ngõ với một số thanh niên mà người ta gọi là "giang hồ", với một đoàn tài xế của các công ty xây lắp mặt bằng, một số công an vây quanh làng hết để ứng trực để bắt tôi.

Mặc Lâm: *Vâng, chị vừa nói có bảy người đàn bà xông vô nhà, chị có thể cho biết là họ vào nhà chị để làm gì hay không ạ?*

Chị Hòa: Bảy người đàn bà đó xông vô nhà tôi đánh tôi ngất xỉu luôn, ngất xỉu tại chỗ, đi không được. Chồng tôi thấy dữ quá mới hỏi có tội chi mà mấy bà xông vô nhà đánh hung rứa? Mấy bà đó có nói ri: "Bà có cái tội là lên đài phỏng vấn nì, tội phản động nì, chống nhà nước nì, tuyên truyền xuyên tạc nì. Bà liên lạc nước ngoài, con bà đi Mỹ. Như vậy tội kết tội cho bà là rất nặng. Bây giờ tôi mở mạng lên, bà có trên mạng là công an công ty bảo vệ và chặt bà làm ba khúc tại chỗ nừa."

Gia đình sợ quá, run, run sợ. Ngó ra ngoài sân thì người ta rất đông, mà công an cũng có ngoài đường nữa. Thế rồi chồng em mới lạy, chấp tay quỳ xuống lạy, nói: "Chú lạy các con. Bây giờ cái việc chi thì còn có đó, chú chịu trách nhiệm hết. Tất cả chú chịu trách nhiệm hết". Ông lạy quá cái bà đánh em ngất xỉu, em nằm ngất xỉu đi không được, ông lạy quá bà mới lui ra. Bước ra khỏi cửa là con em mới đóng chặt cửa lại, khóa cửa hết.

Mặc Lâm: *Lúc ấy có công an tới nhà chị hay không ạ? Họ có lập biên bản vụ bảy người đàn bà hành hung gia đình chị hay không, thưa chị?*

Chị Hòa: Những người vô nhà đánh phá nhà mình thì họ không làm biên bản, lại bắt chồng tôi làm biên bản. Nội dung chồng tôi nói ri: "Tôi là

Nguyễn Hữu Dân. Có bảy người đàn bà vô nhà đập phá, đánh vợ tôi, và hăm dọa là giết vợ tôi, sẽ chặt làm ba khúc. Nếu sau này có việc gì xảy ra là những người này chịu hoàn toàn trách nhiệm."

Công an mới nói với anh: "Bây giờ tôi hỏi chú, vì sao mà xảy ra cái chuyện đây? Nguyên do sao mà mấy bà đó vô đánh nhà ông?" Anh Dân mới nói: "Cái đó là tôi không biết."

Công an mới nói: "Ông bà có sổ đen rồi. Anh cũng lên đài phỏng vấn rồi. Gia đình anh liên lạc nước ngoài nì, rồi con anh đi Mỹ nì. Bà lại lên đài bả phỏng vấn. Cái mặt bà chần dằn đó. Bây giờ anh không tránh thoát khỏi. Bây giờ tôi mời chú đi, đi liên ngay đây."

Công an bao che?

Mặc Lâm: *Khi biết công an bao che cho những thành phần xã hội đen rồi thì chị đi trốn bằng cách nào?*

Chị Hòa: Tôi giả dạng. Tôi ra ngoài đi trước mặt công an và dân chúng mà rằng họ chẳng thấy chi hết trơn. Tôi trùm kín, tôi mặc cái đồ của họ. Không biết ai che mắt mà họ không thấy. Tôi tưởng không bao giờ thoát khỏi cái làng Cồn Dầu hết trơn, tại vì chung quanh người quá đông đi, quá đông.

Thoát khỏi, tôi xuống tới Đà Nẵng, mua vé máy bay vô trong này luôn, vô Sài Gòn trong này luôn. Mà coi như là họ hăm quá, cái buổi chiều tôi thấy 1 giờ mà ông chồng không lên, sau đó một giờ rưỡi em xuống, mà khi vợ chồng đã đi xuống tới sân bay là công an xuống đông lắm. Họ vô nhà ông già, nói với ông già là "Phải nói hai vợ chồng chị Hòa về. Nếu như nội trong 3 ngày mà không về là giang hồ đánh chết thì ráng chịu. Có việc gì xảy ra là không chịu trách nhiệm." Đó là công an. Còn ba cái ông giám đốc đầu tư xây lắp mặt bằng thì ông tuyên bố là: "Nói với bà Hòa với con ông là phải về gấp. Không về gấp thì ba anh em tôi ra tay là không thể thoát khỏi. Bà đi cả nước Việt Nam là chúng tôi cũng tìm ra là bà sẽ chết luôn. Chúng tôi ra tay cộng tác với công an là bà sẽ chết luôn. Không bao giờ bà sống nổi".

Công ty Sơn Hải nì, công ty Phúc Đăng nì, với lại một công ty nữa mà tôi quên rồi, tức 3 công ty, họ đang đổ nừa chừng. Mà như họ thường nói là "Mấy bà làm cho chúng tôi, ngăn cản công việc của chúng tôi. Mấy bà ra đi đi chứ rặng ở hoài rứa." Đó là họ nói

chủ yếu những người ở lại đó. Đó là 3 công ty đang xây lắp mặt bằng, đang đổ nừa chừng đó.

Mặc Lâm: *Khi chạy trốn như vậy chị có sợ bị họ truy lùng hay không ạ?*

Chị Hòa: Dạ, sợ chứ. Tại vì họ tuyên bố là bây giờ tôi đang ở Miền Nam nên mấy ông giám đốc đó mới hăm là vợ chồng bà Hòa đi đâu cũng tìm ra, cả nước Việt Nam cũng tìm ra hết trơn, mà tìm ra là ông sẽ giết chết tại chỗ. Còn việc nừa phải nói lại ri là "Bây giờ bà phải lên mạng, lên mạng xin lỗi, rồi trả lời những lần phỏng vấn bà dính chính lại câu nói là bà nói không phải sự thật, là vu cáo cho chính quyền thế này thế nọ. Bà phải trả lời trên mạng, mà nếu như bà không thực hành những điều đó là tôi sẽ giết bà. Bà ở khắp nơi trên nước Việt Nam tôi tìm cũng được. Những chỗ ở của bà là tôi nắm hết rồi, tại vì bà ở nhà bà con con cháu ở Sài Gòn, đang ở Sài Gòn, ở Miền Nam."

Như vậy tôi sợ, không biết như thế nào. Tôi xin tất cả các anh chị ở bên này giúp đỡ thoát khỏi chứ trước sau gì họ cũng giết vợ chồng tôi. Họ hăm các gia đình kia nhiều lắm. Nhưng còn hai đứa con là nó chạy tán loạn. Mấy ngày nì là không liên lạc (khóc). Nó đóng cửa bỏ nhà đi (khóc).

Mặc Lâm: *Vài ngày trước chúng tôi cũng được biết là có nhiều gia đình ở Cồn Dầu bị chính quyền hăm dọa đuổi ra khỏi mảnh đất của họ, bây giờ tình trạng của họ ra sao rồi, thưa chị?*

Chị Hòa: Hấn nhảm vô em trước rồi từ từ tới những người khác. Lên mạng là có mặt ông Trần Thanh Trác với chị Nguyễn Thị Loan. Đó là ba người lên mạng nói nhiều lần. Nhưng một lần lên mạng là hấn hăm ghê lắm, và hấn hăm em là coi như bà Hòa là con mỗi, bắt được em rồi. Nhưng mà em trước khi đi là em đã dặn rồi. Em nói là nếu như mà tôi thoát khỏi Cồn Dầu là mọi việc đổ vô tôi hết trơn, bà Hòa chịu hết. Đổ vô tôi, nói là bà Hòa bả biểu tôi làm, bả viết giấy biểu tôi nói, chứ mấy người không chịu chi hết trơn, vì tôi thoát khỏi là tôi lãnh hết. Trước khi tôi đi là tôi nói với con tôi là bây giờ giả sử mà hấn bắt mẹ được là [tù] chín mươi năm chi mẹ cũng chịu được chứ hết trơn, nhưng mà tuyệt đối con không chịu sự việc chi hết trơn.

Mặc Lâm: *Một lần nữa xin cảm ơn chị Hòa và chúc chị và gia đình may mắn ạ.*

() Chúng tôi ghi lại nguyên văn lời của chị Hòa trong cuộc phỏng vấn mà không biên tập như thường lệ.*

Thay đổi chế độ ở Trung Quốc?

—Minxin Pei (Bùi Mẫn Hân) 13-12-2012—

Công an tấn công chùa Liên Trì vì phát quà Noel cho Thương phế binh

Chùa Liên Trì (SG) đã phát quà Noel cho các thương phế binh hôm thứ Bảy 22-12-2012. 45 thương phế binh Việt Nam Cộng Hòa đã nhận quà xong, ra về thì công an (CA) mới biết tin và điều động người đến gây rối.

Hòa thượng Thích Không Tánh kể: "Mấy ngày sau, công an suốt từ 7g sáng đến 5g chiều". Thầy cho biết thêm: mấy hôm nay họ cho côn đồ ném đá vào chùa rồi còn cho một người mang súng săn đi quanh chùa bắn chết nhiều chim bồ câu mà chùa Liên Trì đã nuôi từ hơn 10 năm nay. Trước đây chùa có nuôi hai con chó, thì một con họ quăng dây bắt và một con bỏ thuốc độc cho chó ăn chết.

Tuy khó khăn liên tục, nhưng chùa Liên Trì vẫn không bỏ rơi người nghèo, nhất là các thương phế binh. Biết giờ CA canh, TPB không vào được, thầy Tánh đã mời họ đến lúc 6-7g tối, nên 12 người nữa nhận được quà Noel. Khi biết vậy, CA triển khai canh ngày đêm luôn. Hễ TPB nào đến gần chùa là họ đuổi về, không cho vào.

Chùa Liên Trì hiện nay là nơi duy nhất dân oan các tỉnh miền Tây Nam có thể tá túc, nương nhờ. Hiện nay chùa nằm giữa đại công trình của thành phố mới, một công trình gây ra nhiều dân oan cho thành phố Sài Gòn này.

Hòa thượng Thích Không Tánh (sinh năm 1943) là Tổng vụ trưởng Tổng vụ Từ thiện Xã hội của Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất (GHPGVNTN). Hòa thượng Thích Không Tánh đã bị tập trung đi học tập cải tạo 10 năm từ năm 1976 vì đã gửi thư lên thủ tướng phản đối việc nhà cầm quyền đã hủy bỏ việc miễn cho các nhà sư không phải đi nghĩa vụ quân sự. Năm 1987 Hòa thượng được trả tự do, về thường trú tại chùa Liên Trì, đường Lương Đình Của, quận 2, Sài Gòn.

Ngày 2-10-1992, Hòa thượng lại bị phạt 5 năm tù và quản chế 5 năm về tội "lưu hành nhiều tài liệu có nội dung chống lại Nhà nước". Bằng chứng kết tội là những bản viết tay, sao lại các giáo huấn/giáo chỉ của Đức cố đệ tử Tăng thống Thích Huyền Quang, nhưng một năm sau bị áp lực mạnh của quốc tế, nhà cầm quyền phải thả Hòa thượng Thích Không Tánh về.

Trong số những TPB thường đến chùa Liên Trì nhận quà vào các dịp lễ Phật Đản, Quan Âm Bồ Tát thành đạo (lễ Phật giáo), lễ Giáng Sinh, Phục Sinh (lễ Công giáo) có không ít TPB là người Công giáo.

Theo Phóng viên VRNs (Truyền thông Chúa Cứu Thế) 29-12-2012

Phạm Nguyên Trường dịch

Một câu hỏi cần phải hỏi về Đảng Cộng sản Trung Quốc, một đảng vừa thực hiện xong việc luân chuyển ban lãnh đạo, là bài tập được dàn dựng một cách công phu này có giống như việc sắp xếp lại bàn ghế trong boong tàu Titanic hay không. Lễ nhậm chức của ban lãnh đạo mới có thể chẳng có mấy ý nghĩa vì ngày tàn của Đảng CSTQ vừa có thể dự đoán được, vừa có nhiều khả năng là sẽ xảy ra.

Nhiều nhà quan sát có thể cho rằng lời khẳng định đó là sai. Họ bảo rằng đảng Cộng sản Trung Quốc đã chứng tỏ được sức sống của nó sau sự kiện Thiên An Môn vào năm 1989 và sự sụp đổ của chế độ Cộng sản ở Liên Xô vào năm 1991. Vậy thì tại sao hiện nay lại phải xem xét những dự báo về sự sụp đổ của đảng Cộng sản Trung Quốc một cách nghiêm túc?

Trong khi tương lai của Trung Quốc là điều không thể dự đoán được, nhưng có thể đánh giá được sự bền vững của chế độ hậu-toàn trị của nó với độ tin cậy nào đó. Trung Quốc có thể là một đất nước độc đáo về nhiều mặt, nhưng chế độ độc đảng khó mà là một ngoại lệ. Thực ra, chế độ chính trị của nước này cũng đang bị những lực tự hủy tấn công, đây cũng là những lực lượng đã đưa các chế độ độc tài sang thế giới bên kia.

Trong số những khiếm khuyết của chế độ độc tài thì sự thoái hóa ở trên đỉnh kim tự tháp quyền lực, được thể hiện bởi những nhà lãnh đạo yếu kém chưa từng thấy, là hiện tượng ngày càng thể hiện rõ và không thể nào cứu chữa được. Bản chất đóng và không chấp nhận những nhân tố mới, theo mô hình kế vị -tức là tương thưởng cho lòng trung thành về mặt chính trị chứ không phải khả năng- cản trở, không cho nhiều người có tài leo lên những chức vụ cao trong chính phủ. Trên thực tế, những nhà cầm quyền độc tài thường ủng hộ những người kế nhiệm ít tài năng vì dễ lèo

lái và kiểm soát khi họ bước trên đường tiến đến quyền lực.

Sự thoái hóa càng gia tăng khi chế độ độc tài bước vào giai đoạn già cỗi và quan liêu hơn. Khi các cá nhân leo lên những nấc thang cao hơn trong bộ máy quyền lực thì ô dũ và tìm kiếm người bảo trợ là những tác nhân quan trọng nhất trong việc quyết định cơ hội thăng tiến của họ. Hậu quả là **chế độ đó càng ngày càng trở nên xơ cứng** khi họ lựa chọn các nhà lãnh đạo với những bản sơ yếu lý lịch sáng chói nhưng lại chẳng có mấy thành tích thực sự.

Căng thẳng chết người nhất của sự thoái hóa lãnh đạo là hiện tượng ăn thịt lẫn nhau đang ngày càng gia tăng trong giới tinh hoa chính trị. Triệu chứng dễ nhìn thấy nhất là **nạn tham nhũng**, nhưng nguyên nhân lại là bản chất của chế độ độc tài. Thường thì, những người cách mạng thuộc thế hệ đầu tiên là những người có sự gắn bó mạnh mẽ về tư tưởng và tình cảm với một số lý tưởng nào đó, mặc dù đây có thể là những lý tưởng sai lầm. Nhưng giới tinh hoa hậu cách mạng lại là những kẻ cơ hội, chẳng còn tin gì lý tưởng nữa. Và giống như những nhà đầu tư, họ **tìm kiếm lợi nhuận, càng cao càng tốt**.

Khi các thế hệ lãnh đạo trước dùng quyền lực kiếm tiền bất hợp pháp thì những kẻ kế nhiệm lại được thúc đẩy bằng động cơ vừa muốn cướp bóc thậm chí còn nhiều hơn, lại vừa sợ là đến lượt mình sẽ chẳng còn gì. **Đây là cơ chế thúc đẩy nạn tham nhũng** ở Trung Quốc hiện nay. Trên thực tế, có thể dễ dàng nhìn thấy hậu quả của sự thoái hóa lãnh đạo: **kinh tế trì trệ và tốc độ phát triển thấp, căng thẳng xã hội gia tăng và mất niềm tin vào chính phủ**.

Vấn đề là vì sao cả logic về sự tự hủy của chế độ độc tài lẫn những bằng chứng về hiệu năng kém của chế độ ở Trung Quốc vẫn không thuyết phục được phần lớn những nhà quan sát am tường rằng sự cáo

chung của đảng CSTQ là một khả năng không thể nghi ngờ.

Rõ ràng đây là do cách tư duy thông thường. Các chế độ cầm quyền lâu đời –thí dụ như chế độ đảng Cộng sản Liên Xô, của Suharto ở Indonesia, của Hosni Mubarak ở Ai Cập– thường được cho là vững như bàn thạch, thậm chí ngay trước khi chúng sụp đổ người ta vẫn nghĩ như thế. Nhưng những người tin rằng đảng Cộng sản Trung Quốc có thể thách thức được cả cơ chế thoái hóa từ bên trong lẫn ghi nhận của lịch sử về những chế độ độc đảng đã sụp đổ có thể đọc Leon Trotsky, người đã từng biết một cái gì đó về những cuộc cách mạng. **Trước khi sụp đổ, tất cả các chế độ độc tài đều được coi là bất khả chiến bại**, Trotsky nhắc chúng ta như thế, nhưng sự cáo chung của chúng lại được coi là không thể tránh được ngay khi chúng bị lật đổ. Lý do thứ hai là sự tư duy về điều chưa biết. Chính quyền của đảng Cộng sản có thể không thể tồn tại mãi, nhưng thay vào đó –sự sụp đổ của nhà nước và sự hỗn loạn xã hội– có thể còn xấu hơn rất nhiều so với hiện trạng. Nhưng ghi nhận về những cuộc chuyển hóa dân chủ từ năm 1974 tới nay cho thấy rằng sự thay đổi chế độ ở Trung Quốc có thể không phải là một tai họa. Tác nhân quyết định là liệu nó có được giới tinh hoa cầm quyền khởi động và lãnh đạo, như đã từng xảy ra ở Đài Loan, Mexico, Brazil và Tây Ban Nha hay không. Những cuộc chuyển hóa có lãnh đạo tạo ra những nền dân chủ ổn định hơn. Nếu một quá trình như thế diễn ra ở Trung Quốc thì đảng CSTQ có thể tự chuyển hóa thành đảng chính trị lớn, cạnh tranh với những đảng phái khác để giành quyền lực, như những đảng độc tài trước đây đã từng làm ở Đài Loan và Mexico.

Nhưng ngay cả khi sự chuyển hóa chế độ có xảy ra một cách hỗn loạn thì những chấn thương và lộn xộn diễn ra trong ngắn hạn cũng có thể tạo ra một hệ thống tốt đẹp hơn là chế độ độc tài, tham nhũng, hà khắc và trì trệ. Chế độ dân chủ mới của Indonesia có thể là chưa hoàn hảo, nhưng là chế độ thịnh vượng

mặc dù ban đầu đã có viễn cảnh tồi tệ. Tương tự như thế, nước Nga của Putin, một chế độ độc tài lai ghép rất không hoàn hảo, nhưng vẫn là chỗ sống tốt hơn nhiều lần Liên Xô trước đây.

Nếu có một bài học cần phải học từ lịch sử của những cuộc chuyển hóa dân chủ trong suốt 38 năm qua thì đây là: **khi giới tinh hoa và xã hội vắt bỏ chế độ độc tài, họ sẽ làm hết sức mình để cho hệ thống mới hoạt động**. Nếu cuộc chuyển hóa như thế xảy ra ở Trung Quốc thì cũng không có lý do gì để nghĩ rằng quá trình và kết quả sẽ khác hoàn toàn.

Bùi Mẫn Hân 裴敏欣 là Giáo sư về quản trị tại Claremont Mac Kenna College và thành viên không thường trú của Quỹ Marshall Đức ở Hoa Kỳ.

Nguồn: <http://www.project-syndicate.org/commentary/the-inevitable-degeneration-of-chinese-autocracy-by-minxin-pei>

bao giờ, có thật không). Tuy nhiên không có một nhân vật lãnh đạo cao cấp nào của VN chính thức lên tiếng trước bất kỳ hành động nào của TQ, trái ngược hẳn với Philippin, Tổng thống nước này thường xuyên ra mặt.

Không những thế, các nhà lãnh đạo VN từ Tổng Bí thư ĐCS, Thủ tướng, Bộ trưởng Quốc phòng... vẫn tích cực đón tiếp những phái đoàn ngoại giao khác nhau từ TQ qua, tiếp tục ca tụng tình hữu nghị giữa hai đảng, hai nhà nước. Những việc làm của phía TQ người dân thường chỉ được biết khi sự đã rồi, như chuyện cắt cấp báo chí chỉ được phép lên tiếng 3 ngày sau đó, hoặc khi chuyện đã xảy ra từ lâu, như vụ hộ chiếu mới thật ra đã được TQ phát hành từ hồi tháng 5 năm 2012, hơn nửa năm sau VN mới lên tiếng khi bị báo chí phương Tây hỏi (!).

Người dân ngạc nhiên, phẫn nộ và nhục nhã khi chứng kiến thái độ ngày càng bạc nhược của nhà nước VN. Không ai có thể hiểu được vì sao họ, nhà cầm quyền VN lại khiếp sợ TQ đến thế?

Không chỉ tự hù dọa mình về sức mạnh của TQ, họ còn hù dọa cả nhân

CÀNG CHẠM TRỄ TRÌ HOÃN Cái giá phải trả càng đắt !!!

— Song Chi 07-12-2012 —

Liên tiếp trong thời gian qua, TQ đã có những hành động ngang ngược xâm phạm lãnh hải, coi thường chủ quyền của VN, coi luật pháp và dư luận quốc tế không ra gì. Hết xúc tiến xây dựng và quảng bá “Thành phố Tam Sa” trên quần đảo Hoàng Sa cướp được của Việt Nam, lại cấp hàng triệu hộ chiếu mới cho công dân có in hình bản đồ hình “lưỡi bò”, ban hành những quy định mới cho phép cảnh sát biển lên tàu, lục soát, và trục xuất các tàu nước ngoài bị xem là xâm nhập trái phép trong vùng biển mà TQ tự cho là lãnh hải của mình ở biển Đông... Và mới đây nhất, ngày 30 tháng 11, tàu cá thực chất là các tàu bán quân sự của TQ đã lại cất cáp tàu thăm dò dầu khí Bình Minh 02 đang nằm trong lãnh hải của VN!

Trong khi nhà cầm quyền TQ ngày càng lấn tới, thì nhà cầm quyền VN ngày càng thể hiện một sức nhịn nhục không giới hạn. Thi thoảng, lâu lâu người phát ngôn Bộ Ngoại giao cũng lên tiếng phản đối, có lúc VN cũng tuyên bố đã gửi công hàm phản đối cho TQ (nhưng không ai biết gửi

dân bằng đủ mọi luận điệu khác nhau, nhưng thực chất cũng chỉ để che giấu lý do chính: sự sợ hãi. Và một lý do khác sâu xa hơn mà nhân dân VN ai cũng lo ngại, rằng đã có một thỏa thuận ngầm nào đó, một “hợp đồng bán nước” kiểu nào đó đã được âm thầm ký kết giữa những nhân vật cao cấp trong hai đảng, hai nhà nước. Cho nên họ mới lúng túng như gà mắc tóc, há miệng mắc quai như vậy.

Rõ là chưa đánh mà đã sợ vãi cả ra, nếu đánh chưa chắc VN đã thua vì lực lượng quân sự hay hải quân yếu hơn, vũ khí phương tiện kém hơn nhưng thua vì tinh thần chủ bại, quy hàng của những người lãnh đạo!

Thật trái ngược với thời chống Pháp chống Mỹ. Trong rất nhiều lý do khách quan và chủ quan đưa đến “chiến thắng” của người Cộng sản Bắc Việt, có một nguyên nhân rất quan trọng: đó là **không biết sợ**. Do đã được cả một bộ máy tuyên truyền hoạt động hết công suất ngày đêm, tiêm tinh thần yêu nước, chống giặc xâm lược cho từng người dân, từng

người lính, cộng với khả năng bùng nổ bất ngờ khiến người dân không biết, không hiểu hết từ con số thương vong, tỷ lệ mất mát giữa hai bên, cho đến mục đích, tên gọi thật sự của cuộc chiến, sự thật cuộc sống giữa hai miền.

Trong cuộc chiến tranh với Mỹ và người anh em đồng bào miền Nam, những người lính miền Bắc đã đi vào cuộc chiến với một tâm trạng “đường ra trận mùa này đẹp lắm”, với niềm tin “Mỹ là kẻ xâm lược và bè lũ miền Nam là tay sai bán nước”, với niềm tự hào tự cho mình là tiền đồn chống Mỹ của cả thế giới, là thành trì của phe xã hội chủ nghĩa, ai ngăn cũng quyết đánh. “Còn cái lai quần cũng đánh”, “dù có phải đốt cháy cả dãy Trường Sơn cũng giải phóng cho được miền Nam”. Sao bây giờ họ không có được cái tinh thần như vậy cho dân nhò?

Nói cho ngay, hồi đó miền Bắc có cả phe xã hội chủ nghĩa yểm trợ, có Liên Xô có Tàu chi viện từ cái quần đùi, miếng lương khô cho tới súng ống vũ khí, cũng như miền Nam có đồng minh Mỹ đứng bên cạnh vậy, cứ việc đem cái thân và sự quyết liệt ra mà đánh thì cùng.

Hồi đánh nhau với Mỹ, người Cộng sản Bắc Việt từ các nhân vật lãnh đạo cao cấp, tướng tá cho đến lính trơn hay dân thường nhìn chung đều vô sản như nhau. Vào lính tiêu chuẩn ăn uống còn sướng hơn đời sống khổ cực ở quê nhà. Người lao vào cuộc chiến sống chết hiểm nguy hoặc chịu cực chịu khổ ở hậu phương đều có chung niềm tin “thắng giặc Mỹ ta sẽ xây dựng hơn mười ngày nay”, mơ về một xã hội đẹp đẽ công bằng sau chiến tranh.

Còn bây giờ? Đồng minh chiến lược nhìn tới nhìn lui chẳng có ai. Lý tưởng đã cạn. Áo tưởng về một xã hội tươi đẹp đã tan vỡ. Những người lãnh đạo đảng, nhà nước hiện nay về tài năng, tư duy ngoại giao, chiến lược chiến thuật đều thua xa Hồ Chí Minh, Lê Duẩn, Võ Nguyên Giáp. Đảng viên từ trên xuống dưới hầu hết đều có tài sản của chim của nỏ, sung sướng quen nên sợ mất, sợ chết, sợ đủ thứ.

Lại không còn có được lòng tin của nhân dân, không còn dân bên cạnh. Mỗi quan hệ giữa nhân dân và chính quyền đã trở nên xấu hơn bao giờ hết. Trong nội bộ đảng thì lục đục chia rẽ sâu sắc. Kinh tế một phần lệ thuộc nặng nề vào TQ, phần khác do tham nhũng, điều hành quản lý kém cỏi nên nát bét, ngập trong nợ nần. Chẳng trách gì đảng và nhà nước VN sợ chiến tranh, sợ TQ là phải. Nhưng chính nỗi sợ đó sẽ khiến

họ thua Tàu cộng ngay từ trong tâm trí. Và tìm mọi cách để khỏi đối mặt với một sự thật rằng TQ đang và sẽ không bao giờ dừng lại trước khi nuốt được VN, hay ít nhất là vùng biển thuộc chủ quyền của VN, để lấy bàn đạp tiến xa hơn trên vùng biển châu Á Thái Bình Dương mệnh mông giàu tài nguyên, dầu khí.

Nhưng trốn tránh sự thật thì liệu sự thật có khác đi? Nhân nhượng, nhịn nhục, cắt đất dâng biển liệu có làm cho tham vọng của kẻ bành trướng chịu dừng lại?

Không, ngàn lần không! Đặc biệt với một kẻ thù như nhà nước Đại Hán xưa và Trung Nam Hải bây giờ. Đường đi, sách lược ngoại giao của Bắc Kinh từ bao lâu nay đã chứng minh cho chúng ta thấy: đó là mềm nắn rắn buông. Không chỉ đối với những quốc gia trong vùng mà TQ còn e ngại như Nhật Bản, ngay cả một quốc gia yếu hơn hẳn như Philippin nhưng khi họ cứng rắn, cương quyết bảo vệ chủ quyền, TQ cũng phải xoa dịu. Thậm chí những quốc gia lệ thuộc hoàn toàn vào TQ như Bắc Triều Tiên, không phải TQ bảo gì họ cũng nghe, nhiều khi trái lại; còn Myanmar, bao nhiêu năm bị thế giới cô lập và phụ thuộc nặng nề vào TQ, nhưng khi họ cương quyết thoát ra, TQ cũng chẳng làm gì được, mà còn phải nhượng nhe để không mất hẳn Myanmar vào tay Hoa Kỳ và các nước dân chủ phương Tây.

Ngược lại, nhà nước VN càng cố nhấn nhịn làm vừa lòng nhà cầm quyền TQ, càng cố đề cao sự trung thành bằng cách tự mình đi ngược chiều với xu hướng tiến bộ của các quốc gia dân chủ trong việc gia tăng đàn áp dân chủ, tôn giáo..., càng cố bịt miệng nhân dân, ngăn chặn, đàn áp mọi biểu hiện bất bình đối với cách hành xử của TQ... thì TQ càng coi thường, lấn lướt.

Hèn nhất đến độ không dám mở miệng lên tiếng trước bất cứ sự ngang ngược nào từ TQ, chỉ dám nhìn sang trông chờ các nước khác như Philippin, Singapore... nói hộ cho, nhất là trông chờ vào phản ứng của Mỹ. Chính sự bạc nhược của nhà cầm quyền đã phần nào ảnh hưởng đến tinh thần của người dân.

Ngư dân ra khơi mà lòng thấp thỏm lo sợ, hề thấy tàu TQ là... chạy, còn tàu TQ thì đuổi dí theo y như chính chúng ta mới là kẻ đi đánh bắt cá trộm ngay trên vùng biển của mình. Người yêu nước tuyên bố sẽ đi biểu tình phản đối TQ mà lòng thấp thỏm sợ công an lại gây khó dễ, bắt bớ. Ai đã làm cho cả dân tộc thành ra thế này? Nếu những người lãnh đạo

bây giờ có được một phần sự quyết tâm đến mức sắt máu như ngày xưa khi họ đánh nhau với Mỹ và với miền Nam cùng chung dòng máu với họ thì...

Tình thế như nước sôi lửa bỏng. Chỉ có hai con đường cho nhà nước VN lựa chọn mà thôi: hoặc là đi với nhân dân, thay đổi thể chế chính trị thành một quốc gia dân chủ để có thể tập hợp được lòng dân một cách mạnh mẽ và có được sự ủng hộ của quốc tế trong việc đối đầu với TQ, bảo vệ toàn vẹn lãnh thổ lãnh hải. Đó là con đường mà Myanmar đã đi. Cũng là con đường êm thắm nhất, ít mất mát nhất cho họ -nhà cầm quyền VN.

Ngược lại, nếu họ cứ tiếp tục trì hoãn khiến tình hình ngày càng nguy ngập hơn, sự mất mát thiệt thòi cho đất nước, dân tộc ngày càng nhiều hơn (như đã từng xảy ra, khi nhìn lại nếu VN chịu thay đổi từ hơn 20 năm trước, khi Liên Xô và khối Đông Âu sụp đổ thì đã không đến nỗi mất sâu vào cái vòng kim cô của TQ, mất thêm bao nhiêu kilomet đất, biển, hoặc nếu thay đổi chỉ trước đây 5, 10 năm cũng đã khác... Và câu nói đó sẽ được lặp lại 5 năm sau nữa.) Để đến lúc người dân nổi giận, tự đứng dậy, thì không còn có chỗ cho họ nữa.

Ông André Hồ Cương Quyết đã nói rõ: “*Lối thoát duy nhất: phải kháng cự.*” Rằng “*Từ nay không có gì có thể cứu được nước Việt Nam và nhân dân của nó ngoài cuộc kháng cự đối mặt với mối hiểm nguy ngày càng tăng, tức thì mất biển, mất đảo, mất nước. Phải tiến hành cuộc kháng cự ấy ngay bây giờ, và liên tục, nhất thiết không thể tránh, cùng với những người lãnh đạo hay không có họ, điều ấy tùy thuộc ở họ. Đây là vấn đề sống còn.*” (bản dịch của Nguyễn Ngọc, trang Bauxite Vietnam).

Nhà báo, blogger Huỳnh Ngọc Chênh: “*Tình thế quá hiểm nghèo, tự đảng lo không nổi đâu*” và “*Nhanh lên chứ không còn kịp nữa.*”

Giáo sư Trương Lai: “*Đảng “nên đặt Tổ quốc lên trên hết*” (BBC tiếng Việt). v.v...

Đã có những lời kêu gọi biểu tình phản đối những hành động gây hấn gần đây của nhà cầm quyền TQ vào ngày 9 tháng 12 sắp tới tại Hà Nội, Sài Gòn. Liệu các cuộc biểu tình có nổ ra được không, hay nhà cầm quyền lại tiếp tục đàn áp làm thui chột lòng yêu nước của nhân dân? Kể cũng lạ. Sức mạnh đoàn kết của nhân dân là lợi thế gần như duy nhất của nhà cầm quyền VN nếu phải đối đầu với một kẻ thù lớn mạnh thâm hiểm như TQ, cái lợi thế đó họ đã rất biết

cách lợi dụng trước đây trong cuộc chiến tranh với Mỹ, nhưng nay thì họ lại tìm mọi cách ngăn chặn, bóp nghẹt, làm nguội lạnh đi!

Và nếu chúng ta nhớ lại thì trước đây 5 năm, ngày 9-12-2007 là lần đầu tiên có những cuộc biểu tình phản đối TQ xâm lược Hoàng Sa Trường Sa nổ ra tại Sài Gòn, Hà Nội. Từ đó đến nay, TQ đã đi được một chặng đường khá dài trong quá trình hợp thức hóa những hòn đảo họ đã đánh chiếm được, âm mưu hợp pháp hóa đường "lưỡi bò" trên biển Đông, lấn chiếm dần biển Đông theo kiểu tằm ăn dâu, sự đã rồi, trong khi biển Đông ngày càng trở nên chật hẹp với VN và cả các cánh cửa mở ra với thế giới tự do dân chủ tiến bộ cũng hẹp hơn. Mà đảng và nhà nước VN thì vẫn chưa có được một sách lược đối phó nào mạnh mẽ hữu hiệu hơn, vẫn tiếp tục lợi ngược dòng với xu hướng chung của thế giới, ngày càng trở thành một nhà nước độc tài hơn, bảo thủ, hà khắc hơn, còn nhân dân thì càng ngày càng mất lòng tin.

Liệu có bao giờ lịch sử đen tối 1000 năm Bắc thuộc xa xưa lại lặp lại hay gần nhất, số phận đau thương của người dân Tây Tạng liệu có làm cho tất cả chúng ta, từ nhà cầm quyền, quân đội cho đến người dân tỉnh thức?

TỰ DO NGÔN LUẬN

Bán nguyệt san ra ngày 1

và 15 mỗi tháng

IN VÀ TẶNG TẠI VN

Địa chỉ liên lạc:

witness2005@gmail.com

Muốn đọc tờ báo trên mạng,

xin mời ghé:

<http://8406vn.com>

<http://www.tdngonluan.com>

www.tudodanchvietnam.net

<http://tudongonluan.atspace.com>

<http://www.viet.no>

Trong trang mạng thứ 1,

thứ 2, và thứ 4 trên đây,

Quý vị có thể tìm thấy

hiều tài liệu đấu tranh cho

dân chủ tại Việt Nam

**Xin giúp phổ biến bán
nguyệt san này cho
Đồng bào quốc nội**

VIỆT NAM ĐI HẾT CHU KỲ

— Nguyễn Xuân Nghĩa 26-12-2012 —

Việt Nam đã đi hết chu kỳ tăng trưởng ngoạn mục sau khi đổi mới kinh tế 25 năm trước. Rồi sau khi gia nhập Tổ chức Thương mại Thế giới WTO vào năm 2007 thì cũng hết một chu kỳ hồ hởi để bước vào nhiều sóng gió vì khả năng quản lý vĩ mô quá kém của lãnh đạo. Diễn đàn Kinh tế tìm hiểu chuyện ấy trong bài tổng kết 2012 của chuyên gia kinh tế Nguyễn Xuân Nghĩa do Vũ Hoàng thực hiện sau đây.

Vũ Hoàng: Xin kính chào ông Nguyễn Xuân Nghĩa. Tiếp tục loạt bài tổng kết kinh tế năm 2012 và như đã hẹn, thưa ông, kỳ này chúng ta sẽ nói về tình hình kinh tế của VN. Theo thông lệ thì xin ông trình bày cho bối cảnh của cả hồ sơ này.

Nguyễn Xuân Nghĩa: Tôi xin được đặt câu chuyện kinh tế này trong một bối cảnh dài trước khi nói đến chuyện hiện tại bất trắc và tương lai ư ảm.

Những người lãnh đạo đảng Cộng sản Việt Nam đã mượn màu dân tộc để tiến hành việc gọi là "xây dựng xã hội chủ nghĩa trên cả nước" dù rằng về thực chất, họ không biết xã hội chủ nghĩa ấy là gì. Nhờ khai thác tinh thần dân tộc, họ chiến thắng năm 1975 và đòi tiến nhanh tiến mạnh tiến vững chắc lên chủ nghĩa xã hội mà vì không biết là gì nên đã xoá giới hơn xây và gây ra khủng hoảng trong 10 năm liền.

Từ đó, họ biết là sai mà chưa rõ thế nào là đúng, cho nên tiến hành đổi mới một cách cầm chừng và thật ra là thả nổi cho dân chúng làm ăn từ năm 1987. Rồi họ vừa làm vừa học, và chỉ đổi mới có chọn lọc từ trên đầu xuống là từ 20 năm trước, khi Liên bang Xô viết đã tan rã.

Vẫn còn lạc hậu

VH: Tức là trong phần bối cảnh, ông đã phân định ra nhiều thời kỳ khác nhau vì trình độ nhận thức và chính sách?

NXN: Thưa vâng, nếu so sánh với quá khứ trên cái trục thời gian thì tình hình kinh tế VN đã có thay đổi tương đối khá hơn 20-25 năm trước. Nhưng nếu so sánh trên cái

trục không gian với các nước ĐNÁ khác thì VN vẫn còn lạc hậu và thực tế thì tụt hậu từ 5 năm qua và hết là một kinh nghiệm được quốc tế khen như rỗng cạp để khuyến khích.

Nhìn trong lâu dài, nếu cứ thả nổi cho người dân tự do làm ăn thì sau một giai đoạn hỗn loạn kinh tế chừng 5-7 năm, người dân VN đã có thể tìm ra con đường khác cho xứ sở, chẳng kém gì các dân tộc Á Châu khác ở chung quanh. Nhưng vì biển động trong khối Xô-viết, đảng CSVN sợ bị mất quyền, họ nhân danh một ý thức hệ đã phá sản mà tiến hành cải cách có chọn lọc theo kinh nghiệm của Trung Quốc để vẫn duy trì quyền lực độc tôn của đảng và xây dựng một thứ tư bản chủ nghĩa nhà nước, cho tay chân và thân tộc của đảng viên. Vì vậy VN mới tụt hậu trong khi nền độc lập của đất nước lại bị đe dọa. Nghĩa là người ta đi tròn một chu kỳ oan nghiệt giữa hai mục tiêu đều không đạt được là độc lập quốc gia và canh tân xứ sở. Xong phần bối cảnh này ta mới đi vào cụ thể....

VH: Thưa ông, đi vào phần cụ thể là như thế nào với số liệu gì làm cơ sở thẩm xét?

NXN: VN vẫn là một nước nghèo của thế giới, với lợi tức bình quân một đầu người là cỡ 1100-1200 đôla cả năm, đứng hạng 132 trong 185 nước hội viên của Ngân hàng Thế giới. Nói cụ thể thì hơn 20 năm sau khi chính thức đổi mới, VN mới bước lên cái ngưỡng gọi là có lợi tức loại trung bình thấp.

Nhờ đã có lợi tức loại trung bình, Việt Nam được nâng cấp cho nên hết được viện trợ ưu đãi và thực tế là đi vay không tiền lời trong khuôn khổ của Hiệp hội Phát triển Quốc tế IDA thuộc Ngân hàng Thế giới dành cho các nước nghèo. Từ năm 2007 thì phải vay Ngân hàng Thế giới theo khuôn khổ tín dụng IBRD của định chế này, dự án lần đầu tiên là vào năm 2009. Then chốt ở đây là đã lên tới mức trung bình, nhưng mà còn thấp! Cũng vì vậy, hai tuần trước, nhân hội nghị

của các cơ quan và quốc gia cấp viện cho VN, lãnh đạo Hà Nội mới lại cào mặt ăn vạ rằng mức gia tăng lợi tức ấy chỉ là giả tạo vì lạm phát, chứ dân VN vẫn còn nghèo. Họ nói vậy để kéo nèo xin vay theo điều kiện ưu đãi dành cho các nước nghèo, dù rằng loại tín dụng IBRD vẫn là quá rẻ nếu so với điều kiện thông thường của thị trường.

Chúng ta thấy ra bị hài kịch là lãnh đạo tự khoe thành tích làm cho dân giàu nước mạnh mà dân còn nghèo và nước thì yếu. Tuần qua, lãnh đạo xứ này còn tung bưng kỷ niệm việc đánh thắng nước Mỹ vào năm 1972 với cái gọi là "Điện Biên Phủ trên không" trong khi các đại gia thì lái xe du lịch bạc triệu mà hơn 70% dân chúng vẫn chưa kiếm ra năm đôla lợi tức trong một ngày và nếu biểu tình để phản đối TQ xâm phạm lãnh thổ thì bị bỏ tù.

Nguyên nhân

VH: *Bây giờ ta mới đi vào nguyên nhân của tình trạng ấy. Vì sao lại như vậy?*

NXN: Việt Nam đã đi hết chu kỳ dễ dãi của việc chuyển hướng kinh tế ra khỏi chế độ tập trung quản lý theo kế hoạch máy móc và duy ý chí của nhà nước. Nhưng sau đó lại theo cái gọi là "định hướng xã hội chủ nghĩa" do nhà nước đặt ra, mà bên trên thì chẳng ai biết định hướng ấy là gì. Vì không hiểu ra, nên bên trong hệ thống lãnh đạo, người có chức có quyền đã có thể tự tiện vạch ra những hướng có lợi cho cơ sở, gia đình hay vây cánh của họ.

Đã vậy, VN lại bước vào chu kỳ hồ hởi khi gia nhập Tổ chức WTO năm 2007 mà không thấy thời điểm ấy cũng là khởi đầu của cơn chấn động lớn trên toàn cầu với ảnh hưởng dội vào VN, làm bể bóng đầu tư và đánh sứt mức đầu tư của nước ngoài. Vẫn theo nếp cũ học được từ TQ, Hà Nội đã lại gia tăng đầu tư và bơm tín dụng như liều thuốc đồ bệnh nên kinh tế vừa bị suy trầm vừa lạm phát. Lý do cơ bản của hoạ nạn này là khả năng quản lý vĩ mô quá kém với nhiều biện pháp co giắt thất thường của các cơ quan chức năng. Nhưng người dân còn thấy ra rằng đây là cơ hội cho 1 số đại gia bành trướng

ảnh hưởng và thu vét phương tiện cho họ. Nghĩa là vì tư lợi mà làm lệch chính sách công quyền.

VH: *Thưa ông, dường như là từ đầu năm ngoái, lãnh đạo của Việt Nam cũng có thấy ra điều ấy với Nghị quyết 11 và một gói chính sách để đẩy lui lạm phát.*

NXN: Thưa rằng đây là quyết định đập thẳng để ổn định vật giá với cái giá phải trả là lãi suất quá cao làm doanh nghiệp thiếu vốn và chết kẹt khiến các ngân hàng cũng bị rủi ro mất nợ.

Sâu xa hơn thế, lãnh đạo Hà Nội cũng thấy ra những thất quân bình trong cơ cấu kinh tế, nên từ tháng 10 năm ngoái, Hội nghị BCH Trung ương mới đề ra 3 yêu cầu tái cơ cấu, thứ nhất là đầu tư của khu vực công, thứ hai là hệ thống tài chính lẫn ngân hàng và thứ ba là doanh nghiệp nhà nước, trong đó nổi cộm hơn cả là phải tái cấu trúc lại các tập đoàn kinh tế nhà nước, những trung tâm có khả năng quản trị thấp mà quyền lợi cao. Một năm đã qua rồi mà yêu cầu tái cơ cấu ấy vẫn chưa tiến hành. Bàng bạc ở trên và lòng tin tất cả là nạn tham nhũng, 1 thuộc tính kinh tế của chế độ độc tài.

Hậu quả

VH: *Thưa ông, hậu quả ngày nay là như thế nào?*

NXN: Hậu quả là ngày nay, VN đã hết thời kỳ tăng trưởng trên 7% một năm, tức là cứ 10 năm lại nhân đôi lợi tức, mà sẽ quanh quẩn ở mức 5% một năm, là phải 14 năm nữa thì lợi tức bình quân mới vượt mức 2000 một năm và từ nay đến đó sẽ là nhiều bất trắc. Các con số trừu tượng ấy thật ra vô nghĩa với mấy vạn doanh nghiệp của tư nhân bị vỡ nợ và hàng triệu người đang thất nghiệp. Nhiều cơ sở tư doanh không chỉ bị ngập nợ và hàng hóa ế ẩm, tồn kho chất đọng mà đã gặp cảnh ngộ gọi là "chết lâm sàng" và thị trường địa ốc bị đông lạnh.

Nhìn lại thì VN có tăng trưởng mà thiếu phẩm chất, tương tự như TQ và thua xa các nước Đông Á khác. Đó là sự tăng trưởng bất công, không bền mà gây ô nhiễm, là làm hư hao tài nguyên quốc gia cho các thế hệ về sau. Ngay cho thế hệ này thì khoảng cách về lợi tức đã đào

sâu và bị thiệt hại nhất chính là các sắc tộc thiểu số ở miền sơn cước. Đây là vấn đề đạo lý và cũng là mối nguy khác về an ninh mà không xuất hiện từ biển Đông.

Về viễn ảnh cho năm tới thì gánh nợ của nhà nước, kể cả các tập đoàn kinh tế nhà nước, đã thành vấn đề, nhưng nặng đến mức nào thì không ai rõ. Và hệ thống ngân hàng thì có thể sụp vì mất nợ, mà mất đến cỡ nào và ai sẽ trả thì chẳng ai hay. Mà đây chỉ là 1 phần của rủi ro thôi.

VH: *Theo nhận định của các định chế quốc tế như Quỹ Tiền tệ Quốc tế và Ngân hàng Thế giới, thì năm tới đây Việt Nam có thể bị ba loại rủi ro như kinh tế toàn cầu bị đình trệ, vẫn còn gặp bất ổn về quản lý vĩ mô, và nếu lãnh đạo Việt Nam có cái cách thì vẫn gặp trở ngại trong thi hành. Ông nghĩ sao về những nhận định ấy?*

NXN: Các định chế quốc tế ấy vẫn phải có những khuyến cáo với ngôn ngữ ngoại giao, trên cơ sở của những đánh giá tương đối vẫn là lạc quan. Quả thật rằng Việt Nam đã lâm lẩn nặng khi tìm sức tăng trưởng cao bằng đầu tư của công quyền trút vào khu vực kinh tế nhà nước và bằng tín dụng được cấp phát theo diện chính sách nên cũng ưu tiên trút vào các doanh nghiệp nhà nước. Vì vậy xứ này mới gặp các rủi ro trong năm tới như ông vừa nhắc đến. Nhưng rủi ro lớn nhất lại không nằm ở ba lĩnh vực đó mà là tình trạng tê liệt về chính trị vì quyền lực phe phái ở bên trong.

Cả ba cái đầu là đảng, chính phủ và quốc hội đều nói đến cải tổ kinh tế và thực sự có những phát biểu hay can thiệp vào lĩnh vực kinh tế, tài chính và ngân hàng mà không đưa ra được một chính sách rõ rệt và nhất quán. Trong khi ấy, tay chân của ngân ấy phe phái vẫn tranh giành ảnh hưởng với nhau để bòn rút tài sản và bỏ chạy ra ngoài trước khi cả hệ thống bị sụp đổ. Tôi thiên nghĩ rằng mối nguy lớn nhất trong năm tới nằm ở đó và một thước đo của mức độ nguy ngập này chính là giá vàng. Đâu biết chừng vét vàng bỏ chạy là chính sách mà nhiều người có chức có quyền đánh giá là khôn ngoan hơn cả? ●●●●●●●●

CÁCH CHẾT CỦA NỀN KINH TẾ VIỆT NAM

Dự Đoán Kinh Tế 16-12-2012

LTS: Nền kinh tế Việt Nam là nền kinh tế thị trường định hướng XHCN. Đó là 1 nền kinh tế yếu mệnh, ngay từ định nghĩa cho đến thực tế. Và thực tế của hàng triệu người dân đang sống trên mảnh đất hình chữ S đối mặt là khó khăn, ngày càng khó khăn. Bài viết sau sẽ chỉ rõ ra sự giả dối của con số tăng trưởng GDP và đâu là nguyên nhân dẫn tới cái chết của nền kinh tế yếu mệnh này.

GDP tăng ><Đói nghèo tăng

“Người Việt giàu lên chỉ là ‘giả tạo’”. Một báo cáo của Chính phủ VN, đưa ra trong Hội nghị Nhóm tư vấn các nhà Tài trợ (Hội nghị CG) vừa rồi, cho rằng thu nhập bình quân đầu người (GNI) của VN cao chỉ là giả tạo. Theo đó, trong 5 năm qua, việc tăng giá tiền đồng trong bối cảnh mất cân bằng vĩ mô và lạm phát cao là nguyên nhân đẩy thu nhập cao lên. (Cafef, 15-12-2012)

Trong bài có nhiều mâu thuẫn, ví dụ như đồ thừa là “do lạm phát” nên thu nhập người VN không tăng.

Nhưng con số công bố đã quy ra USD (bình quân đầu người 1260 USD/ năm trong năm 2011), và hiện nay giá USD chính thức và chợ đen không khác nhau bao nhiêu.

Do đó, thu nhập người VN tính bằng USD, như công bố, là **có tăng, và tăng rất mạnh**. Như vậy, sai số ở chỗ nào, khi cùng lúc số người nghèo tại VN lại quá đông:

“...Việt Nam hiện đứng thứ 11 thế giới về số lượng người nghèo (14,3 triệu người, chiếm 16,9% dân số) và cũng nằm trong số nước có lượng người nghèo cao nhất khu vực. Lâu nay Việt Nam được xem là một trong những nước thành công nhất về giảm nghèo, tuy nhiên đó là do theo chuẩn nghèo cũ, thấp hơn chuẩn quốc tế.

Nếu tính theo chuẩn nghèo mới của VN (1,61 USD cho khu vực thành thị và 1,29 USD cho khu vực nông thôn) thì tỷ lệ nghèo trên toàn quốc là 20,7%. Còn nếu so với chuẩn của quốc tế 2 USD một ngày (tính theo PPP) thì có hơn 40%

người VN nằm dưới mức nghèo...”

Xin thưa: đó là do **gian dối về GDP**, từ đó **gian dối về thu nhập bình quân đầu người**.

VN có 92 triệu người, nếu thu nhập bình quân đầu người, theo công bố, là 1260 USD/năm, thì VN có GDP 116 tỉ USD.

Nhưng thực tế GDP VN chỉ khoảng 60-80 tỉ USD mà thôi, do đó mới xảy ra tình trạng tới 40% người VN dưới mức nghèo, tính theo PPP.

Còn không tính theo PPP, dùng nominal income, thì số nghèo lên tới hơn 60%.

Đảng viên làm kinh tế

GDP trong 5 năm qua **liên tục sụt giảm**, kể từ 2007 đến nay. VN “giàu nhất” là trong khoảng 2002-2006. Sau đó sụt lại.

Điều này không khó nhìn thấy. Thời cực thịnh trong nền KT Việt cộng là những năm cuối cùng thời ông Thủ tướng Khải, còn gọi là “Khải khở” trong chiến khu.

Do hồi đó còn chưa cho phép quan chức “làm KT”. Họ có tham nhũng, ăn hối lộ, nhưng do chưa chính thức được làm ăn riêng, nên họ còn giấu giếm, đầu tư qua nhiều trung gian, lại không thể ra mặt chèn ép ai quá lộ liễu, nên KT VN còn khá.

Trước 2007, KT VN đa số là do người ngoài đảng làm, với đảng viên cùng lắm chỉ đứng sau giật dây là chính.

Sau đại hội X năm 2006, đảng viên được phép “làm KT”, họ liên tục ra rất nhiều tiền trước đó tham nhũng, ăn hối lộ được, khi đó đem ra đầu tư, mở cty sân sau, đầu cơ vào Thị trường Chứng khoán, Bất động sản v.v...

Số tiền “đột nhiên” được tung vào nền KT quá lớn, gây **lạm phát** vì đột nhiên vực **cầu>cung**. Giá hàng hóa tăng vọt do nhu cầu quá lớn, cả về gạch, đá, xi măng, sắt thép, v.v... để xây BDS.

Nhiều quan chức bung tiền ra mua đất, mua nhà, làm giá BĐS tăng vọt.

Quan chức tăng thu nhập rất lớn, nhiều đảng viên trở thành các ông chủ lớn, nhà tài phiệt, ví dụ như giòng họ bà Đặng Thị Hoàng Yến, bà Dương Thị Bạch Diệp, các quan chức trong Vinashin v.v...

Họ có tài sản lên tới nhiều trăm triệu USD, với nhiều cơ sở kinh doanh. Dùng thân thế đảng viên, họ ép nhiều người không cùng giai cấp đảng viên phải chịu lép vế, từ đó họ ép lẻ loi kinh doanh, nhiều doanh gia, trước đó từng đóng góp lớn vào nền KT.

Nếu Việt cộng vẫn không cho đảng viên kinh doanh, thì giới không-đảng-viên đã có thể tiếp tục đà làm tăng trưởng KT liên tục từ 2007 đến nay. Nền KT đã không bị sụp đổ quá mạnh kể từ 2007.

Xương sống của nền kinh tế

Chúng tôi có quen biết nhiều doanh gia, doanh nhân VN. Họ bị “ép chết” bởi các công ty sân sau của quan chức. Ví dụ khi bỏ thầu của quan chức. Ví dụ khi bỏ thầu giá rẻ cách mấy, chất lượng tốt cách mấy, vẫn bị thua các cty sân sau của quan chức.

Các cty sân sau bỏ thầu rất mắc, chất lượng kém, sau đó lại luôn đòi thêm tiền, làm thâm hụt ngân sách CP vô cùng to lớn.

Các doanh gia, doanh nhân không thuộc ĐCS bị ép, một số giải nghệ, một số thu hẹp làm ăn, đến chừng giữa năm ngoái thì dẹp hết vì thua lỗ.

Tại mọi quốc gia, các doanh nghiệp tư nhân vừa và nhỏ là nơi **tạo ra việc làm** nhiều nhất, và số đông các doanh nghiệp này tạo ra khung sườn, xương sống, của nền KT.

KT Mỹ mạnh phần lớn **không** dựa vào các cty như IBM, Apple, nhưng vào các cty nhỏ làm thầu cho các cty lớn này, vào hàng trăm ngàn doanh nghiệp chuyên chở hàng, đóng gói, sửa máy, v.v...

Nhiều bạn sẽ ngạc nhiên nếu được cho biết : khi IBM cần lập hệ thống computer trong 1 văn phòng mới, họ **không** dùng người của họ, mà ra ngoài thuê cho rẻ. Số nhân công IBM thuê hợp đồng ngay trong ngành vì tính còn đông hơn số nhân công chính thức của họ.

Các cty vừa và nhỏ này làm cho

HIẾN PHÁP HAY HỢP ĐỒNG ĐIỆN NƯỚC?

.....*Lê Quốc Quân 18-12-2012*.....

nền KT Mỹ đa dạng vô cùng, người ta làm “linh tinh” cho các cty này rất thoải mái, thu nhập trung bình thoi, nhưng dễ tìm việc, làm giảm thất nghiệp.

Tại VN, đang khi đó, Việt cộng nâng đỡ các cty, tập đoàn quốc doanh, tạo điều kiện cho các nơi này giết chết các cty vừa và nhỏ do tư nhân làm chủ.

Các cty sản sau của quan chức cũng tham gia vào việc triệt tiêu các cty không do đảng viên làm chủ.

Sụp đổ kinh tế tư nhân

Nghị quyết 11 giáng một đòn chí mạng vào các doanh nghiệp tư nhân, qua việc cấm họ sử dụng vàng, đôla, hạn chế nhập khẩu hàng hóa, v.v...

Chính việc giết chết nền KT tư doanh đã giết chết nền KT VN, chứ không hẳn là các cty, tập đoàn quốc doanh đã hại chết nền KT VN.

Các cty, tập đoàn quốc doanh chỉ **đóng góp** vào việc thâm sát nền KT VN, chứ không phải là yếu tố quyết định.

KT tư doanh chết, kéo theo hàng chục triệu việc làm. Nay thì tiêu tan rồi, không thể nào tái lập.

Cty nhỏ bên vợ chúng tôi làm hàng xe Honda đã đẹp, máy móc phân tán bán đi hết, một số bị hư hại, rỉ sét, nay muốn mở lại thì không thể nào do thiếu tiền đầu tư – đã tẩu tán ra nước ngoài– và do thiếu nhân công, thiếu máy móc. Hàng mấy chục nhân công bị thất nghiệp vĩnh viễn.

Nhân lên toàn quốc cho hàng trăm ngàn doanh nghiệp khác, thì thấy ngay rằng số thất nghiệp tại VN nay lên **thêm** nhiều triệu người, và tỉ lệ thất nghiệp không thể dưới 25%. Số thiếu nghiệp khoảng 50%. Trong toàn quốc, hiện không có tới 25% người đang làm đúng việc thích hợp. (*Dân Trí, 14-12-2012*)

Cuộc tàn sát giai cấp doanh nhân, trung lưu VN kể từ 2007 đến nay mới chính là lý do cốt lõi cho việc sụp đổ KT VN, trong đó NQ 11 góp phần quan trọng nhất. Các yếu tố khác chỉ góp phần vào mà thôi.

Dự Đoán Kinh Tế

Tôi biết rằng những điều tôi viết sau đây có thể bị đảng Cộng sản vứt vào sọt rác hoặc thậm chí tệ hơn là có thể bị tống giam nhưng lòng tin vào con người, sự hệ trọng của vấn đề cùng ý thức công dân thúc bách tôi.

Đó là từ ngày 2-1 đến 31-3-2013 Nhà nước sẽ lấy ý kiến nhân dân về dự thảo sửa đổi Hiến pháp 1992, tháng 5-2013 sẽ trình quốc hội và nếu không có những sự biến lớn thì tháng 11-2013 nhân dân Việt Nam sẽ có bản Hiến pháp mới.

Đây sẽ là bản Hiến pháp thứ 5, không kể nhiều lần sửa đổi, trong một thời gian chỉ hơn 6 thập kỷ những người Cộng sản cầm quyền.

Chi tiết thì có đầy dẫy những điều khoản mâu thuẫn, lập lờ hoặc hỗn xược thách thức trí tuệ dân tộc Việt nhưng tôi sẽ không đi vào cụ thể mà chỉ nói lên ý nghĩa và tầm quan trọng của một bản Hiến pháp hầu mong các đại biểu quốc hội hiểu và tranh đấu cho dân.

Nền tảng cho ngôi nhà Việt Nam

Có rất nhiều loại, nhiều định nghĩa và cách hiểu về Hiến pháp. Tuy nhiên, có thể hiểu rằng Hiến pháp là đạo luật cao nhất, quy định những nguyên tắc cơ bản nhất về tổ chức nhà nước, về quyền công dân, về mối quan hệ giữa lập pháp, hành pháp và tư pháp. Một cách mộc mạc thì “Hiến pháp chính là một hợp đồng trao quyền và giao việc giữa chính quyền và người dân”

Lịch sử cho thấy các quốc gia phát triển và trở thành siêu cường trong một thời gian dài thường gắn liền với nền cộng hòa, nơi con người được tự do tranh luận và khai phóng. Khi quá trình xây dựng được thảo luận kỹ với nguyên lý kiểm soát và cân bằng quyền lực được minh định rõ thì các công dân có thể yên tâm trao phó quyền lực cho cỗ máy cai trị mình.

Xưa La Mã vươn mình trùm cả vùng Địa Trung Hải và nay Hoa Kỳ có thể triển khai quân đến bất cứ nơi nào trên hành tinh này trong

vòng 24 tiếng; người Đức thì trù liệu cho cả những vùng đất nằm ngoài biên giới để hơn 40 năm sau thống nhất cũng không phải sửa đổi hay như Nhật Bản vẫn “quầy đập” được trong khuôn khổ Hiến pháp 1946 để có được lực lượng phòng vệ mạnh trước sự gây hấn của láng giềng Trung Quốc... tất cả đều bắt nguồn từ sự cân trọng trong xây dựng Hiến pháp.

Lịch sử cũng cho thấy chưa có quốc gia nào trở nên thịnh vượng lâu dài mà không có Hiến pháp hoặc chỉ do ý chí của một nhóm người tạo nên.

Thông thường phía sau những bản Hiến pháp mang đầy ngôn ngữ hoành tráng và dự án viễn vông là sự rượt đuổi đến hụt hơi của các nhà lập pháp nhằm thể hiện thực tiễn phát triển vốn rất cụ thể và sinh động.

Hiến pháp quan trọng đến mức Bắc Phi vẫn là nguồn cảm hứng khi những người dân tiếp tục xuống đường biểu tình chống lại dự thảo Hiến pháp của tổng thống Ai Cập, ông Mohammed Mursi.

Rõ ràng sự thôi thúc của dân chủ và sự hãnh tiến về tương lai mạnh mẽ hơn nhiều những ràng buộc tâm linh và tôn giáo khi các bạn trẻ dù theo Hồi giáo đã dám cáo buộc tổng thống hành xử như một nhà độc tài trong nỗ lực muốn phá vỡ khả năng kiểm soát và bảo vệ pháp luật của tòa án.

Điều đó cho phép ta lạc quan về nền dân chủ, một khi đã bắt rễ trong xã hội, sự quay lại của các nhà độc tài chắc chắn là gặp trở ngại.

Thật vậy, lập hiến giống như chúng ta xây dựng một ngôi nhà, nền móng có tốt thì mới bền vững được lâu dài và có khả năng mở rộng và xây lên nhiều tầng cao.

Hiến pháp cũng có thể được coi như bộ rễ quyết định sự vững chắc và độ xum xuê của các nhánh luật pháp sau này. Ngôi nhà có cao và vững chắc hay không, cây pháp lý có nhiều cành và tỏa bóng mát được rộng khắp hay không là hoàn toàn

phụ thuộc vào gốc, phụ thuộc vào khả năng chịu đựng, khả năng hút dinh dưỡng là những ý tưởng tự do từ đất mẹ Việt Nam.

Hiến pháp hay cương lĩnh Đảng?

Nhân dân Việt Nam chúng ta sắp sửa có một văn bản tác thành mô hình Nhà nước, một ngôi nhà để tất cả con dân Việt chung sống với nhau.

Liệu chúng ta có giao phó toàn bộ việc này cho những đảng viên đảng Cộng sản mà suy cho cùng cũng chỉ có một số người cấp rất cao, với nhóm gen rất nhỏ và dấu hiệu của sự thiếu năng đã lộ rõ, áp đặt ý chí của mình lên việc thiết kế nó?

Điều này chắc chắn không ai khác ngoài các đại biểu Quốc hội phải lưu tâm khi thay mặt nhân dân ký kết bản hợp đồng giao việc này.

Tôi nghĩ, nhân dân Việt Nam đã vượt qua bao nhiêu gian khổ suốt chiều dài lịch sử nhọc nhằn của mình, sẵn sàng hy sinh một phần khái niệm “Con người” để hướng đến giá trị “Công dân” khi ký kết một thỏa ước lập hiến với chính quyền với điều kiện các quyền công dân đó phải được phản ánh đúng qua những người đại diện của mình. Nếu như các đại biểu Quốc hội chỉ làm theo sự lãnh đạo của đảng mà quên đi những khát vọng thực sự của nhân dân, vốn đang ngày càng khác biệt với ý chí của đảng Cộng sản thì điều đó đã hàm chứa sự phản bội hoặc lừa gạt ý chí nhân dân.

Điều tệ hại nhất đã xảy ra là Quốc hội đã giữ lại điều 4 trong Hiến pháp khẳng định sự lãnh đạo của đảng trên toàn dân tộc Việt Nam, nghĩa là Quốc hội đã trao cho đảng một chiếc đũa thần để toàn quyền đàn rọ mà mặc nhiên Quốc hội phải chui vào.

Khi đó đảng bắt đầu lấy quyền lực chính trị của mình và khái niệm “ôn định chính trị” để ngăn chặn sự thể hiện của tự do công dân bằng cái đuôi “theo quy định của pháp luật” nằm tại rất nhiều điều của Hiến pháp.

Có thể các đại biểu đã sai nhưng các ngài cũng cần phải biết rằng: “Ý chí chung của Nhân dân có thể bị

nhầm lẫn, nhưng nó không thể bị phá hủy”.

Đại biểu Quốc hội hiện tại gồm nhiều người tốt có thể bị dẫn dụ, mê hoặc và lâu dần tình cảm đó trở thành một niềm nuôi tiếc trong tâm dân và sự đòi hỏi của tri thức, của khao khát thực thi quyền lực đúng đắn đang tiếp tục giục giã tất cả chúng ta đưa đất nước tiến lên.

Hơn lúc nào hết, các đại biểu Quốc hội thay mặt người dân cần phải hiểu và đấu tranh bằng được rằng Hiến pháp là gốc của mọi sự phát triển, rằng mục đích phát triển cuối cùng của con người chính là sự bình an và triển nở các giá trị tự do trong não, trong tim của mỗi một con người chứ không phải là giới hạn tự do. Nếu làm suy giảm quyền tự do của công dân bao nhiêu thì sức lực của quốc gia chắc chắn sẽ giảm sút bấy nhiêu.

Các đại biểu cũng đừng sợ và cố sùy cho những “tên bạo chúa tập thể” gồng lên để chèn ép tự do của nhân dân. Các ngài cần hiểu rằng không những chiếc ghế mà cả sự tự do của các ngài cũng sẽ không còn nếu cố sùy cho ai đó “xù lông dựng cánh” với nhân dân, vì đó là lúc các ngài đang giúp kẻ thù lăm le xâm chiếm thành bang nở nụ cười đắc thắng. Và nước mất thì nhà có tan không?

Các ngài cũng cần ý thức rằng những vương triều vinh quang chói lòa rồi cũng đã đi qua, chính trị cũng như cơ thể con người, tuổi già và cái chết đã được cài đặt ngay khi mới sinh ra.

Nếu Hiến pháp không được soạn thảo một cách kỹ lưỡng để nó trẻ hóa và tự làm mới mình trước những biến cố của thời cuộc đầy đầy phiêu du thì sẽ triệt tiêu sức lực của toàn dân và dẫn đến sự tiêu vong của cả dân tộc.

Dù cho đảng có lấy vấn đề ôn định chính trị để ngăn cấm quyền dân thì các đại biểu của dân cần phải hiểu là mình có thể ôm cả đồng sách và xô đổ bàn ghế đánh nhau, nhưng ngoài kia, dân chúng vẫn vui vẻ làm ăn, và luật pháp không xáo trộn mới thực là “thái bình thịnh trị”.

Đó mới là cái mà Nhân dân mong muốn ở các ngài.

Hiến pháp không thể là một cương lĩnh chính trị của một đảng cầm quyền vì bản thân Hiến pháp phải hàm chứa được việc tạo nên một thể cân bằng cho sự phát triển đa dạng.

Đảng Cộng hòa hay Dân chủ chỉ được ví như hai chân trong một cơ thể nước Mỹ, cứ chân này bước lên bốn hoặc tám năm thì chân kia bước tiếp, nó đảm bảo cho sự hài hòa trong nỗ lực đưa quốc gia tiến về phía trước.

Bởi vậy, dù không có đa nguyên, Hiến pháp Việt Nam nhất thiết phải cài cắm được những điều kiện tiên quyết của phát triển, nên ngắn gọn, rộng, và bao hàm đầy đủ cho một dân tộc phát triển và tất nhiên không thể là ý chí của một nhóm người hay của một đảng phái chính trị nào.

Ý thức về tương lai

Quốc hội là cơ quan quyền lực tối cao của nhân dân và Quốc hội không có sức mạnh nào khác ngoài quyền lực lập pháp. Vì thế, hơn lúc nào hết, các nghị sỹ cần phải có ý thức với tiền đồ của dân tộc để thật lòng thể hiện ý chí chung của nhân dân.

Luật pháp quyết không được ban ra theo kiểu: “dự trừ” hoặc “thăm dò” vì nó sẽ làm cho người dân nhòn đi, quen với thói quen của sự ăn gian, nản nã, xem thường... Đại biểu càng không thể cố tình xuê xoa, thỏa hiệp thông qua những vấn đề quan trọng với một thái độ thờ ơ, cả nể.

Xét về mặt phát triển xã hội thì những tiền bộ của loài người gần đây cũng không đi quá xa những điều mà chính ông cha ta đã bàn từ rất lâu.

Bởi vậy, với quyết tâm và tình yêu thật sự, hãy để lại một cái gì đó cho con cháu tự hào, hoặc nếu thấy khó quá thì cứ học theo ông cha đem đầy đủ Hiến pháp của năm 1946 áp dụng lại.

Xây dựng được Hiến pháp đã khó, việc bảo vệ nó khỏi sự lạm quyền của Hành pháp và của chính Quốc hội trong việc ban hành pháp luật càng khó hơn. Có một sự thật

phải thừa nhận rằng sự ly khai khỏi nền tảng chung để hướng đến các lợi ích riêng là điều luôn luôn tồn tại trong sự phát triển của xã hội loài người.

Bởi vậy, cần phải có cơ chế bảo hiến để canh giữ Hiến pháp, bảo vệ chính Quốc hội khỏi ban hành những bộ luật nhằm thỏa mãn một nhóm lợi ích nào đó, bảo vệ Chính phủ khỏi sự lạm dụng quyền lực trong khi thực thi pháp luật.

Bởi thế cơ chế bảo vệ Hiến pháp độc lập phải thực sự được coi trọng. Tiếc thay, trong ba phương án bảo vệ Hiến pháp là thành lập tòa án Hiến pháp, Hội đồng bảo hiến độc lập và Hội đồng bảo hiến thuộc Quốc hội thì Đảng đã chỉ đạo lựa chọn hình thức thứ ba là hình thức kém độc lập nhất.

Nếu có một cơ chế bảo hiến tốt thì những cái đuôi “theo quy định của pháp luật” như lâu nay, vốn cố sự cho việc vi hiến tràn lan, sẽ bị chặt đứt. Và đương nhiên các đạo luật sau này ban hành ra thường là để tạo điều kiện cho người dân thực hiện chứ không phải để ngăn cản hoặc tước đoạt các quyền đó.

Các quyền tự do của Công dân đang ghi tại Điều 69 đương nhiên được thực hiện và sẽ mở đường cho hàng loạt nhân quyền khác. Khi đó những Nghị định cấm người biểu tình ở Hà Nội sẽ bị tòa bảo hiến từ chối áp dụng vì vi hiến.

Như vậy, thay vì nó là một hợp đồng có được thảo luận kỹ càng thì Đảng mặc nhiên coi đây là hợp đồng áp đặt theo mẫu như lắp điện thoại, cấp nước, cấp điện ở Việt Nam mà người dùng hoàn toàn buộc phải ký chứ không có cơ hội được thảo luận bình đẳng.

Các hợp đồng đó tạo ra cho cá nhân sự bất lợi, còn hợp đồng HP là cho các một quốc gia và liên quan đến một vấn đề gai góc và đầy cảm dỗ là quyền lực, thì nó sẽ ảnh hưởng đến sự phát triển nhường nào.

http://www.bbc.co.uk/vietnamese/eforum/2012/12/121217_hien_phap_se_ra_sao.shtml

ĐẶNG HÙNG VÕ lấy nhục làm vinh!?

.....*Minh Điện 22-12-2012*.....

Một khuôn mặt ngẩn, vuông chần chẫn, giống y hệt mặt Phật Di Lặc, cái trán hói tận sau gáy, hai vệt lông mày bện thừng, cái miệng cười hết cỡ giữa đám râu rậm rạp, một thân hình thấp bé dị dạng trong bộ đồ jean, hai tay khua khoáng đồng điệu với cái miệng cười tươi, Đặng Hùng Võ giống một thương gia buôn chuyến, một thuyết trình viên hài hước hơn một chính khách đạo mạo, hoặc giả vờ đạo mạo!

Ấy thế mà Đặng Hùng Võ chẳng những đã làm chính khách, mà còn tóa sáng suốt 5 năm ở cương vị thứ trưởng Bộ Tài nguyên Môi trường, được bộ trưởng Mai Liêm Trực cực kỳ quý mến và sau đó lại được ê-kíp mới sử dụng làm cố vấn cao cấp.

Nhắc đến Đặng Hùng Võ, người ta nhớ đến bộ Luật đất đai 2003, mà ông là trưởng nhóm biên soạn hoàn thành chỉ trong vòng mấy tháng, và ông được gọi là “Võ đất” từ đó, cũng như Trần Xuân Giá là “cha đẻ” luật doanh nghiệp.

Hình ảnh Đặng Hùng Võ thường xuất hiện trên Tivi đã quá quen thuộc với gương mặt tươi rói, cười tít mắt, nói năng lưu loát, toát lên sự sung mãn thể chất và tinh thần, mà như ông tự nhận “cái tâm của tôi trong nên lúc nào cũng cảm thấy sáng khoái”

Nhưng bây giờ nụ cười ấy hình như đã tắt trên môi Đặng Hùng Võ, mặt ông xuất hiện nhiều nếp nhăn sâu, không hồng hào tươi tốt mà héo đi như cây thiếu nước!

Người ta nói tướng tại tâm ! Điều gì khiến tướng cách “Võ đất” suy sụp như vậy?

Nhớ lại ngày 8-11-2012, Đặng Hùng Võ được Bộ Tài nguyên Môi trường “cho mượn cái văn phòng cũ” để gặp đại diện của bà con Văn Giang. Tại đây với một thái độ cởi mở, thành thật, Đặng Hùng Võ thừa nhận mình đã sai khi thay mặt Bộ Tài nguyên Môi trường ký hai tờ trình số 14/TTr-BTNMT và số 99/TTr-BTNMT gửi Thủ tướng chính phủ, là nguyên nhân dẫn đến việc Phó thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng

ký quyết định thu hồi đất trái luật, không được sự đồng thuận của dân, dẫn đến cuộc cưỡng chế lửa khói gây gộc căng thẳng như một cuộc chiến tranh.

Ngày hôm đó, Đặng Hùng Võ nói : “Tôi thừa nhận thẩm quyền ký thu hồi đất trong vụ này không đúng, hay hiểu cách khác là, đã làm sai thẩm quyền, làm thất thoát cho bà con là lỗi tại tôi!”

Lần đầu tiên một chính khách của Việt Nam cỡ thứ trưởng công khai nhận lỗi trước dân, cũng là lần đầu tiên một người đã nghỉ hưu quay lại nơi mình từng làm việc để trả lời, và nhận trách nhiệm việc mình đã làm. trong quá khứ.

Cách hành xử của giáo sư Đặng Hùng Võ trái với truyền thống công bộc nước ta từ xưa đến giờ: Khi về hưu, thậm chí chuyển công tác chỗ khác, võ đất đứng dậy khỏi cái ghế đã ngồi là rũ bỏ hết trách nhiệm, nói cách khác “hạ cánh an toàn!”. Tám năm trước có một trường hợp không rũ bỏ được, là thứ trưởng Bộ nông nghiệp và phát triển nông thôn Nguyễn Quang Hà liên quan đến vụ án Lã Kim Oanh, nhưng đó là một ngoại lệ.

Cách hành xử của Đặng Hùng Võ đã đẩy ông vào thế kẹt giữa “hai lần đạn” : Dân Văn Giang truy đến cùng để yêu cầu khắc phục cái sai do ông gây ra, trả lại đất cho họ, các quan chức Bộ Tài nguyên Môi trường nói riêng, giới quan chức nói chung, bức tức vì ông Võ đã tạo ra một tiền lệ làm khó cho họ! Hình như “lần đạn” bên công quyền dữ dội hơn “lần đạn” bên dân đen.

Giữa hai lần đạn ấy, Đặng Hùng Võ ứng biến ra sao?

Trong lá thư mới đây gửi bà con Văn Giang, ông Võ viết: “Tôi nhận mình sai để dàng như thế, vì lúc đó chưa ý thức được rằng từ cái sai của mình có thể dẫn đến cái sai của việc Thủ tướng chính phủ thực hiện thẩm quyền của Chính phủ trong suốt 10 năm, từ 15-10-1993 đến 30-6-2004, là vấn đề rất lớn”.

Bây giờ lại lòi ra cái sai “thực

hiện thẩm quyền của Chính phủ kéo dài suốt 10 năm”, nghĩa là vi hiến suốt 10 năm? Đặng tiên sinh không nói rõ, mà tỏ ra vô cùng ân hận, sợ hãi vì trót mắc sai lầm nhận lỗi trước dân nên dốt dĩnh đến chuyện đó. Đặng Hùng Võ nói rằng hôm đó cô con gái cưng Kha Du của ông phải nhập viện vì sốt, và ông cũng sốt rất cao nên “roi vào trạng thái bất ổn định, không còn tỉnh táo” mới dẫn đến việc nhận cái sai ấy.

Bây giờ “tỉnh táo” lại rồi, Đặng Hùng Võ thấy mình nhận sai khi ký hai tờ trình và nhận lỗi trước dân là quá vội vàng hấp tấp! ? Bây giờ theo ông, hai tờ trình ấy không quan trọng bằng tờ trình của Ủy ban nhân dân tỉnh Hưng Yên gửi lên Thủ tướng, vì Thủ tướng căn cứ vào đó để ký quyết định thu hồi đất, chứ không phải do tờ trình của Bộ Tài nguyên Môi trường! ?

Chao ôi, vậy ông giải thích sao đây khi chính ông thừa nhận: Tờ trình của Bộ Tài nguyên Môi trường căn cứ vào kết quả thẩm tra xem xét tờ trình của tỉnh, có đúng với pháp luật chưa? có đúng quy hoạch không? có tạo điều kiện phát triển kinh tế xã hội hay không? Ông đã kiểm tra chưa, kiểm tra như thế nào trước khi nhúng bút ký tờ trình Thủ tướng? Thủ hỏi, nếu ông không thay mặt Bộ Tài nguyên Môi trường ký tờ trình thì phó thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng có ký quyết định thu hồi đất không? Bộ Tài nguyên Môi trường vừa là “thủ kho” vừa là người bảo vệ kho tài nguyên đất đai, mà vung tay ký bừa như ông, rồi bây giờ lại đánh bừa sang ao khuấy loãng trách nhiệm?

Hôm trước Đặng Hùng Võ nói có văn bản của Thủ tướng yêu cầu phải làm nhanh thủ tục thu hồi đất đối công trình, nay ông Võ lại nói với bà con Văn Giang: “Việc bà con đòi văn bản chỉ đạo của Thủ tướng về việc thu hồi đất là không thể, vì chỉ đạo của Thủ tướng, của Bộ trưởng không phải lúc nào cũng bằng văn bản, văn bản chỉ cho những người ngoài hệ thống hành chính phải thực hiện”. Người ta nói “miệng quan tròn trề” quả không sai ở trường hợp này, Võ tiên sinh ạ!

Sau khi cố tẩy xóa dấu vết cuộc

đôi thoại ngày 8-11-2012 với đại diện dân Văn Giang, Đặng Hùng Võ tỏ ra mệt mỏi, và khuyên bà con: “Tôi thực sự cảm thấy mệt mỏi về việc cứ mãi tranh cãi đúng sai theo cách thức gập gờ thể này. Cả tôi và các bác đều phải tiết kiệm tiền bạc, và thời gian, sức khỏe để làm những việc thực sự hiệu quả cho mình và mang lại lợi ích cho đất nước, đều không muốn mình bị lợi dụng vào việc gây tác động xấu tới an ninh xã hội!”

Ồ hay, sao lại có kẻ xấu len lỏi vào đây để lợi dụng gây tác động xấu đến an ninh xã hội nhỉ? Chẳng những lợi dụng dân, mà lợi dụng cả một giáo sư tiên sỹ tài năng và bản lĩnh nguyên thủ trưởng? Người dân Văn Giang mất đất, mất kế sinh nhai vì ông, nên họ nảm áo ông đòi, không ai xui họ cả. Vì người mất đất, kẻ hưởng lợi mà gây nên cảnh chia rẽ, thậm chí đánh đập nhau, ảnh hưởng xấu an ninh xã hội, không có thể lực thủ địch nào tự nhiên nhảy vào lợi dụng cả! Ở bất cứ quốc gia và chính thể nào cũng tồn tại sự đối lập và cả những phe phái mâu thuẫn đối kháng, đó chính là chất xúc tác để chính phủ điều hành đất nước tốt hơn, dân chủ hơn.

Đọc lá thư của giáo sư Đặng Hùng Võ tôi cảm thấy đáng thương và đáng buồn cho nhân cách và bản lĩnh của một người từng được coi là trí thức hàng đầu của Việt Nam. Một người tự khoe rằng: “Các tổ chức quốc tế đánh giá cao cái tài và cái tâm của tôi, viết gì cũng sâu sắc, nói gì cũng thành tâm, làm gì cũng trách nhiệm!”

Một người viết gì cũng sâu sắc, nói gì cũng thành tâm, làm gì cũng trách nhiệm, mà 10 năm trước ký công văn cho Cao Minh Huệ, giám đốc sở Tài nguyên Môi trường tỉnh Bình Dương, bán gần một ngàn héc-ta đất của nhà nước chia nhau mấy trăm tỷ đồng, đã phải ngồi trước cơ quan điều tra để trả lời về cái gọi là “cú bắt tay bạc tỷ”? Một người như vậy mà ký một lúc hai tờ trình sai quấy gây bán loạn lòng dân, đã nhận sai rồi giờ lại đổ vấy cho người khác? Cũng con người ấy hèn nhất đến mức kéo cả đứa con bé bỏng của mình vào cuộc để lí giải

cho cái gọi là “vì không tỉnh táo nên nhận lỗi vội vàng”?

Một con người như vậy nhẽ ra không nên tồn tại ở Đặng Hùng Võ, vì ông là người học hành tử tế, và có ý thức rất rõ rệt về hành vi của mình. Hãy nghe ông nói: “Có thể một chữ ký của mình một người nào đó đòi được đất, nhưng khiến cho một cán bộ bị kỷ luật. Bất cứ hành vi nào của người quản lý phải ý thức được là nó tác động đến người khác rất nhiều!”

Hành vi của Đặng Hùng Võ đã đang tác động lên hàng ngàn bà con nông dân Văn Giang, làm ảnh hưởng đến chính sách về nông nghiệp, nông thôn, đến an ninh chính trị và xã hội, làm mất niềm tin vào đảng và chính phủ. Ông phải ngẩng đầu lên đối mặt với nó, nhìn thẳng vào sự thật để giải quyết, đừng làm con kỳ đà rúc đầu vào cát!

Con người ta không ai có thể tránh được khuyết điểm, sai lầm, thậm chí tội lỗi trong suốt cuộc đời của mình. Một chính khách dù tài ba lỗi lạc như nguyên Tổng thống Mỹ Roosevelt, như lãnh tụ Ấn Độ, M. Gandhi cũng mắc rất nhiều sai lầm, vì đó cũng là những con người. Nhân dân tha thứ cho họ, lịch sử vẫn tôn vinh họ. Nhưng nếu như họ chối bỏ trách nhiệm, không trung thực và quay quắt theo kiểu “lựa lựa trên đầu mà đổ sặc phù sa!” kiếm chỗ yên thân thì không chỉ khi sống mà lúc chết họ vẫn bị phi nhỏ.

Là một thảo dân, xin mượn ý tứ câu nói của cụ Nguyễn Công Trứ, tôi khuyên giáo sư Đặng Hùng Võ, nếu đúng như ông đã nói rằng ông làm quan không thấy vinh, thì bây giờ ông hãy gượng đứng dậy làm một người dân không thấy nhục. Vinh và nhục dù là hai phạm trù đối kháng nhưng nó luôn tồn tại trong mỗi chúng ta ông ạ!

Minh Diệm

<http://quechoa.vn/2012/12/22/dang-hung-vo-lay-nhuc-lam-vinh/>

ĐẠI TÁ TRẦN ĐĂNG THANH "đã ngu lại còn tỏ ra nguy hiểm!" — Lê Diễn Đức 23-12-2012 —

Từ vài hôm nay trên Internet lan truyền rộng rãi bài giảng về Biển Đông của Trần Đăng Thanh, đại tá, phó giáo sư, tiến sĩ, nhà giáo ưu tú, giảng viên Học viện Chính trị thuộc Bộ Quốc phòng. Bài giảng này được ông Thanh truyền giảng cho lãnh đạo các Đảng ủy khối, lãnh đạo Đảng, Tuyên giáo, Công tác chính trị, Quản lý sinh viên, Đoàn, Hội thanh niên các trường Đại học-Cao đẳng Hà Nội.

Tôi chợt nhớ đến hình ảnh trong cuốn phim nổi tiếng đoạt nhiều giải Oscar "Zorba the Greek" (1964), trong đó có một goá phụ phạm luật Sharia của đạo Hồi bị ném đá đến chết. Ông Trần Đăng Thanh, tuy không bị cục đá thật nào ném trúng vào thân thể, nhưng loạt "đá dư luận" xem ra còn dữ dội hơn trận ném đá thật trong phim "Zorba the Greek". "Lời nói đọi máu", có câu tục ngữ như thế.

Tuy nhiên trường hợp bị "ném đá" của ông đại tá và của goá phụ trong phim khác nhau.

Vì tình yêu và vì luật lệ hà khắc của đạo Hồi, cái chết bi thảm của người goá phụ trẻ đẹp làm mọi người thấy đáng tiếc, đáng thương tâm, còn với ông đại tá Trần Đăng Thanh thì đáng kiếp!

Không tính tới những lời phê phán, chỉ trích nặng nề của vô số người ăn danh trên Internet, tôi chỉ chọn lọc vài đoạn của những người với tên tuổi thật sống trong nước, tuyệt nhiên không phải của "thế lực thù địch" nào.

Ông Hà Văn Thịnh, giảng viên sử học tại đại học Huế viết: "*Cái sự dốt ngút ngàn, trùng điệp của quan chức ta lâu nay giống như mùa rươi, nhiều đến nỗi chán đến mức không thể đếm và không muốn bàn thêm nữa... Thế nhưng, đọc bài giảng của ông Trần Đăng Thanh thì quả là quá sức chịu đựng – thần kinh căng thẳng gần như sắp bị đột quỵ vì không thể nào tưởng tượng nổi một người kém cỏi và u mê đến*

thế vẫn có thể giảng bài cho những "siêu nhân" của nghệ thuật giảng bài? Mọi giới hạn của lòng tự trọng và tính khiêm tốn, sự đúng mực của hiểu biết đều bị biến thành trò hề chính trị thích bõn cợt với nỗi đau của 90 triệu con người"...

Trong bài "Điểm vườn bàn ăn nghĩa", Blogger Dong Phung Viet, sau khi liệt kê các loại điểm trong xã hội, đã ám chỉ Trần Đăng Thanh như một thứ "điểm vườn": "*Dân Nam bộ còn một từ khác để chỉ thứ "điểm" mặt hạng, ai cũng biết là "điểm", "điểm" mà chẳng gặt được ai, đó là... "điểm vườn"*.

Blogger Minh Diện, khi mô tả "thái độ hách dịch, bề trên, thái độ trịch thượng võ biền" của Trần Đăng Thanh, đã đập lại những lý luận chường tai, gai mắt trong bài giảng và cho rằng, "nếu có ai làm nhục đảng, làm mất niềm tin vào đảng, thì đó chính là đại tá Đăng Thanh": "*Đại tá Trần Đăng Thanh ba hoa để giấu giếm sự nông cạn, hay cố tình áp đặt tính định hướng chính trị vào bài giảng của mình khiến gương ép, không trung thực, phô ra một thứ kiến thức tạp nham xà bần nát, như rắc tấm vải cam cho gà con... Một cách nhìn thiên cận, phi logic. Một bộ óc u mê, một tâm hồn què quặt, cái đầu kém nơ-ron thần kinh. Nói bừa nói ầu, làm chính trị mà ăn nói mạch quế, hồ đồ..."* - là một số nhận định tìm thấy trong bài (đã nêu) của Minh Diện.

Quan hệ giữa Trung Cộng và đảng Cộng sản Việt Nam đặt trên nền tảng mang ơn Trung Cộng, còn với Mỹ thì "tội ác trời không dung, đất không tha" trong bài giảng của ông Trần Đăng Thanh, là những chủ đề gây tranh cãi sôi động nhất.

Những lập luận phải trái về "ân oán" sòng phẳng với Trung Cộng, vạch ra sự u tối về kiến thức, ngu xuẩn trong tư duy đối ngoại của ông đại tá Trần Đăng Thanh, thiết nghĩ đã quá đủ trong các phân tích, phản biện của nhiều tác giả, các bài đã

dẫn ở trên và có thể bổ sung thêm tiếng nói của những người am hiểu Trung Quốc, như Thiếu tướng Nguyễn Trọng Vĩnh, cựu đại sứ Việt Nam tại Bắc Kinh từ năm 1974 đến năm 1987 và nhà nghiên cứu Đinh Kim Phúc trong bài phỏng vấn của RFA ngày 19-12-2012.

Vì thế, tôi không có ý định tham gia thêm vào cuộc "ném đá" nữa, bởi vì danh tiếng và danh dự (nếu có) của ông đại tá, đã trở thành mớ giẻ rách vô dụng, sau bài giảng của ông ta.

Tôi chỉ muốn nói thêm về chuyện "sổ hưu", cái thứ mà ông đại tá kêu gọi mọi người bằng mọi giá giữ vững chế độ, bởi vì, theo ông ta, mất chế độ là mất hết, trước nhất là mất... sổ hưu, nhằm mục đích hù dọa giới công nhân viên chức nhà nước trong bộ máy hiện thời!

"Sổ hưu" của ông đại tá cũng đã thành đề tài cho nhiều chuyện tiêu lâm, giàu cợt, mỉa mai trên Internet.

Nhà văn Nguyễn Quang Lập viết (trên Facebook): "*Bảo vệ chế độ là bảo vệ cái... sổ lương hưu (đã lĩnh và sắp lĩnh). Chưa bao giờ những lời rao giảng về lý tưởng XHCN lại "thực dụng" đến như thế và cũng... thâm thiết đến như thế!"*

Giảng viên đại học Huế Hà Văn Thịnh chỉ rõ: "*Nói cái nội dung sổ hưu thì chẳng phải ông đang tầm thường hóa, trần tục hóa, tiền hóa, thực dụng hóa CNXH đó sao? Lý tưởng sổ hưu là "tư tưởng sáng tạo" của "Tổ quốc thời XHCN"? Ngay đến Tổ quốc cũng chỉ là món hàng có thời hoặc lỗi thời thì quá thật, lòng yêu nước và tinh thần dân tộc đã trở thành cái đáy tận cùng của si nhục" (bài đã dẫn).*

Tuy nhiên, trong một xã hội bị bịt miệng, lời đe dọa mất sổ hưu của ông đại tá rất dễ làm nhiều người cả tin và ngộ nhận.

Trong bài giảng, ông đại tá lấy sắc lệnh cắt bỏ lương hưu trí của Boris Yeltsin đối với công chức làm việc thời CS sau khi Liên Xô bị sụp đổ, như là một ví dụ, hoàn toàn không có căn cứ. Công chức, thậm chí các đảng viên của đảng Cộng sản (CS) Liên Xô cũ, vẫn được hưởng lương hưu trí bình thường.

Hơn thế, hai năm sau khi Liên

Xô tan vỡ, năm 1993, đảng CS Liên bang Nga thành lập, được xem là sự nối tiếp của ĐCS Liên Xô, đứng đầu là Gernady Ziuganov, liên tiếp tham gia tranh cử và là một đảng đối lập trong quốc hội Nga (hiện chiếm xấp xỉ 20% số ghế).

Trong thực tế, lấy nước Nga như là một ví dụ để chứng minh cho những gì diễn ra thời hậu Cộng sản tại châu Âu là không đầy đủ và sai lầm. Trong bảng xếp loại chỉ số dân chủ (democracy index) toàn cầu của các tổ chức quốc tế, từ nhiều năm nay chưa bao giờ nước Nga được xem là quốc gia dân chủ, mà là một chế độ chuyên chế (authoritarian regime), thậm chí báo chí còn xem như một nhà nước mafia.

Đề hiểu rõ hơn những giá trị của xã hội dân chủ trong tiến trình chuyển hoá từ chế độ CS, cần tham chiếu các quốc gia đang xây dựng một nền dân chủ đúng nghĩa, như Ba Lan, Czech, Hungary, Latvia, Lithuania, Estonia v.v..., cho dù đây cũng mới chỉ là những nền dân chủ non trẻ được gọi là dân chủ chưa hoàn thiện (flawed democracy)

Sau khi xoá bỏ chế độ CS, ví dụ, nhà nước dân chủ Ba Lan vẫn bảo đảm và duy trì quyền lợi hưu trí và an sinh xã hội cho tất cả công chức đã làm việc trong bộ máy nhà nước CS, thời gian làm việc vẫn được tính vào mốc được nghỉ hưu, 20 năm làm việc cho phụ nữ, hoặc 25 năm cho nam giới.

Chỉ những người trực tiếp gây nợ máu với nhân dân mới bị đưa ra tòa án xét xử, còn Luật Thanh Lọc hạn chế việc tham gia vào các vị trí quan trọng của nhà nước và xã hội, chỉ đối với cựu công chức an ninh, mật vụ.

Luật Thanh Lọc của Ba Lan xác quyết rằng "công việc hoặc sự phục vụ trong các cơ quan an ninh của nhà nước CS, hoặc sự hỗ trợ của những cá nhân đối với các cơ quan đó trong việc cung cấp các thông tin chống lại phe đối lập dân chủ, công đoàn, hiệp hội, Giáo hội và các hiệp hội tôn giáo, vi phạm quyền tự do ngôn luận và hội họp, vi phạm quyền sống, tự do, sở hữu tài sản và sự an toàn của công dân, đã liên đới chặt chẽ với sự vi phạm nhân quyền

và quyền của công dân nhằm bảo vệ quyền lợi của chế độ CS toàn trị".

Vì thế, Luật Thanh Lọc bắt buộc những ai làm việc trong bộ máy nhà nước ở vị trí lãnh đạo từ trung ương tới địa phương, phải tự khai báo và sau đó được Tòa án Thanh lọc thẩm tra, phán quyết xem có hợp tác với an ninh CS hay không. Bất cứ ai, không có ngoại lệ, nếu bị phát hiện đều phải từ nhiệm.

Mãi 20 năm sau, vào năm 2010, trên cơ sở phán quyết của Tòa án Hiến pháp, Ba Lan mới thực hiện luật cắt giảm lương hưu trí đối với các cựu nhân viên an ninh CS, vì luật này cho rằng, họ đã thực hiện các nhiệm vụ của mình để "bảo vệ một hệ thống quyền lực vô nhân đạo", "đã được hưởng nhiều đặc ân về pháp lý và vật chất. Chế độ đã cho phép họ gây tội ác mà không hề bị quy kết trách nhiệm và bị trừng phạt bởi pháp luật".

Duy trì những ưu đãi từ thời CS, giới cựu công chức an ninh CS Ba Lan trong suốt hai thập niên vẫn được hưởng tỷ lệ cao gấp đôi, 2,6% cho một năm làm việc, so với mức bình thường 1,3%, từ năm 2010, theo luật mới giảm xuống còn 0,7%.

Tuy nhiên, luật cắt giảm lương hưu trí không áp dụng cho những cựu nhân viên an ninh CS đã từng giúp đỡ phe đối lập dân chủ, nếu họ được xác nhận hoặc chứng minh được như vậy.

Lech Walesa, cựu lãnh đạo của CD Đoàn kết đã viết xác nhận cho một số người và nói "Chúng ta không nên đối xử tệ với họ. Nếu không có những người này từ phía bên kia, chúng ta sẽ còn phải chịu đựng chế độ CS lâu thêm".

Mặc dù Hiến pháp Ba Lan cấm chủ nghĩa CS, nhưng vẫn tạo cơ hội bình đẳng cho những người cựu CS Ba Lan.

Từ bỏ ý thức hệ CS, những người cựu CS Ba Lan đã thành lập Liên minh Cánh tả Dân chủ, đứng đầu là ông A. Kwasniewski, một cựu Bộ trưởng thời CS, hoạt động theo khuynh hướng dân chủ-xã hội đang phổ biến tại châu Âu, trở thành một lực lượng quan trọng trên sân khấu chính trị Ba Lan. Bản thân ông Kwasniewski đã giành

thắng lợi trong các cuộc bầu cử tự do, làm Tổng thống Ba Lan hai nhiệm kỳ (1995- 2005).

Một chứng minh cho giá trị của xã hội dân chủ nữa gần đây có thể kể đến bà Park Geun-hye, con gái của nhà cựu độc tài Park Chung-hee, đã giành chiến thắng trong kỳ bầu cử tổng thống, trở thành nữ tổng thống đầu tiên ở Hàn Quốc, một quốc gia với xã hội bảo thủ, trọng nam khinh nữ truyền thống.

Những nguyên tắc và định chế dân chủ phổ quát đã buộc các nhà nước dân chủ hậu CS thực thi các chính sách nhân đạo, công bằng và hợp lòng người đối với mọi công nhân viên chức trong chế độ CS cũ.

Các nhà nước dân chủ ở Đông Âu đã không bắt bỏ tù cải tạo hàng loạt công chức cũ, không quốc hữu hoá tài sản cũng không đòi tiền kiểu cướp trắng của công dân như ĐCS VN đã tiến hành sau năm 1954 tại miền Bắc và sau 1975 tại miền Nam

Kẻ ác thường có tật giết mình, nên ông đại tá Trần Đăng Thanh đã hồ đồ dọa mất sổ hưu nhằm lung lạc tinh thần của hàng triệu người đã và đang phục vụ cho nhà nước CSVN, có khát vọng hướng tới một VN dân chủ tự do, văn minh và nhân bản.

Kết luận

Trong năm 2012 có hai hiện tượng trong ngành giáo dục bị "ném đá" vì hồng hực kiến thức. Đó là trường hợp bài văn về "món" canh gà Thọ Xương của cô giáo Hà Thị Thu Thủy và bài giảng của đại tá Trần Đăng Thanh.

Trước sự phê phán, mĩa mai của dư luận, không chịu nổi áp lực, cô giáo Thủy bị suy sụp tinh thần, đã phải vào nằm viện và sau đó xin nghỉ dạy.

Một cô giáo bình thường, bị giới hạn về sự hiểu biết văn học không là điều gì ghê gớm quá mức, nhất là trong bối cảnh chất lượng của giáo dục bị suy thoái nghiêm trọng, nhưng cô giáo Thủy đã xử sự như 1 người có lòng tự trọng và danh dự.

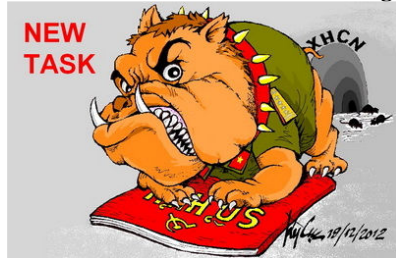
Một đại tá với học hàm cao, mang danh hiệu "nhà giáo ưu tú", không chỉ hồng hực về kiến thức mà còn cả đạo đức, bị dư luận lên án đồng khắp như mấy ngay qua, thiết nghĩ, nếu còn chút liêm sỉ, hãy ngay

lập tức lột bỏ bỏ áo quan, trả lại học vị và danh hiệu cao quý của nhà giáo, để về nuôi gà cho vợ.

Và song song, ông đại tá nên xin cấp ngay... sổ hưu (non), cất kỹ nó và có thể ăn ngon, ngủ yên với nó trong một nhà nước Việt Nam dân chủ tương lai.

Ngược lại, từ nay sự có mặt của ông ở bất cứ đâu, khi bị nhận diện, sẽ bị nhìn nhận như một thằng hề, ngu dốt và dối trá.

© 2012 Lê Diễn Đức RFA Blog

Biếm họa của Nguyễn Tâm Thiện (Kỳ Văn Cục)

người Mỹ chưa hề, chưa từng và không bao giờ tốt thật sự với chúng ta cả... Nếu có tốt chỗ này, có ca ngợi chúng ta chỗ kia, có ủng hộ chúng ta về Biển Đông chẳng qua vì lợi ích của họ. Họ đang thực hiện "thả con săn sắt, bắt con cá rô"...tội ác của họ trời không dung, đất không tha."

Tiếp tục khẳng định, lập trường của đảng và nhà nước Cộng sản VN là "không được mất chủ quyền và quyền chủ quyền nhưng phải ưu tiên tối thượng là giữ được môi trường hòa bình." Cũng như nỗi lo sợ lớn nhất của đảng và nhà nước Cộng sản VN không phải là mất nước mà là diễn biến hòa bình, sợ các thế lực thù địch chống phá.

Gọi các cuộc biểu tình vì lòng yêu nước phản đối TQ của người dân là những "cuộc biểu tình bất hợp pháp", ngài đại tá hăm dọa nếu trường đại học nào còn để sinh viên tham gia biểu tình "trước hết khuyết điểm thuộc về các đồng chí Hiệu trưởng và Ban Giám hiệu trường đó, trước hết thuộc về Bí thư Đảng ủy -phòng quân lý sinh viên của trường Đại học đó".

ngài đại tá Trần Đăng Thanh? Mà sự thật sẽ nguy hiểm hơn nhiều và cũng chưa xót cho đất nước, dân tộc VN hơn nhiều, nếu đây là quan điểm chung nhất quán của nhà nước Cộng sản VN từ xưa cho đến tận bây giờ?

Điều đó lý giải vì sao khi nhà cầm quyền TQ từ lâu đã tự lột mặt nạ từ một "anh bạn 16 chữ vàng" của nhà cầm quyền VN thành kẻ thù muôn năm cũ của dân tộc, liên tiếp có những hành động ngang ngược, gây hấn, đầy tham vọng muốn nuốt trọn VN và khu vực biển Đông nói chung nhưng nhà cầm quyền VN vẫn xem TQ là bạn, vẫn nhịn nhục không giới hạn bởi tâm lý "không được quên ơn TQ".

Ngược lại, vẫn xem Mỹ là kẻ thù thì nhà nước Cộng sản VN mới cố tình chọc giận Mỹ và các nước tự do dân chủ trên thế giới khi bắt chấp dự luận quốc tế, tiếp tục bằng thành tích tệ hại về nhân quyền, đàn áp tự do dân chủ, đàn áp tôn giáo, tiếp tục lộ trình lợi ngược dòng với xu hướng dân chủ tiến bộ chung trên toàn cầu. Năm nào cũng vậy, vào những ngày lễ có liên quan đến "sự nghiệp chiến đấu và chiến thắng đế quốc Mỹ", nhà nước VN đều kỷ niệm rình rang, mới đây lại kỷ niệm 40 năm "chiến dịch Điện Biên Phủ trên không" như cố tình chọc ngoáy vào vết thương cuộc chiến VN với Mỹ, trong khi không hề dám nhắc nhở gì đến cuộc chiến tranh biên giới hay các trận hải chiến đau thương với TQ.

Nhận xét về não trạng, tư duy, tầm nhìn chính trị của các quan chức, các lãnh đạo đảng và nhà nước Cộng sản VN lâu nay, có thể nói không ngoa rằng phần lớn trong số họ thật khác nhau những cái đồng hồ chết đã vĩnh viễn đứng lại từ vài chục năm về trước.

Mặc cho thời cuộc thay đổi, Liên Xô và khối xã hội chủ nghĩa cũ ở Đông Âu sụp đổ, chủ nghĩa Cộng sản cùng với chủ nghĩa Phát xít chính thức bị lên án ở khắp nơi. Trên thế giới chỉ còn lại vài nước do đảng Cộng sản duy nhất lãnh đạo trong đó chính các đảng Cộng sản và các xã hội TQ, VN, Cu Ba cũng đã bị biến màu, biến hình không còn là cái đảng ban đầu cũng như những mô hình xã hội XHCN lúc đầu mà họ hướng tới nữa...

Rồi bao nhiêu sự kiện khác trên thế giới đã nổ ra, mùa xuân Ả Rập cuốn trôi đi bao nhiêu chế độ độc tài, gần đây ngay một nước độc tài cố như Myanmar cũng đã thay đổi, cùng lúc trong thời gian qua TQ đã kíp bịch lộ âm mưu bành trướng của họ đối với các nước trong khu vực và kíp

NHỮNG CÁI ĐỒNG HỒ CHẾT

.....Song Chi 24-12-2012.....

Bài giảng về biển Đông cho các lãnh đạo Đảng ủy khối, lãnh đạo Đảng, Tuyen giáo, Công tác chính trị, Quản lý sinh viên, Đoàn, Hội thanh niên các trường Đại học-Cao đẳng Hà Nội của "ngài" Đại tá, Phó giáo sư, Tiến sĩ, Nhà giáo ưu tú Trần Đăng Thanh -Học viện Chính trị Bộ quốc phòng thật sự đã làm nổi lên một cơn sóng phần nộ của mọi người. Đăng trên trang Nhật báo Ba Sàm ngày 19-12, vào cuối ngày 20, bài này đã nhận về 577 phản hồi, và vẫn đang tăng lên, trong đó mọi người không tiếc lời... chửi rủa.

Vì sao vậy? Như mọi người cũng đã nêu ra, rằng không chỉ vì cái bài giảng lộn xộn thể hiện một tư duy lộn xộn rối rắm, học hành không đến nơi đến chốn, kiến thức hổng lỗ mỗ mỗ nhưng lại đi giảng dạy cho người khác của ngài Đại tá có lắm học hàm học vị này, nhưng bởi vì đó một thứ tư duy cũ kỹ, lạc hậu, phản động, một tầm nhìn và quan điểm chính trị, đối ngoại cực kỳ sai lầm và nguy hiểm cho đất nước, cho dân tộc VN.

Đó là, tiếp tục khẳng định: đối với TQ "ta không quên họ đã từng xâm lược chúng ta nhưng ta cũng không được quên họ đã từng nhường cơm xẻ áo cho chúng ta. Ta không thể là người vong ơn bội nghĩa..." trong khi đối với Mỹ thì "Các đồng chí nhớ

Nhưng điều khôi hài lố bịch nhất là khi ngài đại tá nhắc đến việc sau khi Liên Xô sụp đổ, Boris Eltsin lên nắm quyền đã ra hai quyết định: "Một là cấm đảng Cộng sản hoạt động, hai là không trả lương cho những người đã từng tham gia chính quyền Xô Viết." Từ đó ngài đại tá hù dọa những người đang ngồi nghe rằng:

"Hiện nay các đồng chí đang công tác chưa có sổ hưu nhưng trong một tương lai gần hoặc một tương lai xa chúng ta cũng sẽ có sổ hưu và mong muốn mỗi người chúng ta sau này cũng sẽ được hưởng sổ hưu trọn vẹn. Và tôi đi giảng bài cho tất cả các đối tượng, bảo vệ tổ quốc Việt Nam thời XHCN hiện nay có rất nhiều nội dung, trong đó có một nội dung rất cụ thể, rất thiết thực với chúng ta đó là bảo vệ sổ hưu cho những người đang hưởng chế độ hưu và bảo vệ sổ hưu cho những người tương lai sẽ hưởng sổ hưu, ví dụ các đồng chí ngồi tại đây. Cho nên ta phải nói rõ luôn, hiện nay chúng ta phải làm mọi cách để bảo vệ bằng được Tổ quốc Việt Nam thời XHCN."

Thật không còn biết nói gì khi đọc/nghe xong cái bài giảng của ngài đại tá!

Nhưng, phải chăng đây chỉ là lập trường, quan điểm chính trị nói chung và đối ngoại nói riêng của riêng một

“dạy” cho VN vài bài học, nuốt của VN một ít lãnh hải lãnh thổ...

Vậy mà các nhà lãnh đạo VN vẫn tiếp tục cái tư duy như từ những năm 60, 70 của thế kỷ XX.

Suy nghĩ của họ không chỉ cũ mèm so với thời cuộc mà còn rất khác, thậm chí hoàn toàn mâu thuẫn với nguyện vọng của nhân dân trong việc nhận định bạn, thù, cái gì là quan trọng nhất cho đất nước, cho dân tộc, hướng đi sắp tới của VN ra sao trong trật tự mới của toàn cầu v.v...

Không chỉ một ngài đại tá, những người ở cấp cao hơn cũng vậy.

Mới đây, tại Hội nghị Công an toàn quốc chiều 17-12, ông Thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng cũng nhắc lại nỗi lo ngại về các thế lực chống phá qua “diễn biến hòa bình, chiến tranh thông tin, chiến tranh tâm lý”, đồng thời “chỉ đạo lực lượng công an không để nhen nhóm hình thành các tổ chức chính trị đối lập chống phá” (“Không để nhen nhóm hình thành tổ chức đối lập chống phá”, báo Đất Việt).

Từ nhiều năm nay, một cụm từ thường xuyên xuất hiện trong hầu hết mọi bài nói chuyện về an ninh quốc phòng của các nhà lãnh đạo đảng, nhà nước Cộng sản VN, thể hiện nỗi lo sợ lớn nhất và thường trực của họ là “diễn biến hòa bình” từ các nước dân chủ tác động vào VN, từ trong sự thức tỉnh của chính người dân, kể cả trong chính nội bộ đảng viên, quan chức. Nghĩa là lo sợ sự sụp đổ của đảng, của chế độ. Chứ không hề lo lắng quan tâm gì đến tình thế nghiêm trọng và nguy cơ mất biển, mất nước của VN!

Cũng mới đây, báo Quân đội Nhân dân ngày 17 tháng 2 lại có bài “Tiếp tục khẳng định vai trò lãnh đạo của đảng Cộng sản VN”, nhấn mạnh việc sẽ không có thay đổi gì về điều 4 của Hiến pháp năm 1992, quy định về vai trò lãnh đạo của ĐCSVN đối với Nhà nước CHXHCN Việt Nam và toàn xã hội. Vì “*Trước hết, việc này xuất phát từ tính chính đáng cầm quyền của Đảng. Đảng ta là đảng duy nhất cầm quyền. Tính chính đáng cầm quyền của Đảng là sự lựa chọn lịch sử, được nhân dân thừa nhận.*”

Qua tất cả những biểu hiện rõ ràng từ trước đến nay của các thế lực lãnh đạo đảng và nhà nước Cộng sản VN từ lập trường chính trị, chính sách đối ngoại (dù bên ngoài có những lúc tưởng như nước đôi, ngả về phía Hoa Kỳ), đối nội, nhất là việc tiếp tục giành độc quyền lãnh đạo đất nước, hẳn đã cho người dân VN, nhất là những ai còn hy vọng vào sự thay đổi, thức tỉnh của họ, thấy rõ sự thật.

Nếu như trước kia trong thời chiến tranh với Mỹ và miền Nam Cộng hòa, dù phải hy sinh hàng triệu nhân mạng, phải mang cái ơn giúp đỡ của Liên Xô, Trung Quốc mà nhà cầm quyền đã bắt cả dân tộc phải trả bằng xương máu, tài nguyên cho đến đất đai của tổ tiên, họ cũng đánh, đánh chiếm miền Nam đến cùng, để giành quyền lãnh đạo đất nước, thì bây giờ họ cũng sẽ giữ cái quyền ấy đến cùng dù có phải bán rẻ lãnh thổ lãnh hải và chủ quyền đất nước.

Trước sau như một, đảng và nhà nước Cộng sản VN chỉ trung thành với quyền lợi của chính nó, chứ chưa và không bao giờ vì quyền lợi của đất

nước, dân tộc.

Không phải từ những luận điệu “xuyên tạc” nào của các “thế lực thù địch” mà chính từ miệng họ, từ các ông lãnh đạo cao cấp cho đến một ông đại tá như ông Trần Đăng Thanh đã tự mình nói ra.

Vậy thì còn trông chờ gì vào sự thay đổi ở họ? Tự do cho dân tộc, tương lai tươi sáng thoát khỏi nguy cơ mất nước hay vòng kềm tỏa của TQ và sự lạc hậu về mọi mặt dưới sự lãnh đạo của đảng Cộng sản chỉ có thể có được, do chính người VN tự giành lấy.

Theo Blog Song Chi (RFA)

ĐÊM KHÓ NGỦ

*Đã cuối đời tóc mấy màu phai
Bỗng khó ngủ như ngày xưa thơ đại áy
Khắc khoải chờ Bình Minh trở dậy
Lần hẹn đầu tiên, hạnh phúc mỉm cười...
Nhưng đêm này, chẳng phải thế em ơi
Cùng triệu người
Thức đợi Ngày Mai đến
Ngày hàng triệu trái tim dội thành sóng biển
Đề bừng lên
Ánh sáng ban ngày...
Triệu triệu người nối những vòng tay
Đề đòi lại những gì đã mất
Hoàng Sa, Trường Sa, Lâm Ngươi, Sự Thật...
Bao nhiêu năm tăm tối, mê nhòa...
Có bao giờ yêu tiên tổ mẹ cha
Lại phải viết đơn trình lên, xin phép?
Có nơi đâu muốn tốt đời, sống đẹp
Phải tìm đến kẻ mù chỉ lối, chỉ đường đi?
Không kể hết những đau thương phận kiếp sống quỳ
Mỗi ngày qua, tìm mỗi ngày rỉ máu
Đất nước lâm than, chúng cố tình che giấu
Tương lai như hoàng hôn chập choạng lối về
Những kẻ cướp ngày cùng kẻ cướp nước tham si
Cứ hữu hảo mặc dân tình rên xiết
Biển Đông, “Hai Sa”, kẻ thù bắn giết
Tổ quốc, ngư dân lâm cảnh khổ cùng!
Chúng muốn ta bị vùi trong nắm mộ chung
Cướp hết biển trời bắt ta sống nhục
Chúng muốn ta sụt sùi than khóc
Nô lệ đấng cay, lẫn lóc kiếp người...
Không!
Không thể nào chịu nhục, buông xuôi
Cả nước hôm nay đã tỉnh thức rồi
Cả com măng (comment) cũng trở thành lịch sử
Cả nỗi sợ cũng không còn sợ nữa
75 phân hồi, 4 giờ sáng, AnhBaSam ơi*...
Ngày Mai...
Ta sẽ hát vang bài ca yêu nước
Dậy mà đi, chống kẻ thù xâm lược
Không thể nào không thức em ơi
Khó ngủ đêm nay
Cho Đất Nước
Mỉm cười...*

Hà Văn Thịnh, 9.12.2012.

Công an văn hóa - Văn hóa công an

.....**Tưởng Năng Tiến 15-12-2012**.....

Ai nuôi chúng mày lớn. Cho áo mặc, cơm ăn. Để mà theo bọn ác. Quay lại đánh người dân? (Thái Bá Tân)

Có bữa, vừa mới đặt mắt vào trang Dân Luận đã thấy hình (ngó buồn thiu) cùng với những lời cảm ràm của nhà báo Trương Duy Nhất:

“Sau khi về quê ngoại truy lục lý lịch, sáng qua thứ sáu 12-10-2012, công an tiếp tục làm việc với tôi.

Thật ra đây là lần thứ ba. Hai lần trước tôi đã im lặng bởi coi đó là những động thái góp ý thiện chí, tích cực. Lần này là A 87 (Cục an ninh thông tin truyền thông Bộ Công an), cơ quan an ninh văn hóa và an ninh điều tra...

Một ‘biên bản lấy lời khai’ được lập như mọi lần. Tôi ký như muốn rạch nát tờ giấy sau khi ghi ‘Tôi không đồng ý với cách ghi lời khai’ bởi tôi không phải là tội phạm và cũng không có hành vi sai phạm nào. Tôi không đồng ý với những nhận xét mang tính qui chụp của câu hỏi. Trang blog của tôi không có bất cứ điều gì sai phạm.”

Trước đây, đã có lần, tôi nghe nhà thơ Trần Mạnh Hào cũng cần nhân y chang như vậy:

“Mà thẳng Tây gian ác cũng lạ... Nó cóc có **Ban Tư tưởng**, cóc có **A25**, cóc có hàng chục cơ quan, hàng trăm người thò tay, thò chân vào nắn nắn từng con chữ như chế độ độc lập, tự do bấy giờ. Trong thời Tây, nô lệ muôn vàn, gian ác muôn vàn, không hiểu các bố nhà văn ta hồi ấy tự do sáng tác ở đâu ra mà sinh ra không biết bao nhiêu là kiệt tác truyền tới hôm nay...”

“Trong thời Tây nô lệ muôn vàn” và “gian ác muôn vàn” thườ trước, nói nào ngay, Việt Nam không có đủ kiểu và đủ cỡ công an như hiện nay: công an khu vực, công an giao thông, công an vũ trang, công an kinh tế, công an tôn giáo, công an biên phòng, công an phòng chống tội phạm, công an môi trường, công an an ninh, công an hình sự, công an tư pháp, công an hải quan, công

an phi trường, công an bến cảng...

Và đất nước này, không chừng, dám là xứ sở duy nhất có một lực lượng được mệnh danh là Công an Văn hoá (cùng với một thứ văn hoá đặc thù mà nhà báo Bùi Tín đặt tên là nền Văn hoá Công an) có mặt ở khắp mọi nơi, từ hè phố đông người, vào đến trong trong đồn kín:

“Thỉnh thoảng người ta lại mở một đợt càn quét vỉa hè. Phải nói sức sống vỉa hè thật là dai dẳng. Hàng đoàn công an, phòng thuế, quản lý thị trường, khu phố... giăng từng quang rau muống, xách từng sảo cà chua, thu từ nồi bún riêu, rá xôi. Vỉa hè sạch bách được vài ngày. Rồi như Phạm Nhan, nó lại mọc ra. Lại phải mở một đợt càn quét mới. Biết bao giai thoại, huyền thoại chung quanh việc đó. Nào là một anh quản lý thị trường kéo cái thùng của bà bán xôi đội trên đầu xuống, thế là cả một nồi cứ ụp lên mặt anh ta. Rồi chuyện mấy anh liên ngành thu nồi bún riêu vào trụ sở đang ngồi đánh chén với nhau thì bà bán bún vào, bà móc túi lấy ra mấy quả chanh để các thủ trưởng dùng “vì riêu nhà em hôm nay ít chua.” (Bùi Ngọc Tấn. Chuyện Kể Năm 2000, tập II. CLB Tuổi Xanh, Hoa Kỳ: 2000).

Khi vào miền Nam, ảnh hưởng tính ôn hoà của sông nước Cửu Long, Văn hoá Công an xem ra có phần xuê xoa hơn chút xíu: *Samit* (thuộc ngon Thái Lan) nói ít hiểu nhiều. *Ba Con Năm* (555) vừa nằm vừa ký.

Qua đến Thời Kỳ Đổi Mới, tác giả Hồ Phú Bông có nhận xét như sau: “Thế giới bắt đầu đổ tiền của đầu tư vào Việt Nam. Tài nguyên, biển, đảo, đất đai, cộng thêm sức càn cù lao động của nông dân, công nhân nghèo khó, ‘Đảng ta’ đem đánh đôi tất cả cho Trung Cộng và Tư bản để chia chác lợi nhuận. Cũng chẳng cần che giấu, bất cứ nơi nào cơ ngơi của ‘Đảng ta’ cũng bề thế hơn của chính phủ. Đảng ủy, Chính trị viên bao giờ cũng nắm

trọn quyền lực. Tài sản của đảng viên, viên chức, con cái và gia đình giàu nứt đổ vỡ vách trước sự cùng khổ của cả ¾ dân số cả nước. Kỳ công này là phần thưởng tự chia chác của tầng lớp cai trị và phe cánh.”

Phần thưởng của phe công an, tất nhiên, không nhỏ. Nhờ thế, tô bún riêu, điều thuốc lá (thời bao cấp) không còn là nhu cầu thiết thân hàng ngày của họ nữa.

Phú quý sinh lễ nghĩa. Đám công an, từ đó, mỗi lúc một thêm quan quyền và quan cách. Họ có thể bóp cổ người dân chỉ vì “đi xe máy và bật đèn pha quá sáng” – theo như tường thuật của báo Dân Trí :

“Ông Nguyễn Văn Thanh (Phó trưởng Công an xã Long Hòa, thị xã Gò Công, Tiền Giang) đã dùng xe anh Bùi Văn Hùng, trói tay chân rồi cùng 2 người khác đánh đập, bóp cổ cho đến khi anh Hùng bị kiệt sức. Lý do chỉ vì nạn nhân đi xe máy và bật đèn pha quá sáng. Sự việc xảy ra tối 5-7 (2006), tại ấp Tân, xã Long Hòa. Anh Hùng dọa sẽ tố cáo liền bị ông Thanh dùng chân đạp thẳng vào mặt anh nhiều lần.”

Dùng chân “đạp thẳng vào mặt người dân” không phải là phương cách tác nghiệp riêng biệt của ông Nguyễn Văn Thanh ở Tiền Giang, hay ông Nguyễn Đức Minh ở Hà Nội. Cứ theo như “sưu tập” của tác giả Trương Nhân Tuấn (đọc được trên trang Thông Luận) thì công an ở bất cứ đâu cũng đều tai quái như thế cả:

- Ngày 8-8 (2006), anh Nguyễn Văn Hồ, trong lúc đi xe đạp ngang qua đồn công an phường Thanh Xuân, Hà Nội, đã bị hai công an chạy từ trong đồn ra gọi giật lại, rồi bị đánh nhiều lần vào đầu, ngực, tát và giật tóc. Lý do chỉ vì anh Hồ bị vẩu nặng, răng chĩa ra, theo lời hai công an thì “trông ngứa mắt”, “như trêu tức chúng ông”.

- Ngày 4-6 (2006), chị Trần Thị Thắm, mua bán đồng nát, đã bị ông Trần Nguyên, phó đồn công an ở thị xã Phú Thọ, bắt giam 24 tiếng. Lý do là chị đã rao “Ai sách báo giấy cũ bán đêêê...” quá to làm mất giấc ngủ trưa của ông Nguyễn.

Theo người dân xung quanh kể lại, chị Thẩm đã bị bắt tự tay đốt hết đồng giấy và các-tông chị thu lượm được trong ngày, và bị dán băng dính vào miệng trước khi được thả ra về.

- Ngày 24-3 (2006), đầu bếp và chủ nhà hàng thịt chó Hồng Cầu ở huyện Gia Lâm, Hà Nội, đã bị bốn công an đuối đánh. Hai người này phải nhảy xuống ao bơi mới thoát được trận đòn. Lý do là món dạ mận của nhà hàng “không được như”, ngoài ra lại bị “hết bánh đa”. Không bắt được chủ quán, bốn công an quay lại đập phá bát đĩa, bàn ghế...

Chỉ vì bật đèn quá sáng, rao hàng quá lớn, hay nấu món rựa mận không như mà người dân Việt bị công an đập vào mặt, dán băng dính vào miệng, hay tấn cho như đòn là chuyện thường ngày – lâu nay – vẫn xảy ra ở huyện. Nó đã trở thành truyền thống văn hoá, Văn hoá Công an.

Và với thời gian thì mức độ tàn ác của cái thứ văn hóa bạo ngược này mỗi lúc một đáng ngại, theo như nhận xét (tổng quát) của blogger Lê Anh Hùng:

“... như vụ việc Đại tá Đỗ Hữu Ca chỉ huy quân lính bắn xối xả vào nhà ông Đoàn Văn Quý ở Tiên Lãng (Hải Phòng) ngày 5-1-2012 để tiến hành cưỡng chế thu hồi đất trái pháp luật rồi sau đấy lại tự vỗ ngực huênh hoang rằng đó là ‘trận đánh đẹp’; vụ Trung tá Nguyễn Văn Ninh (Hoàng Mai, Hà Nội) đánh ông Trịnh Xuân Tùng gãy cổ ngày 28-2-2011 khiến ông tử vong nhưng chỉ bị Tòa án Hà Nội tuyên xử 4 năm tù giam; vụ anh Nguyễn Công Nhựt chết tại đồn công an huyện Bến Cát (Bình Dương) với nhiều thương tích trên người song phía công an lại thông báo là anh Nhựt ‘tự nguyện ở lại đồn công an trong 4 ngày từ 21-25/4/2011 rồi tự tử vì ân hận’, còn viên cảnh sát được giao điều tra vụ việc khi anh Nhựt đang bị tạm giữ thì trắng trợn gạ tình vợ đương sự; hay hiện tượng tiêu cực ngày càng ngang nhiên và lộ liễu trong lực lượng CSGT suốt bao năm qua, v.v...”

Sau “trận đánh đẹp” ở Hải

Phòng của đại tá Đỗ Hữu Ca, nền Văn hoá Công an còn vượt lên cao hơn nữa qua câu nói của Trung tá Vũ Văn Hiến (“tự do cái con c...””) vào ngày 24-9-2012 khi đương sự nhìn thấy một thanh niên VN, mặc áo có in dòng chữ “**Tự do cho những người yêu nước.**”

Rồi nó lên đến đỉnh cao chói lọi sau khi đại tá Nguyễn Sáu, Thủ trưởng Cơ quan An ninh Điều tra tỉnh Long An khẳng định:

“Chúng tôi thực hiện đúng thủ tục tố tụng. Một ngày sau khi khởi tố và bắt tạm giam bị can Nguyễn Phương Uyên, cơ quan điều tra gửi thông báo cho gia đình Uyên ở Bình Thuận. Từ lúc cơ quan điều tra gửi thông báo gia đình bị can Uyên nhận phải mất vài ngày chứ không phải không thông báo như một số thông tin trên mạng đã nêu.”

Theo nhận xét của blogger Lê Diễm Đức thì đây “là một người khoác mã đại diện pháp luật nhưng

trong não bộ trống rỗng kiến thức về pháp luật, hoặc là một kẻ tro tráo, vô liêm sỉ và coi thường dư luận. Một sự dối trá chính danh, được ký tên đóng dấu!”

Đỗ Hữu Ca, Vũ Văn Hiến, Nguyễn Sáu... không phải là những kẻ mới từ trên Trời rớt xuống. Họ đều sinh trưởng trong lòng cách mạng Việt Nam, và đều là thành quả tự nhiên của chế độ công an trị.

Chế độ này đã từng có vị Bộ trưởng Công an đầu tiên, tên Trần Quốc Hoàn, là một kẻ sát nhân (trong vụ thảm sát hai chị em bà Nông Thị Xuân và Nông Thị Vàng và vị Bộ trưởng Công an đương nhiệm, tên Trần Đại Quang, là một kẻ đang bị dư luận kết án về tội “đổi trắng ra xanh” và “man khai lý lịch cũng như bằng cấp.”

Những tên vô lại này sẵn sàng nhúng tay vào bất cứ tội ác nào – miễn là “còn Đảng còn mình” cho dù là đảng cướp. ●●●●●●●●

CÔNG AN

Bàn tay tội ác của đảng Cộng sản VN

.....Nguyễn Thị Nga-Nguyễn Hoàng Vi.....

**BÀ NGUYỄN THỊ NGA, VỢ NHÀ VĂN
NGUYỄN XUÂN NGHIÃ KÊU CỨU
15-12-2012**

Kêu cứu về sự đối xử vô nhân đạo của công an Trại 6 và Bác sĩ thực thi việc chữa bệnh cho ông Nguyễn Xuân Nghiã - người bị bỏ tù vì bất đồng chính kiến

Kính gửi :

- Ủy ban Nhân quyền Liên hiệp quốc.
- Các tổ chức quốc tế bảo vệ nhân quyền.
- Các cơ quan thông tin truyền thông Việt Nam và quốc tế.

Tôi là Nguyễn Thị Nga, vợ của nhà văn NXN. Địa chỉ : Số nhà 828 đường Trường Chinh, phường Quán Trữ, quận Kiến An, thành phố Hải Phòng.

Tôi vô cùng phẫn nộ và đau xót trước việc công an trại 6 cùng bác sĩ bệnh viện Ba Lan thành phố Vinh hành xử đối với chồng tôi (Nhà văn NXN bị bỏ tù vì bày tỏ bất đồng chính kiến) khi đưa đi chữa bệnh.

Bản thân ông NXN là một nhà văn bày tỏ lương tâm của mình đối với những bất công trong xã hội và là người viết và treo khẩu hiệu có nội dung "Bảo vệ toàn vẹn lãnh thổ, lãnh hải cho Việt Nam – Tự do dân chủ cho nhân dân Việt Nam – Đa nguyên, đa đảng cho Việt Nam" ở cầu vượt Lạch Tray Hải Phòng và cầu Lai Cách Hải Dương.

Ông bị công an nhà nước Cộng sản Việt Nam bắt giam và tòa án nhân danh nhà nước cộng hòa xã hội chủ nghĩa Việt Nam xét xử ông về tội "Tuyên truyền chống phá nhà nước CHXHCN Việt Nam".

Gia đình tôi vẫn khẳng định việc bắt giam, xét xử ông không công khai rồi bỏ tù ông là một việc làm trái với đạo lý và pháp lý Việt Nam cũng như luật pháp quốc tế về quyền con người mà nhà nước CSVN đã tự nguyện ký cam kết thực hiện. Việc bắt giam, xét xử không công khai, bỏ tù người vô tội đã là một việc làm phi lý, nhưng còn tồi tệ hơn là: từ khi ông Nghiã bị bỏ tù, liên tục bị công an trại thi hành công vụ đối xử một cách vô lương tâm và thô bạo. Gần đây nhất

ông lâm bệnh nặng, buộc trại giam phải đưa đi chữa bệnh, ông đã bị hành xử một cách dã man tàn bạo vô nhân tính như thế nào, tôi xin phản ánh toàn bộ câu chuyện như sau :

Chiều ngày 7-11-2012, tôi được bác sĩ trại giam số 6 - Bộ công an, đóng trên địa bàn tỉnh Nghệ An báo tin cho biết: Chiều thứ 2 ngày 12-11 tôi phải có mặt để làm thủ tục chữa bệnh cho chồng tôi là ông NXN đang bị giam ở khu an ninh - trại giam số 6 với bản án 6 năm tù và 3 năm quản chế. Trong lòng tôi nửa mừng nửa lo, không biết diễn biến việc khám chữa bệnh có được suôn sẻ hay không, nhưng dù sao tôi cũng mừng hơn là vì họ đã đưa chồng tôi đi chữa bệnh.

Đúng chiều ngày 12-11-2012, tôi có mặt ở trại giam. Ra gặp tôi là một viên công an đã lớn tuổi. Ông ấy bảo tôi: chị nghỉ ngơi qua đêm ở trại rồi sáng hôm sau (tức ngày 13-12) làm giấy tờ thủ tục và cam kết chấp hành nội quy của trại giam cũng như nội quy của bệnh viện. Tôi làm giấy cam kết tuân thủ nội quy trại giam, bệnh viện và phải hứa chỉ được một mình tôi chăm sóc chồng tôi.

Đến sáng ngày 14-11, trại giam đã đưa chồng tôi cùng ba phạm nhân (2 nữ, 1 nam) trên một chiếc xe thùng bịt kín (thường chở các tội phạm nguy hiểm) đi chữa bệnh. Đi kèm trên xe có 5 công an, tôi được ngồi ở phần thứ 2 của khoang xe cùng 2 công an, phần đầu ca bin có 3 công an. Xe đi từ trại giam số 6 về đến bệnh viện đa khoa của thành phố Vinh dài khoảng 70 km. Trên đường đi đến bệnh viện thành phố Vinh, họ cho một phạm nhân xuống bệnh viện lao để chữa.

Lúc bấy giờ tôi từ khoang xe nhìn ra mới biết tay chồng mình bị khóa chung với phạm nhân kia. Tôi thốt lên: "Anh Nghĩa ơi ! Anh cũng bị khóa tay à ?" Đang đau nhưng chồng tôi cười hóm hỉnh: "Minh nói lên sự thật là âm mưu lật đổ chính quyền mà! Minh quá nguy hiểm!". Tôi nhìn anh ấy ứa lệ và chột nhốt đến những ngày tôi còn đi học được giáo dục về "đạo đức, văn minh, đỉnh cao trí tuệ" của Đảng, trong lòng đã đau đớn xót xa lại càng đau hơn.

Ông Nghĩa vốn là một nhà văn chỉ biết cầm bút, trời gà không chặt, trong khi tuổi già sức yếu đang lâm bệnh nặng buộc trại phải đưa đi chữa trị lại ngồi trong một thùng xe bị khóa kín, trên xe là những CA trai tráng khỏe mạnh được trang bị đầy đủ quân khí chống bạo lực hộ tống thì tại sao họ phải xích tay chồng tôi như thế? Tôi tự đặt câu hỏi : Họ sợ điều gì ở ông ấy mà họ hành xử với ông ấy như vậy, hay họ phải thực hiện cái "đạo

đức, văn minh" Đảng giáo dục họ?

Tôi nhìn sang chồng tôi, hình như ông ấy đang cố quên đi cái đau đớn của bệnh tật, vẫn mang nét mặt bình thần trong suốt đoạn đường, chắc hẳn chồng tôi cũng đang lường trước những gì chờ đợi mình trong thời gian chữa bệnh sắp tới. Xe đưa chúng tôi đến bệnh viện Ba Lan, một bệnh viện thuộc tuyến tỉnh. Khi xuống xe, vào nhận phòng ở tạm trong những ngày chữa bệnh là hai dãy phòng dài, ở đây đa số là tội phạm ma túy.

Buổi sáng cùng ngày, họ đưa ông Nghĩa đi thử máu cùng với một nữ phạm nhân án tù chung thân do làm thâm hụt ngân hàng nhà nước 100 tỷ đồng. Chồng tôi vẫn bị còng tay trong khi đi thử máu còn bạn đồng hành của ông ấy là nữ tù nhân kia thì họ để cho đôi tay cô được tự do, cô đi trong bệnh viện với tư thế thoải mái hai tay vung vẩy.

Lúc thử máu xong, chồng tôi gạt hai hàng nước mắt nói với tôi: "Chúng nó làm nhục mình ! Mình có tội gì đâu mà khi lấy máu họ vẫn còng hai tay, anh phải giữ hai cánh tay bị còng lên để lấy máu."

Tối ngày 14, tôi cùng một công an đi lên phòng bác sĩ để làm thủ tục cam kết đồng ý cho chồng tôi mổ. Nếu có xảy ra chuyện rủi ro trong khi mổ thì gia đình phải chấp nhận. Khi đó tôi có nghe bác sĩ kia nói lại với viên công an là "vấn mổ kiểu kia", trong lòng tôi có chút nghi ngờ nhưng ngay lập tức tôi xua ngay nỗi suy nghĩ u ám đi. Sau này tôi mới hiểu có hai phương pháp mổ cắt trĩ: một loại mổ cắt bằng laze, loại này thì bệnh nhân không hề đau đớn, nhưng họ mổ cho chồng tôi theo phương pháp cũ lâu đời, có nghĩa là thắt chặt búi trĩ đó lại để máu không đi xuống nuôi búi trĩ, sau thời gian khoảng 1 tháng, búi trĩ đó sẽ rụng. Phương pháp này phải mất nhiều ngày và kéo dài sự đau đớn cho bệnh nhân.

Đến 2g5 phút chiều ngày 15-11, họ đưa chồng tôi vào phòng mổ. Tôi chờ hơn 2 tiếng ở bên ngoài, trong lòng lo lắng, hoang mang.

Đến 4g30 phút họ đã mổ xong. Họ đưa chồng tôi từ phòng mổ đến một phòng hậu phẫu. Nằm ở đây có tất cả ba người nữa, người nằm bên cạnh giường ông Nghĩa cũng mổ trĩ. Qua hỏi thăm tôi mới biết rằng những người này mổ bằng laze, đây là kiểu mổ với máy móc và kỹ thuật hiện đại, không hề gây đau đớn cho bệnh nhân. Những người được mổ kiểu này đều hồi phục rất nhanh, có thể đi lại dễ dàng sau khi mổ xong. Chồng tôi mổ kiểu thắt trĩ theo phương pháp

cũ nên rất đau và lâu phục hồi. Sau khi phẫu thuật, nằm ở phòng hậu phẫu đến khoảng 20g30 chồng tôi tỉnh táo lên một chút và đang rất đói muốn ăn. Trong lúc đó họ vẫn đang truyền dịch và thông đường tiểu, vì đau đớn chồng tôi không đi tiểu được, mọi cử động đều rất khó khăn cần người giúp đỡ.

Trong phòng chồng tôi, ngoài người phục vụ lúc nào cũng có ba công an canh gác. Thấy chồng tôi kêu đói, tôi đi mua về một bát cháo và chuẩn bị cho ông ấy ăn thì bỗng nhiên họ mang một cái xích dài và mấy cái khóa, mục đích là xích chân chồng tôi vào chân giường. Chồng tôi nhìn thấy cái xích liền gào to lên: "Tôi là một nhà văn, tôi chống tham nhũng, chống những điều xấu xa của xã hội. Vậy mà người ta bắt tôi đi tù 6 năm chưa đủ hay sao? Giờ các anh lại còn xích chân tôi trong lúc tình trạng bệnh tật đau ốm thế này ? Nếu các anh xích chân tôi, tôi sẽ giết hết các thứ này ra và sẽ tự tử ở ngay tại đây cho cả thế giới biết bộ mặt của các anh". Chồng tôi giàn giụa nước mắt, còn tôi phản ứng kịch liệt: "Các anh làm gì cũng phải nghĩ đến đạo lý con người. Chồng tôi đang đau đớn thế này, mới ra khỏi phòng mổ được ba tiếng, nếu các anh làm như vậy là quá vô nhân đạo."

Sau đó họ không xích anh ấy nữa. Sáng hôm sau, tức ngày 16-11-2012, họ giải thể phòng hậu phẫu. Tôi được biết: sau khi hậu phẫu chồng tôi không hề có bệnh án, điều này khác hẳn với thông lệ. Tôi thấy khó hiểu: Tất cả các bệnh nhân sau khi phẫu thuật hay điều trị bệnh đều phải có bệnh án. Trong trường hợp của chồng tôi, không hề có bệnh án, tôi không hiểu mổ kiểu gì và được điều trị những loại thuốc nào. Vậy có điều gì đó khuất tất và mờ ám trong chuyện này?

Sau đó chồng tôi được chuyển về khu bệnh xá của phạm nhân trong khu bệnh viện, cách phòng hậu phẫu khoảng 50m.

Đến rạng sáng ngày 17 chồng tôi vô cùng đau đớn vì bí tiểu, không đi tiểu được. Ông ấy yêu cầu CA đi tìm bác sĩ để thông báo cho họ biết về tình hình bí đái. Khoảng thời gian 40 phút chờ đợi vẫn không thấy ai. Tôi ở phòng bên chạy đi tìm bác sĩ. Khi gặp được, ông nói phải diu chồng tôi đến phòng của ông. Kiểm tra búi trĩ của chồng tôi xong, bác sĩ lấy tay đẩy mạnh búi trĩ vào trong một cách thô bạo. Chồng tôi hét toáng lên vì đau đớn làm búi trĩ lập tức lại bị đẩy ra ngoài, ông ấy hỏi thêm nhưng bác sĩ không thêm trả lời và bỏ đi ngay.

Ngày 19-11, vừa qua một đêm bớt đau đớn, xe của trại giam đã đến đưa chồng tôi về trại. Cả hai vợ chồng tôi đều khẩn khoản xin họ để ở lại thêm vài ngày nữa cho vết thương ổn định. Ông Nghĩa còn nói: tôi đi không đi được, đứng không đứng được, ngồi không ngồi được, nằm cũng rất khó khăn. Ông ấy còn kéo quần an lạnh lùng nói "kéo quần lên" và cương quyết đưa chồng tôi về trại. Xe chuyển ông Nghĩa về trại giam còn tôi ra về trong tâm trạng vô cùng lo âu và buồn bã, không hiểu sinh mạng của chồng mình trong tay họ những ngày sau sẽ ra sao. Và cho đến nay tôi vẫn không được biết tin tức gì về tình trạng của ông ấy, tôi vô cùng lo lắng cho sinh mạng của chồng tôi. (Tôi không hề có một thứ giấy tờ gì và cũng không được biết tên tuổi, chức danh những người thực thi trong việc chữa bệnh cho chồng tôi).

Vậy tôi viết lên kêu cứu này phản ánh toàn bộ sự thật, mong được quan tâm của các cơ quan thông tin truyền thông trong và ngoài nước, các tổ chức nhân quyền quốc tế, Hội đồng Nhân quyền Liên hiệp quốc về cách hành xử của công an trại 6, của ông bác sĩ trong việc thực thi nhiệm vụ chữa bệnh cho chồng tôi, người bị xử tù vì bất đồng chính kiến đang gặp nguy hiểm về tính mạng.

Xin chân thành cảm ơn sự quan tâm của quý vị !

Hải Phòng, ngày 15/12/2012
Nguyễn Thị Nga

ĐƠN KÊU CỨU KHẨN CẤP CỦA THÂN MẪU LUẬT SƯ LÊ QUỐC QUÂN 29-12-2012

Kính gửi:

- Ủy ban Công lý và Hòa bình thuộc HDGM Việt Nam;
- Các Cha, các Thầy cùng Quý tu sĩ nam nữ;
- Tất cả các giáo dân và cộng đồng dân Chúa
- Những ai yêu chuộng Công lý, Sự thật và Hòa bình;
- Các cơ quan thông tấn báo chí trong và ngoài nước.

Chúng tôi là thân nhân của các anh, chị Lê Quốc Quân, Lê Đình Quân và Nguyễn Thị Oanh, giáo dân giáo xứ Vĩnh Hòa, giáo phận Vinh, hiện đang làm việc và sinh hoạt tôn giáo tại giáo xứ Thái Hà – giáo phận Hà Nội, làm đơn này xin

trình bày cùng toàn thể Quý vị và anh chị em một sự việc như sau:

Anh Lê Đình Quân là một giáo dân và là một doanh nhân, làm giám đốc công ty TNHH Thông tin tín nhiệm và Xếp hạng Doanh nghiệp kể từ năm 2004. Chị Nguyễn Thị Oanh là em con cậu và là người trợ lý của anh Quân. Về mặt xã hội, anh Quân và chị Oanh sống đúng mực, tuân thủ pháp luật; về tôn giáo, anh chị là những giáo dân đạo đức, luôn sống theo tinh thần Kitô hữu giữa đời thường.

Sáng sớm ngày 3-10-2012, có khoảng 50 công an từ phòng an ninh thuộc Công an thành phố Hà Nội ập đến văn phòng công ty Vietnam Credit tại phòng số 1802 tòa nhà M3-M4 Nguyễn Chí Thanh – Hà Nội, bắt toàn bộ nhân viên ngồi im. Với hành động thô bạo, họ mang anh Quân ra ngoài và bắt đầu lục soát toàn bộ văn phòng. Họ lấy đi toàn bộ hồ sơ, giấy tờ bản gốc và ổ cứng máy tính của công ty với cáo buộc mờ ám là làm chính trị, làm cho blog "quanlambao". Nhiều giáo dân đã đến tìm hiểu thì bị các công an phụ trách tôn giáo được điều đến ngăn chặn từ cầu thang.

Cũng từ sáng sớm ngày 30-10-2012, khoảng 50 công an đủ tất cả các loại đã ập đến nhà riêng của anh Quân tại phòng 409 nhà M11 Láng Trung, phường Láng Hạ, quận Đống Đa, Hà Nội đọc lệnh và bắt anh đi. Mặc dù không hề có lệnh khám nhà nhưng công an cũng vào và lục soát, lấy máy tính và một vài cuốn sách với cáo buộc là vi phạm vào Điều 161 Bộ Luật hình sự với tội danh trốn thuế. Sự thật là công ty anh Quân với chưa đầy 50 nhân viên nhưng đã đóng thuế đầy đủ và liên tục. Chi cục thuế quận Đống Đa đã đưa vào danh sách khen thưởng vì nộp thuế nhiều và đủ.

Nghiêm trọng hơn, chiều ngày 05-12-2012 công an thành phố Hà Nội đã về tận quê là xứ Vĩnh Hòa giáo phận Vinh tìm bắt chị Nguyễn Thị Oanh là em con cậu của anh Quân ngay khi chị Oanh đang về quê để dưỡng thai và chăm sóc bố đang ốm.

Hiện nay anh Lê Đình Quân đang bị giam tại trại tạm giam Số 3

Xa La, quận Hà Đông còn chị Nguyễn Thị Oanh đang bị giam tại trại tạm giam số 1 thành phố Hà Nội (còn gọi là Hỏa Lò).

Ngay sau khi họ bị bắt giữ, gia đình đã làm đơn mời luật sư. Theo điều 56 Bộ Luật tố tụng Hình sự thì cơ quan điều tra phải cấp giấy chứng nhận trong vòng 3 ngày kể từ khi nhận được giấy tờ hợp lệ, thế nhưng cho đến nay, các luật sư chúng tôi mời đều chưa được cấp giấy chứng nhận bào chữa.

Việc bắt giữ và giam người đang mang thai là vi phạm vào Điều 88 Bộ Luật tố tụng Hình sự; vi phạm vào Luật bảo vệ và chăm sóc bà mẹ và trẻ em. Ngoài ra theo tin chúng tôi nhận được thì thân nhân chúng tôi bị phân biệt đối xử trong trại giam. Đây là những việc làm vi phạm pháp luật Việt Nam, vi phạm nhân quyền trầm trọng, vi phạm các hiến chương về Nhân quyền mà Việt Nam đã tham gia ký kết.

Sự việc gia tăng nghiêm trọng hơn khi vào sáng ngày 27-12-2012, rất nhiều công an, an ninh đã bắt đi người anh cả trong gia đình là Luật sư Lê Quốc Quân trong lúc anh đang đưa con nhỏ đi học. Anh Lê Quốc Quân là luật sư, doanh nhân năng nổ trong việc đạo, là thành viên của Ủy ban Công lý-Hòa bình giáo phận Vinh. Anh là chứng nhân nhiệt thành trong công việc Giáo hội qua những sự kiện Tòa Khâm Sứ và Nhà thờ Thái Hà.

Chúng tôi cho rằng rõ ràng có âm mưu chính trị chống lại gia đình chúng tôi nằm sau các việc làm mờ ám của cơ quan Nhà nước. Họ đã vi phạm hàng loạt quy trình tố tụng trong khi khởi tố, khám xét, bắt giam nhân thân chúng tôi. Cùng với vụ bắt giam hàng loạt các thanh niên Công giáo gần đây, chúng tôi tin rằng chính quyền đang có đối sách và sự kỳ thị đối với những người có tôn giáo. Chúng tôi xin cậy nhờ lời cầu nguyện của tất cả những ai yêu mến sự thật, công lý và hòa bình; Chúng tôi kêu gọi sự quan tâm của các tổ chức, cơ quan truyền thông trong nước và quốc tế về trường hợp gia đình chúng tôi.

Gia đình chúng tôi xin hết lòng cảm ơn !

Người làm đơn: Mẹ của Lê Quốc Quân và Lê Đình Quân, chồng của Nguyễn Thị Oanh

CÔNG AN XÂM PHẠM THÂN THỂ MỘT NỮ BLOGGER TẠI ĐỒN

*Mặc Lâm, biên tập viên RFA
2012-12-29*

Hôm 28-12 khi phiên tòa phúc thẩm xử ba blogger Điều cày, Tạ Phong Tần và Anh ba Sài Gòn diễn ra, công an đã bắt giữ, cô lập rất nhiều người tới xem phiên tòa trong đó có nhiều blogger. Một trong những người bị bắt là blogger Nguyễn Hoàng Vi; cô không những bị bắt mà còn bị công an hạ nhục, chà đạp nhân phẩm một cách tồi tệ.

Hoàng Vi: Sáng nay Vi biết có phiên tòa phúc thẩm xử 3 blogger Câu lạc bộ Nhà báo Tự do. Khoảng gần 6g sáng tôi bắt đầu ra khỏi nhà để đến dự phiên tòa. Khi tôi đi ngang qua trước tòa án thì thấy rất đông an ninh, không có người đi coi nhiều, nên tôi quyết định dừng xe ở một nơi gần đó và đi bộ đến.

Vào khoảng 8g sáng tôi bắt đầu đi bộ qua công viên đối diện với Tòa án Nhân dân thành phố, thì khi bước qua công viên tôi thấy rất nhiều an ninh, nhưng tôi vẫn cứ đi. Khi đi ngang qua họ, họ thấy tôi và họ đứng lên đi theo, tập trung về hướng của tôi với rất nhiều camera để chụp hình. Tôi vẫn bình thản và tìm cho mình một chỗ ngồi đối diện với Tòa án Nhân dân, đọc bài Kinh Hòa Bình để cầu nguyện cho những người đang bị xét xử trong tòa án.

Tôi ngồi tại đó được một chút xíu thì công an, an ninh đến xua đuổi đi chỗ khác. Họ nói chỗ này hôm nay không được ngồi, bởi vì họ đang làm nhiệm vụ cho nên không được ngồi ở đây. Lúc đó tôi mới từ công viên băng qua đường đi về phía tòa án, nhưng rất đông công an và an ninh đứng chặn ở cổng tòa án, cho nên tôi quay về ngồi ngay chỗ nhà chờ xe buýt gần với tòa án.

Ngồi ở đó được một chút thì tôi bắt chuyện với nhóm người vốn đã ngồi ở đó từ lâu rồi. Trong đó cũng có một hai người đến để xem phiên tòa nhưng họ không dám nói ra, khi

tôi hỏi thì họ mới nói. Trong lúc chúng tôi đang nói chuyện thì công an kéo đến tiếp tục đuổi, không cho đợi xe buýt ở đó nữa. Tôi đi tới trạm xe buýt kế tiếp nhưng họ cũng không cho ngồi ở đó luôn. Thế là tôi quay trở lại công viên Bách Tùng Diệp đối diện với tòa án.

Mặc Lâm: Khi ngồi như vậy Hoàng Vi có thấy còn ai đến nữa không?

Hoàng Vi: Vừa bước qua công viên thì tôi gặp Vũ Sĩ Hoàng với Bách Việt cũng vừa đến. Tôi thấy họ thì gọi họ lại và ba anh em tìm một chỗ trong công viên ngồi chơi và nhìn qua phía tòa án xem bên đó có động tĩnh gì không.

Đang ngồi chơi nói chuyện với nhau như vậy, bỗng đâu công an và an ninh rất là đông, một lực lượng hùng hậu mình thấy rõ luôn, họ kéo nhau ào về hướng chúng tôi. Lúc đó tôi nghĩ là sẽ có chuyện gì đó xảy ra rất là gay cho nên mọi người giải tán đi về, không ở lại nữa.

Khi chúng tôi vừa đứng lên đi thì một chú công an cũng hơi lớn tuổi rồi đi nhanh về phía tôi và giật tay tôi lại, bắt tôi phải trình giấy tờ. Tôi mới hỏi là đi dạo trong công viên mà cũng bắt phải trình giấy tờ là sao chú? Ông mới trả lời rằng: “Tôi là công an tôi có quyền kiểm soát xem giấy tờ của người dân”. Lúc đó tôi mới nói lại rằng: “Đúng chú là công an thì chú có quyền hỏi giấy tờ của người dân, nhưng mà kiểm tra giấy tờ của người dân cũng phải đúng pháp luật, tức là sau 23g đêm, khi mà tôi còn lang thang ngoài đường thì chú mới có quyền kiểm tra giấy tờ của tôi, chứ bây giờ đang ban ngày ban mặt đi dạo chơi công viên mà đòi kiểm tra giấy tờ thì rất là vô lý.”

Tôi nói vậy mà ông ta vẫn một hai đi theo đòi kiểm tra giấy tờ, kèm theo đó là lực lượng đi theo ông ra rất là đông. Tôi cảm thấy họ nhào vào bắt mình nên tôi bắt đầu chạy ra đường Lý Tự Trọng và la to cho mọi người đi đường chú ý. Lúc đó tôi nghe tiếng hiệu lệnh từ một người nào đó trong nhóm công an-an ninh phát ra đại khái là “Tóm lấy bọn nó”. Khi đó bắt đầu công an và an ninh nhào vào tóm lấy tôi và đẩy

lên một chiếc xe đậu ở gần đó.

Mặc Lâm: Lúc ấy blogger Hành Nhân Vũ Sĩ Hoàng có bị bắt cùng với Hoàng Vi hay không?

Hoàng Vi: Hành Nhân Vũ Sĩ Hoàng thì bị họ tóm lấy, đè cổ xuống và họ đâm vào mặt làm anh bị rách môi, và họ khiêng anh như là khiêng heo quăng tống lên xe. Trên xe họ tiếp tục đánh đập anh Sĩ Hoàng và tôi, sau đó họ chở tôi về đồn công an phường Nguyễn Cư Trinh, còn Vũ Sĩ Hoàng thì bị họ chở đi đâu tôi không biết nữa.

Mặc Lâm: Về tới đồn công an rồi thì họ tuyên bố bắt Hoàng Vi về lý do gì?

Hoàng Vi: Không! Từ trước tới giờ trong những vụ việc bắt giữ như thế này họ hoàn toàn không tuyên bố lý do gì hết trơn hết trọi.

Mặc Lâm: Vâng. Và Hoàng Vi có hỏi họ tại sao bắt mình mà không có lý do hay không?

Hoàng Vi: À, câu này thì lúc nào tôi cũng hỏi họ hết, nhưng câu trả lời của họ rất vô lý là “Tại sao bao nhiêu người tôi không bắt mà tôi lại bắt chị? Tôi bắt chị tất nhiên là chị phải làm gì thì chúng tôi mới bắt chứ. Bao nhiêu người đi tôi không bắt mà lại bắt chị vào đây.”

Khi đó tôi cũng phản ứng lại câu hỏi của họ: “Các anh nói tôi có gì thì các anh phải chứng minh là tôi có gì, chứ các anh đừng có nói cái kiểu vu khống tôi như vậy. Cứ bắt tôi vào đây nói là tôi có gì mà cuối cùng tôi có gì không? Hay là sau khi bắt tôi về đồn rồi tôi mới có gì?”, thì họ im và họ không nói nữa và họ hành động theo ý của họ thôi.

Cố tình làm nhục

Mặc Lâm: Theo tin tức chúng tôi nhận được với hình ảnh của Hoàng Vi cho thấy rằng công an phường Nguyễn Cư Trinh đã có những hành động xúc phạm nhân phẩm nếu không muốn nói là hạ nhục Hoàng Vi trong đồn công an. Hoàng Vi có vui lòng cho thánh giá nghe lại sự việc này hay không?

Hoàng Vi: Dạ. Tôi nghĩ có lẽ đây là kế hoạch họ muốn làm nhục tôi. Họ đã bắt tôi nhiều lần. Nhiều lần họ đã dùng bạo lực cũng có, họ đã dùng tới vấn đề đó để mà dứt điểm tôi cũng có, nhưng họ vẫn

không thể nào khiến tôi từ bỏ việc tôi làm.

Tất nhiên những người bắt tôi họ dùng biện pháp ngày một mạnh hơn, và lần này họ đánh tôi nhiều hơn những lần trước. Họ viện lý do họ nghi ngờ tôi giấu đồ vật phạm pháp trong người cho nên họ đề nghị phải xét người tôi.

Lúc đó tôi không nghĩ là dùng biện pháp thô bạo để hạ nhục mình, mà nghĩ rằng họ cố tình gán ghép mình vào một tội gì đó, thì khi đó tôi mới nói rằng: “Nếu anh chị đã nói vậy thì thôi, anh chị dẫn tôi ra ngoài đường có bằng dân thiên hạ, tôi sẽ tự lột đồ tôi xuống để chứng minh sự trong sạch của tôi cho các người coi”.

Họ nói: “Em là con gái, không lẽ anh chị làm vậy thì nhân phẩm này kia của em ra sao? Người ta nhìn vô em rồi người ta đánh giá làm sao?”

Khi đó tôi mới trả lời rằng: “Đúng rồi. Đối với phụ nữ thì nhân cách, nhân phẩm của họ quan trọng lắm, nhưng mà sự trong sạch của họ, sự vô tội của họ còn lớn lao hơn, cho nên để chứng minh cho sự trong sạch của tôi thì tôi có thể hy sinh điều đó được.” Nhưng họ không nghe theo lời của tôi và họ vẫn làm theo ý của họ là nhào vào giữ chặt tôi và lột đồ tôi ra.

Mặc Lâm: Xin được ngắt lời Hoàng Vi, những người làm hành động lột đồ Hoàng Vi là nam hay nữ công an?

Hoàng Vi: Trong khi các phụ nữ cưỡng bức lột đồ tôi thì đám công an nam đứng nhìn, trong phòng cũng có mà ngoài phòng cũng có. Có một người cầm máy camera quay lại hết toàn bộ sự việc. Khi họ mới vừa giờ máy camera lên là tôi biết được ý định của họ không phải là vu vạ nữa, mà thực sự là họ muốn làm nhục mình để qua sự việc đó mình thấy mình bị tổn thương nhiều quá, mình bị mất nhiều quá thì mình chùn bước và mình bỏ cuộc thôi.

Khi nhận ra thủ đoạn của họ, âm mưu của họ như vậy cho nên tôi quyết định quay lại phía sau, tại vì phía sau tôi ngồi có một cái gương soi. Tôi quay lại phía sau để chỉnh lại tóc tai cho gọn gàng, không còn

lôi thôi lếch thếch, và quay lại cái camera và tôi chỉ thẳng vào cái camera và nói “Quay đi!”

Tôi nói lớn lên là “Quay đi! Quay nhớ post lên mạng để tôi và mọi người thấy được sự đề tiện của các người”, và bắt đầu từ đó tôi giữ tư thế và thái độ rất bình thân, và điềm nhiên cho họ quay. Quay một chặp xong thì mọi người bỏ ra ngoài hết, bỏ lại mình tôi trong phòng.

Mặc Lâm: Rồi sau đó họ có quay lại và hỏi han gì thêm Hoàng Vi hay không?

Hoàng Vi: Sau đó họ quay lại và tiếp tục dùng biện pháp mạnh hơn. Họ nói là họ còn muốn tìm đồ vật gì đó mà tôi vẫn còn giấu trên người. Họ nói họ đề nghị lột hết tất cả đồ luôn tức là cả đồ lót của tôi luôn. Họ còn đòi khám xét cả chỗ kín của tôi. Tôi không đồng ý điều đó, nhưng mà họ vẫn làm. Họ có số đông, tôi chống cự lại hết sức nhưng mà vẫn không lại họ. Bốn người họ nắm chặt lấy tay lấy chân tôi và khiêng tôi lên bàn, kéo chân kéo tay tôi dang ra và lột hết đồ tôi ra. Họ thọc tay vào chỗ kín của tôi. Xong rồi họ buông ra. Lúc đó tôi mệt quá, tôi ngồi thừ một lúc. Tôi suy nghĩ nhiều điều.

Sau khi suy nghĩ thông thoáng rồi tôi lấy lại thái độ bình thân, mỉm cười coi như không có chuyện gì xảy ra. Tôi thực sự bình tĩnh. Chắc là họ không hiểu tại sao tôi lại thay đổi như vậy.

Có một điều tôi bổ sung thêm là lúc làm xong những chuyện đó rồi thì họ muốn mặc lại đồ cho tôi. Nhưng trước đó tôi đã tuyên bố với họ là “Cởi đồ tôi ra đã khó rồi, nhưng mà muốn mặc đồ lại cho tôi còn khó hơn”, cho nên tôi không chấp nhận cho họ mặc lại đồ cho tôi. Họ cố gắng để mặc lại đồ cho tôi, nhưng cố gắng lắm mới mặc lại cho tôi được cái quần và họ lấy cái áo khoác của tôi, cái áo gió, họ trùm ngược lên người tôi, tại vì họ không mặc lại áo cho tôi được, nên họ phải dùng cái áo khoác đó. Và tôi vẫn giữ nguyên cách mặc như vậy.

Mặc Lâm: Rồi công an thả

Hoàng Vi ra vào lúc nào? Họ giam giữ HV bao nhiêu tiếng đồng hồ?

Hoàng Vi: Ở bên phường Nguyễn Cư Trinh họ giữ tôi từ khoảng đầu 9g rưỡi cho tới khoảng 12g trưa thì họ bàn giao về công an phường của tôi, và ở đây họ giữ từ 12g cho tới khoảng gần 7g tối họ mới thả ra.

Mặc Lâm: Và khi thả thì họ cũng không có một biên bản nào để mà thả cả cũng như khi bắt vào?

Hoàng Vi: Không có biên bản gì về bắt người cũng như thả người, cũng không có biên bản gì về lấy đồ cũng như trả đồ. Không có gì hết. À mà có! Họ tự viết với nhau và tự ký với nhau mà chả cần tới mình luôn.

Mặc Lâm: Xin chia sẻ nỗi đau khổ của Hoàng Vi và cũng xin chúc Hoàng Vi mau lành lại vết thương này và mau quên cú sốc như thế này. Một lần nữa chúc Hoàng Vi bình an.

Lời cuối cùng Hoàng Vi nói với bạn công an

- Hôm nay tao rất vui vì đã 2 lần chiến thắng tại đây. Thứ nhất là dù bạn bậy cho rất nhiều người và tổn rất nhiều công sức để canh giữ hòng ngăn chặn tao từ nhà. Nhưng không, tao vẫn đi đến được nơi tao muốn đến. Thứ hai là bạn bậy dùng những trò đề tiện này làm tổn thương tâm hồn tao để đánh vào tâm lý sợ hãi, khiến tao phải bỏ cuộc. Nhưng tao cũng nói cho bạn mây biết. Đúng là bạo lực và những trò đề tiện này có thể làm người ta đau hàng trước bạn mây đấy, nhưng đó chỉ là những kẻ yếu đuối mà thôi, còn với những người như tao thì những trò đó chỉ làm ý chí và tinh thần mạnh mẽ lên mà thôi. Tại bây cũng nên chuyển hết những lời này của tao đến những thằng nào chỉ đạo tại đây làm những trò này và nhớ nói thêm rằng: Bản lĩnh của cả đám bạn mây kém lắm, thua cả 1 phụ nữ như tao nên mới dùng những thủ đoạn bỉ ổi này. Tao vui vì tại đây đã làm như vậy. Bất cứ 1 cuộc vận động thay đổi xã hội nào cũng có những sự mất mát, hy sinh. Với những việc làm của bạn mây hôm nay chỉ cho tao thấy dấu hiệu của sự thay đổi thực sự đang đến rất gần. Chính bạo lực sẽ giết chết bạn bậy!

